Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Washington Irwing ; oversat ved Ph. Wallich.
Titel | Title:	En Reisendes Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : L. J. Jacobsens Bogtrykkerie, 1827-1828
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

En

Reisendes Fortællinger

af

Washington Irving.

Jeg er hverken en Minotaur, eller en Centaur, eller en Satyr, eller en Hyæne, eller en Bavian, men blot en Reisende; det kan I troe mig.

Ben Jonson. (Cynthias Fest.)

Oversat

af

Ph. Wallich.

Andet Bind.

Kjöbenhavn.

Trykt i C. J. Jacobsens Bogtrykkerie.

1828.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortsættelse af Subscribenternes Navne.

Hendes Kongel. Høihed Prindsesse Juliane.

Hans Durchlauchtighed Prindsen af Philipsthal.

Herr Albeck, C., Lieut. ved det borg. Artillerie.

— Brorson, Prof., Sognepræst, R. af D.

— Buck, Viinhandler.

— Erichsen, E., Etatsr. Grosserer.

— Fredrichsen, Byfoged i Vestindien.

— Grüner, Kammerh. General. Major C. af D. og D. M.

— Hallander, Oberst, Stadshauptmand. R. af D. og D. M.

Herr Hambro, J., Hofraad og Grosh.
— Haste, Superkargo.
— Hauschultz, Kammerraad.
— Hildebrandt, H., Capt.
— Hillebrandt, J., Capt.
— Holck, Julius, Greve, Premierlieut.
— Hollboll, Gartner ved den bot. Have, D. M.
— Holsten, Baron, Kammerh. og Command. Deput. C. af D. og D. M.
— Hoeg, Christian, forhen Urtekræmmer.

— Juel, Wind, Friis, Greve Kammerh. Ritm.
— Jürgensen, Justitsraad.

— Klingberg, W., Dr. Med., Prof. og Stabschirurg.
— Kock, Hofbygm. Medlem af Byg-Administrat.

— Lamers, Justitsr. i Vestindien.
— Lassen, O., Kongel. Kok.
— Lund, Knud, Silke- og Klædekr.
— Lund, O., Silke- og Klædekræmmer, Direktør ved Fattigvæsenet.

— Mentz, C., Snedkermester.
— Moltke, A. W., Greve og Kammerh. Deput., C. af D. og D. M.

Herr Münch, H. P., Generalkrigscommissair, Deput.
— Müller, A. G., Confrenceraad R. af D.
— Mosting, Geheime Stads og Finantsminister, R. af E., St. af D. og D. M.

— Østermand, Kjøbm. i Kallundborg.
— Otto, Justitsr. og Kasserer.

— Qvistgaard, Rector i Slagelse.

— Rantzou, Greve, Kammerh. og Major.
— Rimestad, Justitsr., Birked. og Politiem.
— Royen, Silke- og Klædekr.

— Scheel, Greve og Premierlieut.
— Sehested, O. R., Geheime Stadsminister, Præsident, R. af E., St. af D. og D. M.
— Scholten, Kammerh. Oberst, Gouvernør, R. af D. og R. af pour le merite militaire.
— Sigumfeldt, H. A., Tobaksfabrikør.
— Staal, Doctor i Slagelse.
— Strande, O., Kjøbm. i Slagelse.
— Strøberg, Pharmazeuyt i Slagelse.

— Tutein, D., Grosserer.

— Waad, Copiist.
— Wulff, J. A., Grosserer.

— Ørsted, Prof.

Indhold.

Andet Bind.

Side.

Anden Afdeling. Buckthorne og hans Familie. (Fortsættelse).

Alvorlige Bemærkninger af En, der var skuffet i sine Forventninger 3

Den dovne Squire 13

Den vandrende Skuespildirektør 23

Tredie Afdeling. De italienske Banditter.

Vertshuset ved Terracina 53

Den lille Oldgrandskers Eventyr 77

Den forsinkede Reisende 91

Familien Popkins Eventyr. 122

Malerens Eventyr 132

Bandit-Høvdingens Historie 149

Den unge Røvers Historie 171

Englænderens Eventyr 195

Side.

Fierde Afdeling. Skattegraverne.

Helvedsporten. 207

Soerøveren Kidd. 213

Fanden og Tom Walker. 225

Wolfert Webber eller de gyldne Drømme. . . . 253

Den sorte Fiskers Eventyr. 297

Anden Afdeling.

Buckthorne og hans Familie.

(Fortsættelse.)

Andet Bind.

Alvorlige Bemærkninger af En, der var skuffet i sine Forventninger.

Herr Buckthorne havde standset efter Fortællingen om hans Oncles Død og om Tilintetgjørelsen af hans store Udsigter, hvilke Begivenheder, som han sagde, dannede et Afsnit i hans Historie, og tog først efter nogen Tid og i en meget alvorlig Stemning atter fat paa sin brogede Fortælling.

Efterat jeg, sagde han, havde forladt min Oncles dødelige Levninger, følte jeg mig, da Porten imellem mig og det, som engang skulde have været mit, lukkedes, ligesom nøgen udstødt i Verden, og aldeles overladt til Skjæbnen. Hvad skulde der blive af mig? Jeg var ikke bleven opdraget til andet, end til mine store

Udsigter; og disse vare alle tilintetgjorte. Jeg havde ingen Beslægtede, af hvem jeg kunde have erholdt Raad eller Bistand. En Slægtskabs-Bølge efter den anden var traadt tilbage, og jeg blev liggende som et Vrag paa Strandbredden. Jeg lader mig ellers ikke saa let nedslaae, men denne Gang følte jeg mig dog noget modløs. Hverken kunde jeg vedblive at leve i min nærværende Stilling, heller ikke havde jeg overhovedet noget Begreb om, hvorledes jeg skulde komme videre frem. Jeg maatte nu see at drive Penge op. Denne Tanke var ny og fremmed for mig. Det var for mig, som om man havde opfordret mig til at opdage de Vises Steen. Jeg havde aldrig anderledes tænkt paa Penge, end at putte Haanden i Lommen, og tage dem op, eller vente, hvis der ingen vare deri, indtil jeg fik nyt Forskud hjemme fra. Jeg havde ikke anseet Livet for andet, end for et Tidsrum, som man maatte udfylde med Nydelser; men at see det dele sig i lange, møisommelige Timer og Dage, kun for at erhverve Brød og samle nye Kræfter for atter at plage sig — at arbeide, for at forlænge et Liv fuldt af Arbeide, var mig en nye og frygtelig Tanke. Dette kan synes for Mange ganske almindeligt, men en-

hver stakkels Stymper i min Stilling, der har havt den Ulykke, at være født til store Udsigter, vil forstaae mig.

Jeg tilbragte flere Dage med at vanke omkring i den Egn, hvor jeg havde tilbragt mine Børneaar, deels fordi jeg slet ikke vidste, hvad jeg skulde begynde paa, og deels, fordi jeg ei vidste, om jeg nogensinde skulde see den igjen. Jeg hang ved den, som En hænger sig ved et Vrag, endskjøndt han meget vel veed, at han til Slutningen maa rive sig løs og svømme, for at redde sit Liv. Jeg sad mig ned paa en lille Høi ligeoverfor mit Fædrenehuus, men vovede ikke at nærme mig det, thi jeg følte bitter Anger over den Letsind, hvormed jeg havde tilsat min Formue. Kan man vel dadle mig, da jeg havde havt Udsigter til de rige Besiddelser, som min gamle Onier af Oncle eiede?

Den nye Godseier foretog store Forandringer med det. Huset var næsten ganske nyt opbygt. Træerne, som stode under det, vare nedhuggede, min Moders Blomsterhauge forvandlet til en Græsplads — Alt var forandret. — Sukkende vendte jeg mig bort derfra, og vandrede hen til en anden Egn.

Hvor eftertænksom gjør ikke nogen Ulykke! Jeg saae den Skole, hvor jeg saa ofte var ble-

ven prygiet for Viisdommens Skyld, men hvem vilde vel have gjenkjendt den dovne Dreng, der endnu for faa Aar saa letsindig var smuttet bort fra dens Mure? Jeg lænede mig op til Gjærdet ved Legepladsen, iagttog Eleverne ved deres Lege og saae, om jeg ikke kunde finde en slig Pog, som jeg engang var, fuld af muntre Drømme om Livet og Verden. Legepladsen forekom mig nu mindre, end paa den Tid, da jeg pleiede at lege paa den. Huset og Parken, som tilhørte den nærboende Squire, Faderen til den grusomme Sacharissa, vare ogsaa sammenskrumpede og mindre prægtige, end tilforn. De fraliggende Høie forekom mig ikke mere saa langt borte, og opvakte, ak! ikke nogen Tanke mere om det Feeland, der laae bag ved dem!

Da jeg saaledes gik tankefuld over en nærliggende Eng, paa hvilken jeg mangen Gang havde plukket Koeblomster, mødte jeg netop den Skolemester, der havde været mine Børneaars Tyran og Skræk. Ofte naar jeg maatte føle Slagene af hans Riis, har jeg lovet ved mig selv, at jeg engang skulde hævne mig paa ham, naar jeg var bleven Mand. Tiden var kommen, men jeg var nu ikke stemt til, at holde mit Løfte. De faa Aar, hvori jeg var modnet til en kraftfuld Mand, havde gjort ham gammel og

skrøbelig. Han syntes at være bleven rørt af Slag. Jeg betragtede ham, og undrede mig nu over, hvorledes denne stakkels hjelpeløse Dødelige nogensinde havde kunnet være en Skrækkens Gjenstand for mig, hvorledes jeg saa ængstelig havde kunnet bevogte dette matte Die, eller frygte Kraften af denne zittrende Haand. Han ravede kraftløs hen ad Fodstien, og havde Umage med, at stige over Gjærdet. Jeg ilede til, og hjalp ham over. Han saae med Forbauselse paa mig, men gjenkjendte mig ikke, gjorde et dybt, ærbødigt Buk for mig, og takkede. Den Umage han havde gjort sig, og de Smerter, han havde foraarsaget mig, havde frugtet ligemeget. Hans gjentagne Spaadomme vare bogstavelig gaaet i Opfyldelse, og jeg følte meget vel, at den lille Jack Buckthorne, den dovne Dreng, var bleven en Mand, der aldeles ikke duede til Noget.

Alt dette er saare ubetydelige Smaating; men da jeg nu engang har fortalt Dem mine Daarskaber, saa maa jeg dog ogsaa sige Dem, hvorledes jeg blev tugtet for dem. Ogsaa den letsindigste Dødelige har engang sine mørke Dage, hvor han bliver tvungen til Eftertanke.

Jeg var ved denne Leilighed tilmode, som om jeg havde en Slags Bod at gjøre, og der-

for tiltraadte jeg, som Udsoning for min tidligere Letsind, en Pillegrimsreise. Efterat jeg havde tilbragt en Nat i Leamington, valgte jeg en Fodstie, der forer op ad en Høi, igjennem et Krat og over stille Marker, indtil jeg kom til den lille Landsbye, Lennington. Jeg gik til Landsbykirken Det var en gammel, lav Bygnig af graae Stene, ved Skrænten af en lille Høi hvorfra man har en Udsigt over frugtbare Marker til det Sted, hvor Warwick-Castles stolte Taarne hæve sig ved den fjerne Horizont.

En Deel af Kirkegaarden beskygges af store Træer. Under et af disse var min Moder begravet. De har uden Tvivl holdt mig for en letsindig, hjerteløs Skabning. Jeg ansaae mig selv derfor, men der gives Modgangs Øieblikke, der lade os skue ind i nogle af vor Naturs Følelser, der ellers vilde blive os evig fremmede.

Jeg opsøgte min Moders Grav; Ukruddet var allerede groet sammen over den, og Ligstenen skjult under Nelder. Jeg ryddede dem bort, og de brændte mig, men jeg agtede ikke Smerren, thi mit Hjerte blødte for meget. Jeg sadte mig paa Stenen og læste Gravskriften flere Gange.

Den var simpel — men sand. Jeg havde selv gjort den. Jeg vilde først have saffattet den i Vers, men forgjæves; mine Følelser vilde ikke lade sig tvinge i Riim. Mit Hjerte havde efterhaanden svulmet under min eensomme Vandring, det var nu saa fuldt, at det var nær ved at flyde over, og det flød over. Jeg sank ned paa Stedet, skjulte mit Ansigt i det høie Græs, og græd som et Barn. — Ja, jeg græd som Mand ved Graven, ligesom jeg som Barn havde grædt ved min Moders Barm. Ak, hvorlidet skatte vi dog en Moders Ømhed, saalænge hun lever! hvor lidet agte vi i Ungdommen paa al hendes Ømhue og Kjærlighed til os! Dog, naar hun er død og borte, naar Verdens Sorger og Kulde virke isnende paa vort Hjerte, naar vi erkjende, hvor vanskeligt det er, at finde sand Deeltagelse, hvor faa Folk, der elske os for vor egen Skyld, hvor faa, der i Ulykken tage sig af os — da først tænke vi paa Moderen, vi have tabt. Jeg havde vist nok stedse elsket min Moder, selv i mine letsindigste Dage, men jeg følte, hvor lidet overlagt og rosværdig min Kjærlighed havde været. Mit Hjerte brast, naar jeg tænkte tilbage paa mine Barndoms Dage, da jeg blev ledet ved Moderhaand, vuggedes i Søvn paa Moderarm og ikke kjendte Sorger

eller Smerter. O, min Moder! udraabte jeg, idet jeg atter skjulte mit Ansigt i Gravens Græs; var jeg kun engang igjen ved Din Side, og sov, for aldrig mere at vaagne til denne Verdens Sorg og Møie!

Jeg har af Naturen intet sygeligt qvindeligt Gemyt, og min Bevægelses Hæftighed udtømte sig lidt efter lidt. Det var en oprigtig, redelig, naturlig Udgydelse af Kummer, som efterhaanden havde samlet sig i mig, og som nu forunderligen lettede mig. Jeg reiste mig fra Graven, som om jeg havde bragt et Offer, og med den Følelse, at dette Offer var bleven antaget.

Jeg satte mig atter ned i Græsset, og rev Ukruddet stykkevis op af Gravhøien. Taarerne rullede langsommere ned af mine Kinder, og ophørte at være bittre. Den Tanke, at min Moder var død, inden Kummer og Armod var kommen over hendes Barn, og alle hans store Udsigtere vare tilintetgjorte, tjente mig til Trøst.

Jeg støttede mit Hoved paa min Haand, og skuede hen i Egnen. Dens stille Skjønhed beroligede mig. En Bondes Fløiten fra en nærliggende Mark, tonede opmuntrende for mit Øre. Det forekom mig, som om jeg aandede i den frie Luft, der susede igjennem Bladene, le-

gede med mit Haar, og torrede Taarerne paa mine Kinder. En Lærke, der fra Marken steeg op foran mig, og i sin Opstigen ligesom efterlod sig en Strøm af Sang, hævede min Phantasie med sig. Den svævede i Luften, just over det Sted, hvor Warwicks Taarne betegnede Horizonten, og syntes ligesom at være opfyldt af Fornøielse over sin egen Sang. Ja, tænkte jeg, hvis der gives en Sjelevandring, saa maa denne have været en Digter, der maaskee for længst er bortsvævet fra Jorden, men endnu fryder sig ved Sang, og flyver over frygtbare Marker og prægtige Taarne.

I dette Øieblik opblussede atter i mig den længe qvalte Følelse for Poesie. Der kom mig paa engang en Tanke i Sinde. — Jeg vil blive Forfatter! sagde jeg ved mig selv. Jeg har hidtil hengivet mig til Digtekonsten, som til en Fornøielse, og den har kun foraarsaget mig Kummer; saa vil jeg da forsøge, hvad der vil skee, naar jeg forfølger den ivrig og som et Kald.

Denne Beslutning, der saa pludselig opstod hos mig, borttog en centnertung Byrde fra min Sjel. Jeg følte paa det Sted, hvor den opstod hos mig, en vis Tillid. Det forekom mig, som om min Moder Aand fra hendes Grav til-

hvidskede mig den. Saa vil jeg da, sagde jeg til mig selv, bestræbe mig for at blive alt det, som hun allerede i hendes Kjærlighed troede at see i mig. Jeg vil handle saaledes, som var hun Vidne til alle mine Handlinger, jeg vil søge at opføre mig paa en saadan Maade, at, naar jeg atter besøger hendes Grav, der i det mindste ingen Angerstaare skal flyde fra mit Die.

Jeg bukkede mig og kyssede den grønne Grav, til Bekræftelse paa mit høitidelige Løfte. Jeg plukkede nogle Blomster, der voxte der, og lagde dem paa mit Hjerte. Jeg forlod Kirkegaarden med opmuntret Sind, og begav mig for tredie Gang paa Veien til London, og det for at betræde Staden som Forfatter.

Her standsede min Ven, og jeg forblev i spændt Forventning, da jeg haabede at see en heel Verden af literairt Liv udfoldet for mig. Imidlertid syntes han at være hensjunken i stille Eftertanke, og sagde smilende, da jeg efter nogen Tid ved et eller to Spørgsmaale om hans literaire Løbebane, søgte at vække ham deraf.

Nei, over denne Deel af min Historie ønsker jeg at drage et Slør. Haandværkets Hemmeligheder skulle ikke ved mig blive forraadte. Lad dem, der aldrig have vovet sig i de Lær-

des Republik, endnu stedse betragte den som et Feeland. Lad dem troe, at Forfatteren er det Væsen, som de tænke sig ham efter hans Værker — jeg vil ikke forstyrre dette Blændværk Jeg vil aldrig, naar Nogen beundrer Persiens Silkevæv, give at forstaae, at den er kommen af en ussel Orms Indvolde.

Nu vel, sagde jeg, naar De altsaa ikke vil fortælle mig noget om Deres literaire Historie, saa lad mig i det mindste vide, om de nogensinde har havt Efterretning om Vantroens Slot.

Med Fornoielse, svarede han; endskjøndt jeg kun har lidt at meddele.

Den dumme Squire.

Der forgik en Tidlang, sagde Buckthorne, uden at jeg havde havt den mindste Efterretning om min Fætter og hans Gods; desuden følte jeg mig ved den Gjenstand saa ubehagelig berørt, at jeg søgte om muligt at banlyse den af mine Tanker. Tilfældet førte mig omsider til hiin Deel af Provindsen, og jeg kunde ikke bare mig for, at anstille nogle Efterspørgsler.

sommelige huuslige Forretninger, og var oftere at finde i Kjøkkenet, end i Dagligstuen. Disse vare de Efterretninger, som jeg erholdt om min Rival og Fætter, der havde saa uventet stillet sig i Veien for mine skjønne Udsigter.

Nu følte jeg en uovervindelig Længsel efter atter at besøge denne mine Børneaars Skueplads, og for et Øieblik at være Vidne til det sælsomme Liv, der blev ført i min Moders Fædrenehuus. Jeg besluttede, forklædt at iagttage det. Min tølperagtige Fætter havde ikke seet mig ofte nok, for nøie at kunde kjende mine Træk, og nogle faa Aar frembringer en stor Forandring imellem Ynglingens og Mandens Udseende. Jeg hørte at han var en Qvægavler og at han var stolt af sine Hjorder; jeg klædte mig derfor som en velhavende Forpagter, og ved Hjelp af en rød Stribe, der gik ned over Panden, omskabte jeg fuldkommen mit hele Ansigt.

Klokken var over tre, da jeg naaede Indgangen til Parken, og jeg blev indladt af en gammel Kone, der var sysselsat med Vadsk i en forfalden Bygning, der engang havde været en Portnerbolig. Jeg gik imellem Løvningerne af en prægtig Allee, i hvilken mangen en Stamme var bleven hugget ned og solgt som Gavntøm-

mer. Overhovedet syntes Godset ikke at være i meget bedre Tilstand, end i min Oncles Levetid. Græsset var ganske overgroet af Ukrud, og Træerne skulde have været beskaarne og rendsede fra udgaaede Grene. Qvæget græssede paa Grønningen, og Gjæs og Ænder svømmede i Dammene. Kjøreveien op til Gaarden forraadede kun saa Spor af Vognhjul, da min Fætter kun saae saadanne Besøg hos sig, som enten gik til Fods eller kom ridende, og selv havde han ingen Vogn. En eneste Gang, sagde man mig, havde han ladet den gamle Familiekareth trække frem af det støvede Vognskuur, ladet den rense fra Spindelvæv og afpolere og var kjørt med sin Moder til Landsbykirken, for at tage sin Kirkestol i formelig Besiddelse; men man havde saaledes leet af dem, da de kjørte igjennem Landsbyen, og fniset og gjort spodske Anmærkninger ved Kirkedøren, at Pragttoget aldrig mere var kommet til Syne.

Da jeg nærmede mig Huset, styrtede en Hob unge Hunde frem, der bjæffede ad mig, og med hvis Bjæffen forenedes to gamle Jagthundes dumpe Gjøen eller meget mere Hylen, i hvilke jeg gjenkjendte min Oncles gamle Vægtere. Gaarden havde endnu stedse et forvildet,

forsømt Udseende, endskjøndt den siden mit sidste Besøg allerede havde forbedret sig. Flere Vinduer vare sønderslagne og fornaglede med Bredder, og andre tilmurede, for at spare Afgiften. Jeg saae imidlertid Røgen stige op af Skorstenen, et Syn, der kun sjelden var forekommet mig i den gamle Huusholdning. Da jeg gik forbi den Deel af Huset, hvor Spisestuen laae, hørte jeg Støien af larmende Munterhed; tre eller fire Stemmer talede paa engang, og Eder og Latter blandede sig paa en frygtelig Maade.

Hundenes Støien havde fremlokket en Tjener, der kom til Døren, en stor ubehøvlet Bondeknold, der bar Librei, og dertil en Tærskers Underklæder. Jeg forlangte at tale med Herren i Huset, men erholdt det Svar, at han sad til Bords med nogle Herrer fra Nabolauget. Jeg sagde mit Ærinde, og sendte Tjeneren ind, for at spørge, om jeg kunde tale med Herren om hans Qvæg, thi jeg havde stor Lyst til at see ham ved hans Orgier.

Man bragte mig det Svar, at han havde Selskab, og kunde nu ikke indlade sig i Forretninger, men at jeg var velkommen, naar jeg vilde komme ind og drikke noget. Jeg traadte

altsaa ind i Forsalen, hvor der paa et Egebord laae Pidske og Hatte af alle Slags Skikkelser; to eller tre tølperagtig udseende Tjenere dreve der omkring. Alt bar Præg af Uorden og Forsømmelighed.

Værelserne, jeg gik igjennem, havde det samme Udseende af forsvunden Fornemhed og slet Huusholdning. De fordums saa prægtige Vinduesgardiner vare falmede og støvede, Møblerne smudsige og beskadigede. Da jeg traadte ind i Spisesalen, fandt jeg et Antal af sælsomme, bondeagtige Gjæster af et gemeent Udvortes der sad rundt omkring et Bord, paa hvilket man saae grønne og hvide Flasker, Kruse, Piber og Tobak. Flere Hunde laae omkring i Salen, eller sad og havde deres Herre i Diesyn, og en gnavede under et Sidebord paa et Been. Festens Herre, der sad ved den øverste Ende af Bordet, havde forandrrt sig meget. Han var bleven plump og opsvulmet og havde ildrødt Haar. Der laae en besynderlig Blanding af Dumhed, Anmasselse og Indbildskhed i hans Ansigt. Han var klædt plump-zirligt, bar Skindbuxer, en rød Vest og grøn Kjole, og var, ligesom hans Gjæster, noget ophidset af Drik. Hele Selskabet stirrede med et besynderligt for-

virret Blik paa mig, ligesom Folk, hvis Sandser snarere ere omtaagede af Øl end af Viin.

Min Fætter, (Navnet bliver mig, Gud forlade mig, næsten siddende i Struben) bød mig med en vis plump Høflighed, eller hvilket var hans egentlige Hensigt, Nedladenhed, at sidde mig til Bords og drikke. Vi talede, som sædvanligt, om Veiret, om Høsten, om Politik og slette Tider. Min Fætter var en meget høirøstet Politiker, og aabenbar vant til, ved sit Bord at tale uden Modsigelse. Han var forfærdelig godt sindet, og talte bestandig om, at forsvare Thronen indtil sin sidste Guinee, saaledes som enhver riig Mand burde gjøre. Accisebetjenten i Landsbyen, der allerede var halv søvnig, kunde kun til Alt hvad han sagde, lade sit "meget vel" høre. Samtalen dreiede sig nu paa Qvæg; Squiren roste sin Avl, sin Maade at føre paa og overhovedet Forvaltningen af sit Gods.

Uheldigviis kom ogsaa Stedets og Familiens Historie paa Bane, og han talte om min afdøde Oncle med den største Mangel paa Ærbødighed, hvilket jeg gjerne tilgav ham. Han nævnte mit Navn, og mit Blod begyndte at koge. Han fortalte om mine hyppige Besøg hos

min Oncle, da jeg endnu var en ung Mand, og jeg fandt, at Skjælmen allerede paa den Tid, endskjøndt han endnu var et Barn, vidste, at han skulde arve Godset. Han beskrev Optrinet ved min Oncles Død og Testamentets Aabning med en Slags lavcomiskt Lune, som jeg ikke havde tiltroet ham, og saa forstemt jeg end var, saa kunde jeg dog ikke lade være at lee med, thi jeg har stedse fundet Behag i Spøg, selv naar den gik paa min Bekostning. Han talte nu om mine forskjellige Beskjæftigelser, om min Kjærlighed til Omstreifning; det var lidt ubehageligt for mig; omsider begyndte han ogsaa at tale om mine Forældre. Han gjorde min Fader latterlig; jeg nedslugte ogsaa det, endskjøndt med megen Møie. Han nævnte min Moder med et foragteligt Smiil, og nu laae han i et Øieblik nedstrakt for mine Fødder.

Nu opstod der en forfærdelig Allarm; Bordet blev næsten stødt omkuld, Flasker, Glas og Kruse rullede klingrende og klapprende omkring paa Gulvet. Selskabet holdt fast paa os begge, for at forhindre al videre Ulykke. Jeg søgte at slide mig løs, thi jeg skummede af Raserie. Min Fætter udfordrede mig til at boxes med ham paa Græspladsen. Jeg modtog Udfordringen; thi jeg følte en Kjæmpes Styrke i

mig, og følte den største Lyst til ret dygtig at afprygle ham.

Man rev os ud til Pladsen. Kredsen blev sluttet, og jeg erholdt efter behørig Boxemaneer, min Sekundant. Min Fætter sagde, idet han traadte frem for at begynde Fægtningen, noget om sin Høimodighed, at han, efter at jeg saa ganske uden al Anledning havde angrebet ham ved hans eget Bord, vilde give mig Satisfaction. "Holdt," raabte jeg i høieste Raserie, "uden al Anledning? Viid, at jeg er John Buckthorne, og at Du har beskjæmmet min Moders Minde."

Knægten blev ligesom nedtordnet ved det jeg sagde; han traadte tilbage og overlagde et Øieblik.

"Nei," sagde han, "det er Fanden ta'e mig for meget — det er noget ganske andet — jeg har selv en Moder — og Ingen skal vove at tale ilde om hende, saa slem hun end er."

Han standsede atter; Naturen syntes at have en haard Kamp i hans raae Bryst.

Fanden ta'e mig Fætter," raabte han, "det gjør mig ondt, at have sagt det. Du har gjort meget Ret i, at kaste mig til Jorden, og Du er mig derfor desto kjærere. Her er min Haand, kom og boe hos mig, og Fanden skal tage mig,

om jeg ikke skal give Dig det bedste Værelse i mit Huus, og den bedste Hest i min Stald.

Jeg maa tilstaae, at den Maade, hvorpaa Naturen brød sig en Vei igjennem en saadan Kjødklump, bevægede mig overordentlig. Jeg tilgav Menneskет i dette Øieblik begge hans store Forbrydelser, at være ægtefødt og at have arvet mit Gods, rystede den mig budne Haand, for at overbevise ham om, at jeg ikke længere bar noget Nag til ham, trængte mig da igjennem den gabende Hob Spytslikkere, og sagde min Oncles Eiendom Levvel for evig. — Dette er det Sidste, jeg har hørt om min Fætter, eller om de huuslige Anliggender i Vantroens Slot.

Den vandrende Skuespildirector.

Da jeg en Morgen spadserede med Buckthorne i Nærheden af et af Hovedtheaterne, gjorde han mig opmærksom paa en Gruppe af hine tvetydige Væsner, som man ofte seer drive omkring udenfor Skuespilhusenes Døre. De saae meget fordægtige ud i deres Paaklædning, og havde Kjolerne tilknappede indtil Knæerne; men derhos bare de Hattene rask paa den ene Side,

og havde en afpasset, smudsig, anstændig Adfærd, som er egen for alle dramatiske Personer af underordnet Slags. Buckthorne kjendte dem meget vel, af tidligere Erfaring.

Disse, sagde han, ere afdøde Kongers og Heltes Aander, Folk, der føre Scepter og Sværd, der befale over Kongeriger og Hære, og, efter at de om Aftenen have bortgivet hele Lande og Skatte, eie de om Morgenen neppe en Skilling til at betale deres Frokost med. Og desuagtet have de den sande Landstryger-Modbydeligged for alle nyttige Haandværks-Beskjæftigelser, men dertil have de deres Fornøielser, af hvilke iblandt andre en bestaaer deri, at de under Prøverne, netop paa samme Maade vandre i Soelskinnet omkring ved Theaterdøren, og sige deres udpiskede Theatervittigheder over alle de Forbigaaende. Intet lever mere i Tradition og retmæssig Arv, end Theatret. Gamle Decorationer, gamle Klæder, gamle Følelser, gammel Støien og gamle Vittigheder gaaer over fra en Slægt til en anden, og dette vil sandsynligt vare ligesaa længe som selve Tiden. Enhver, der har at bestille med Theatret, bliver allerede ved Arv en Skalk, og praler i Slhusene og Sex-Penny-Klubberne med de i Direktionsværelset forefaldne Løier.

Medens vi morede os med, at betragte disse Grupper, var en Mand os især paafaldende, der syntes at være deres Orakel. Det var en forfalden Vetran, hvem Tid og Ol havde givet et bruunligt Skjær, og som sandsynligviis var bleven graae i Røveres, Kardinalers, romerske Senatorers og stumme Adelsmænds Roller.

"Der ligger noget," sagde Buckthorne, "i den Maade han bærer Hatten paa, og noget i hans Mine, som allerede er mig bekjendt." Han betragtede ham noget nøiere. "Jeg tager ikke Feil," lagde han til, "det maa være min gamle Vaabenbroder Flimsey *) den vandrende Trops tragiske Helt.

Det var virkelig ham. Man kunde tydeligt see det paa den stakkels Fyr, at det ikke gik ham synderlig godt; thi han var baade anstændig og fattig klædt. Hans Kjole, der var noget lusliidt, havde endnu Snittet fra Lord Tavnlys *) Tid, med en lang Rad Knapper, og som for til neppe kunde naae sammen, da hans Le-

---

*) See 1. Deel. S. 265.

**) En berømt Modemand fra den sidste Halvdeel af de forrige Aarhundrede.

geme ved lang fortrolig Omgang med Ulfadet, havde antaget sammes Forhold og Omfang. Han bar et Par smudsighvide lange Beenklæder af Stockinet, *) der ikke uden Møie naaede op til Vesten, et meget tykt smudsigt Halsbind, og et Par gamle Tragediestøvler af Rødkridts-Farve.

Da hans Staldbrødre vare gaaet fra hinanden, trak Buckthorne ham hen til Siden, og gav sig tilkjende for ham. Tragediens Vetran kjendte ham i Begyndelsen ikke, og vilde slet ikke troe, at han virkelig var hans forrige Selskabsbroder, den lille Gentlemann Jack Buckthorne indbød ham til at følge med til et nærliggende Kaffehuus, for der at sladdre om gamle Tider, og det varede ikke længe, saa havde vi i Korthed hørt hans Historie.

Han havde endnu, efter at Buckthorne havde forladt den vandrende Trop, eller meget mere, saa pludselig var bleven udstødt deraf, vedblevet at spille Helteroller. Men omsider døde Direktøren, og Troppen kom i Uorden. Enhver stræbte efter Kronen, enhver vilde føre Regimentet, og Direktørens Enke erklærede, endskjøndt hun var en Dronning i Tragidien, og en Satan desu-

---

*) Bomuldstøie, som simple Folk i England bære meget hyppig.

den, at det aldeles var umuligt for en Kone, at holde en saadan Hob lumpne Karle i Orden.

"Jeg talte, paa dette Vink" *), sagde Flemsey. Jeg traadte frem og tilbød mine Tjenester paa den virksomste Maade. De bleve antagne. Efter en Uges Forløb ægtede jeg Enken og besteg Tronen. "Liigspisen kom kun kold paa Bryllupsbordet," som Hamlet siger. Men min Formands Aand kom mig ikke til Syne, og jeg arvede Kroner, Scepter, Skaaler, Dolke og alt Theaterkram og Pjalter, Enken inclusive, uden mindste Uroe.

Jeg førte nu et ganske lystigt Liv: vort Selskab var temmelig stærkt og tiltrækkende, og da min Kone og jeg overtoge de store Roller i Sørgespillene, saa sparede Kassen meget derved. Vi vandt Prisen paa Markederne fremfor alt Seeværdigt, og, jeg forsikrer Dem, at vi selv paa St. Bartholomæusmarkedet **) havde fuldt Huus, endskjønt vi havde at kappes med Ast-

*) Shaespeares Othello 1ste Akts 3die Scene.

**) Det store Høstmarked i London.

leys Trup *) den irlandske Kjæmpe, og "Nelsons Død," i Voxfigurkabinettet.

Imidlertid begyndte jeg snart at føle Herskersorgerne. Jeg saae, at der opstode Kabaler i Selskabet, hvis Stifter Bajazzo var, en, som De vel erindrer, meget knarvorn, suurmulende stedse sletlunet Karl. Jeg havde stor Lyst til, uden videre at jage ham bort, men jeg kunde ikke undvære ham, thi der fandtes ingen pudsigere Knægt paa Brædderne. Allerede hans Udvortes var høist komisk, thi han behøvede blot at vende Tilskuerne Ryggen, saa døde Damerne næsten af Latter. Han følte sin Vigtighed, og benyttede den. Han holdt Tilskuerne i en bestandig Latter, og kom han saa bag Couliserne, saa skjændte og støiede han, og det var, som om han var besat af Djævelen. Jeg overseae imidlertid meget hos ham, thi jeg veed, at komiske Skuespillere i Almindelighed lide af denne Temperamentsfeil. Men et andet, mig mere paa Hjertet liggende Onde, jeg havde at kæmpe med, var min Kones Kjærlighed. Uheldigviis havde hun sat sig i Hovedet, at have mig overmaade kjær, og blev utaalelig skinsyg. Jeg

*) Kunstberidderne.

kunde ikke beholde nogen smuk Pige ved Truppen, og vovede neppe at omfavne en Hæsselig, selv naar min Rolle fordrede det: Jeg har seet hende rive en smuk Dame "i Laser" som Hamlet siger og saaledes tilintetgjøre en af de bedste Klædninger af Garderoben, blot fordi hun saae mig kysse hende i Couliserne, endskjøndt jeg kan give Dem mit Æresord paa, at jeg kun vilde prøve.

Dette var dobbelt ubehageligt, fordi jeg har en naturlig Forkjærlighed for smukke Ansigter, og gjerne seer dem omkring mig, og fordi de ere uundgaaelig nødvendige for et Selskab paa et Marked, hvor man har at stride om Rangen med saa mange andre Theatre. Men naar en skinsyg Kone engang sætter sig saadan Daarskab i Hovedet, saa hjelper det ikke, om man end taler om Fordeel eller om andre Ting. Ja, mine Herrer, jeg har mere end engang bævet, naar noget saadant var forefalden og hun spillede i en Tragedie, og svingede sin Tin-Dolk paa Theatret, af Frygt for, at hun maatte give efter for sin Lidenskab, og for ramme Alvor stikke en formeent Medbeilerinde ihjel.

Imidlertid gik det mig bedre, end jeg havde ventet af mit eget Kjøds Svaghed og min

Kones Hæftighed. Det gik mig omtrent ligesaa slet, som den gamle Jupiter, hvis Kone bestandig udspeidede en ny Intrigue, og gjorde ham Himmelen ret ordentlig heed.

Til Lykke for mig, som jeg troede, hørte jeg engang, da vi spillede paa et Landsbymarked, at Theatret i en nærliggende Bye var tilfalds. Jeg havde stedse ønsket at finde Udkomme ved en staaende Trop, og mit høieste Ønske var, at staae paa et Trin med min Svoger, der derigerede et regelmæssigt Theater, og som hidtil havde seet mig over Skuldrene. Dette var en Leilighed, som jeg ikke kunde lade undslippe. Jeg sluttede en Overeenskomst med Eieren, og aabnede Theatret efter faa Dages Forløb med stor Pragt.

Nu havde jeg naaet Toppen af min Ærgjærrighed, min Glædes Bramseilsstang, som Romeo siger. Jeg var ikke længere en vandrende Stammes Høvding, men en Monark, der sidder paa en retmæssig Trone, og turde selv kalde de store Potentater i Covent-Garden og Durry-lane, Fættere. Uden Tvivl troer De, at jeg nu var fuldkommen lykkelig. Ak, mine Herrer! jeg var en af de allersørgeligste Skabninger paa Jorden. Ingen, der ikke har forsøgt det, kjender en Skuespil-Direktørs Lidelser, og

i Særdeleshed en Skuespillerdirecteur i Provindserne. Ingen kan gjøre sig et Begreb, om Stridighederne og Skjænderierne i dets Indre, og Trængslerne og Plagerne uden fra. Alle Stadens Spradebasser og Lediggjængere beleirede mit Direktionsværelse, og søgte at gjøre dem Ærinde hos mine Skuespillerinder, og at blive af med dem var umuligt. Saafremt jeg havde fornærmet dem, havde min Undergang været vis, thi endskjøndt de som Venner vare meget besværlige, saa vilde de dog have været farlige som Fjender. Saa gaves der ogsaa Landsbyrecensenter og Landsbyliebhabere, der uophørlig plagede mig med deres gode Raad, og bleve vrede, naar jeg ikke antog dem, i Særdeleshed Landsbylægen og Landsbyadvokaten, der begge engang havde været i London, og vidste, hvorledes man skuldo spille.

Desforuden havde jeg saadan en Hob Kjæltringpak at regjere, som nogensinde har været at finde sammen indenfor et Theaters Mure. Jeg havde været nødt til, at forene min oprindelige Trop med Levningerne af det forrige Theater, Folk der vare Publicums Yndlinger. Dette var en Blanding, der befandt sig i en bestandig Gjæring. Enten laae de i Haarene paa hverandre, eller de jublede med hinanden, og

jeg veed ikke hvilken Stemning, der var ubehageligst. Naar de skjændtes, gik Alting forkeert; vare de gode Venner, saa spillede de mig bestandig dette eller hiint Puds, thi uheldigviis gjaldt jeg for en føielig, godmodig Mand — det fletteste Rygte, en Skuespillerdirektør kan have.

Deres Løier gjorde mig undertiden næsten gal, thi der er intet utaaaleligere, end en gammel Trop theatralske Landstrygeres udpidskede Streger, Pudserier og Løier. Saalænge jeg kun var et Medlem af Selskabet, behagede de mig meget, som Direktør fandt jeg dem utaalelige. De bragte uophørligt, ved deres Sviren paa Værtshuse og de Streger, som de udøvede i den lille Kjøbsted, Skam over Theatret. Alle mine Prædikener over Nødvendigheden af at opretholde Standens Værdighed og Selskabets gode Rygte, vare forgjæves. De Skurke kjendte ikke den Delikatesse, som en Mand, der staaer i Spidsen, har. Ja, de dreve Spøg med Theatervæsenets Alvor. Jeg har midt i Stykker maattet lade holde inde, og lade et fuldt Huus af i det mindste fem og tyve Punds Indtægt vente, fordi Skuespillerne havde skjult Rosalindes Beenklæder, og har seet Hamlet høitidelig træde frem, for at holde sin Mo-

nolog, medens man havde fæstet en Karklud paa hans Kappe. Dette er de sørgelige Følger, naar en Skuespildirektør staaer i det Rygte, at være en god Mand.

Ogsaa det var høist utaaleligt for mig, naar Londons store Skuespillere kom ned for, som man kaldte det, at lyse.* Af alle slemme Indvirkninger, vil jeg kun stedse ønske at være forskaanet for dem, en Londonner Stjernemedfører. En stor Skuespillerinde, der gjør Rundt paa Provindstheatrene, er ligesaa slem, som en flammende Komet, der drager hen paa Himmelen' og nedryster Ild og Pest og Tvedragt af sin Hale.

Saasnart et af disse Himmellegemer viste sig ved min Horizont, var jeg ogsaa i største Angst. Da blev mit Theater oversvømmet med Provindsens Spradebasser, der stedse anse det for en Ære, at befinde sig i Følge med en Skuespillerinde fra Hovedstaden, og gjerne vilde faae Folk til at troe, at bestaae paa en meget god Fod med hende. En sand Vederqvægelse var det for mig, naar en omstreifende ung Adelsmand gik efter Lokkemaden, og holdt denne lille Yngel i en Fraskand. Jeg har stedse staaet mig

*) Starring, lyse som en Stjerne.

bedre med en Adelsmand end med en Sprade-basse fra Provindsstaden.

Og nu de Krænkelser, som jeg, medens de store Londonner Skuespillere besøgte os, maatte lide i min personlige Værdighed og Anseelse, som Direktør! I Sandhed, jeg var ikke mere Herre paa min egen Throne. Jeg blev paa mit eget Direktionsværelse overfuset og correxet, og paa mit eget Theater blev jeg anseet som et Nul. Der gives ingen Tyran, der er saa uindskrænket og saa lunefuld, som en Londonner Stjerne paa et Provindstheater. Allerede dens Syn frygtede jeg, og dog maatte jeg vente, naar jeg ikke modtog den, at see Publikum oprørsk imod mig. De fyldte rigtignok Huset og syntes at gjøre min Lykke, men alle Fordele bleve opveiede af deres umaadelige Fordringer. De vare mit lille Theaters Bændelorme; jo mere det tog ind, desto fattigere blev jeg. Droge de endelig bort, saa havde jeg et udsuget Publikum, tomme Bænke, og maatte søge at gjøre et eller to Dusin Fornærmelser, som var tilføiet Kjøbstædbeboerne i Anledning af Pladserne, gode igjen.

Men det Allerværste, jeg paa min Direktør-Løbebane havde at kjæmpe imod, var Protection. O, min Herre! Alting, kun ikke de

Fornemmes Protection i en Provindsstad! De maae vide, at i denne Stad, skjøndt den kun var lille, dog var en Mængde Feider og Partier og anseelige Folk, da det var en meget drivtig lille Handels- og Manufakturstad. Men Ulykken var, at dennne Anseelse ikke beroede paa Hofkalenderen eller Herolds-Embedet, og man følgelig ikke kan tænke sig nogen Høihed, der var vanskeligere at tilfredsstille, end denne. De smiler, men jeg kan forsikkre Dem, at der ikke gives mere rasende Feider, end de Grændsekrige, der forefalde paa dette Fornemhedens stridige Territorium. Den hæftigste Strid, jeg nogensinde har seet i de høiere Stænder, var en der forefaldt i en Provindsstad, og angik den Forrang, om hvilken en Knappenaal- og en Synaalmagers Koner strede.

I den Bye jeg var, var der bestandig Stridigheder af den Slags. Den første Manufactureiers Kone, for Exempel, var i et høist spendt Forhold med den første Detailhandlers Kone, og begge vare for rige, og havde for mange Venner, til at man skulde have behandlet dem saa ganske ligefrem. Lægernes

og Advocaternes Fruer bare Hovederne endnu højere, men maatte derimod bøie sig for en Banqviers Frue, der holdt Heste og Vogn; medens en mandig Enke af tvetydigt Rygte, som allerede var kommet noget ud af Moden, beboede et stort Huus, og paa en Maade vilde staae i Forbindelse med Adelen, saae Alle over Skuldrene. Hendes Adfærd var just ikke synderlig dannet, ikke heller hendes Formue meget stor, men hendes Æt — hendes Æt overveiede Alt dette; en Kone med saadant Blod i Aarerne kunde man intet nægte.

Imidlertid bleve hendes Fordringer paa høje Forbindelser draget meget i Tvivl, og hun maatte meget ofte paa Baller og Assembleer udholde en Kamp om Forrangen med hæderlige Damer af Nabolauget, der støttede sig paa deres Rigdom og Dyd, men hun havde to elegante Døttre, der klædte dem saa smukt som Dukker, havde ligesaa fornemt Blod som Moderen og ved enhver Leilighed understøttede hende; saaledes satte de med deres Hovmod Alt igjennem, og Hvermand hadede den Fantadlinske Familie, haanede og frygtede den.

Saaledes stod det til med Modeverden i denne sig stor tænkende lille Stad. Uheldigviis var jeg ikke saa noie kjendt med dets in-

dre Politik, som jeg vel burde have været. Jeg havde følt mig fremmed i den første Saison, og havde imellem været i stor Forlegenhed; jeg besluttede altsaa, at begive mig under et stort Navns Beskyttelse, og saaledes aabne Feldtoget med en gunstig Mening hos Publikum. I dette Øiemeed saae jeg mig altsaa i Tankerne omkring, og i en ulykkelig Time faldt min Øine paa Mrs. Fantadlin. Ingen forekom mig at nyde et mere uindskrænket Herredømme i Modeverden. Jeg havde altid bemærket at hendes Logedør blev slaaet stærkest i, at hendes Døttre traadte ligesom Stormvinden ind med en Pragt af røde Schawler og Fjedre, at de havde de fleste Tilbedere, at de under Forestillingen talede og loe, og ikke havde Lorgnetterne fra Øinene. Da jeg altsaa igjen aabnede mit Theater, saa stod der den første Aften paa Placaten med store Bogstaver, at dette skete under den "hæderlige Mrs Fantadlins Protection."

Hele Staden, min Herre, kom under Vaaben! at ville tage Theatret under sin Protection! Utaaleligt! og jeg understaae mig, at kalde hende "den Hæderlige!" *) Og hvilke For-

*) Hoournable, en Titel, som kun tilkommer en Lords yngre Sønner og Døttre.

dringer havde hun vel paa denne Tittel! Længe havde Modeverden sukket under den Fantadlinske Families Tyrannie, og var glad over, at kunde gjøre fælles Sag imod dette nye Beviis paa Anmasselse. Alle smaae Feider bleve glemte. Doctorens og Advocatens Koner saaes igjen, Manufaktureierens og Detail-Handlerens Koner kystes, og Alle, Banquierens Frue i Spidsen, erklærede, at Theatret var kjedsommeligt, og besluttede, fra nu af kun at protegere de Indianske Gjøglere og Hrr. Walkers Eidouranion.*)

Det var den Klippe, hvorpaa jeg strandede. Jeg kunde ikke komme mig igjen efter Familien Fantadlins Beskyttelse. Mit Huus blev tomt, mine Skuespillere bleve misfornøiede, fordi de bleve slet betalte, min Dør var i bestandig Bevægelse af alle Egnens Retsbetjente, og min Hustrue blev stedse mere gjenstridig og trættekjær, jo mere jeg trængte til Trøst.

En Tidlang forsøgte jeg paa, at tage min Tilflugt til alle plagende og forsbragende Mænds sædvanlige Trøst, til Flasken, og vilde drikke min Sorg bort, men forgjæves. Jeg vil der-

*) En billedlig Fremstilling af Stjernehimlen i meget stor Maalestok.

med ikke sige noget imod Flasken; den er et fortræffeligt Middel i mange Tilfælde, men mig hjalp den ikke. Min Stemme tabte derved, min Næse blev kobberrød, men hverken min Kone eller mine Anliggender bleve bedre. Mit hele Foretagende blev en Skueplads for Forvirring og Underslæb. Man ansaae mig for en ruineret Mand, og altsaa for en, som man trolig kan plukke, saaledes som Enhver plyndrer et synkende Skib. Hver Dag listede en af Troppen sig bort, og tog, ligesom en Desertør, sine Baaben og sit Tøi med. Paa denne Maade kom min hele Garderobe i Bevægelse, mine skjønne Sager spillede omkring i Landet, mine Sværd og Dolke blinkede i enhver Lade, indtil min Skrædder tilsidst gjorde et "skrækkeligt Greb," og medtog to Stadskjoler, et halvt Dusin Trøier og nitten Par kjødfarvede lange Beenklæder. Dette var "alle Enders Ende" paa min Lykke. Jeg var nu ikke længer raadvild, hvad jeg skulde gjøre. Naa, tænkte jeg, da Stjelen nu engang hører med til Dagens Orden, saa vil jeg ogsaa stjæle, og saa tog jeg da hemmeligt Juvelerne af min Garderobe sammen, en Heltedragt i mit Lommetørklæde, stak det paa et Sværd til et Sørgespil, og listede mig ved Nattetider bort, "netop da Klokken slog et," og overlod mit Ri-

ge og min Dronning til mine oprørske Undersaattere og mine ubarmhjertige Fjender, Retsbetjenterne.

Dette var "Enden paa min Høihed." Jeg var fuldkommen hekbredet for min Lidenskab at regjere, og vendte atter tilbage i Række og Geleed. En Tidlang førte jeg det sædvanlige Skuespillerlevnet, spillede paa forskjellige Provindstheatre paa Markeder og i Lader, var stundom stærkt i Knibe, stundom igjen beslaaet, indtil jeg ved en Leilighed, paa et Haar nær, havde gjort min Lykke, og var bleven til Aarhundredets Vidunder.

Jeg spillede Richard den Tredie i en Landsbye-Lade og i min bedste Maneer, thi jeg var, sandt at sige, noget beskjænket, og vort Selskabs Recensenter bemærkede stedse, at jeg spillede meest udmærket, naar jeg havde faaet et Glas for meget. Det gjenlød af støiende Bifald, da jeg kom til det Sted, hvor Richard siger: "En Hest, en Hest!" her gjorde min brudte Stemme et underfuldt Indtryk; det var ligesom to Stemmer, der flød i hinanden; man skulde have troet, at to Stemmer raabte efter een Hest, eller Richard efter to Heste. Og naar jeg tilraabte Richmond: "den Richard, der saa ofte har fordret Dig, er hæs," saa troede jeg at

Laden vilde styrte sammen af Tilhørernes grændseløse Bifald.

Strax næste Morgen kom En til mig i min Bopæl. Jeg saae strax paa den Fremmedes Paaklædning, at det var en Mand af Stand, thi han bar en stor Brystnaal, svære Ringe paa Fingrene, og brugte Lorgnette. Jeg fandt ogsaa, at det var en Mand af Stand, thi det viste sig snart, at han var en lønnet Forfatter, eller en Slags litteræir Skrædder ved et af Londons store Theatre, en Mand, der arbeidede under Direktørens Øine, der beskar og forskar Skuespil, lappede og udstaferede dem, gav dem et nyt Anstrøg og vendte det Udvendige indad, kort, han var en af Dagens hurtigste og største Forfattere.

Han var nu i Begreb med en Udflugt efter Bytte, for at opsøge noget, som man kunde fremvise som et Vidunder. Theatret var, som det syntes, i en saare fortvivlet Stilling — kun et Under kunde redde det. Han havde forrige Aften seet mig spille Richard, og udkaaret mig til dette Under. Jeg havde en vis Hæftighed i mit Foredrag, og et vist Høitravende i min Gang, og var vist nok forskjællig fra alle de øvrige af Scenens Helte. Den Befuldmægtigede kom altsaa paa den Tanke,

at fremstille mig som et theatralsk Vidunder, som den naturlige og ægte Fremstillings Gjenføder, som den Eneste, der kunde forstaae og rigtig fremstille Shakespeare.

Da han meddelte mig sin Plan skrækkedes jeg tilbage derfor med sømmelig Beskedenhed, thi ihvor god end den Mening var, jeg havde om mig selv, saa tvivlede jeg dog paa, at jeg vilde være et saadant Foretagende voxen.

Jeg gjorde ham opmærksom paa min ufuldkomne Kundskab om Shakespeare, da jeg kun havde spillet Rollerne i hans Skuespil efter lemlæstede Exemplarer, hvoriblandt jeg havde indflikket en heel Mængde af mine egne Opfindelser, for at komme min Hukommelse til Hjelp, eller forstærke Virkningen.

"Destobedre," raabte Herren med Ringene paa Fingrene; "destobedre! — nye Læsemaader! nye Læsemaader! Lær ikke en eneste Linie — giv os Shakespeare ganske efter deres Maade."

Men min Stemme er brudt; den vil ikke kunne udfylde et Londonsk Theater.

"Destobedre! destobedre! Publikum er allerede kjed af Intonationen — det ore rotundo er igjen ud af Moden. Nei min Herre, Deres brudte Stemme er det netop, som vi kan bruge; De maa gjærne spøge og buldre, snappe efter

Veiret, og gjøre en Fandens Allarm paa Theatret. Det er netop det, som kan gjøre vor Lykke."

"Men," sagde jeg, og kunde ikke undlade, medens jeg sagde dette, at rødme lige til Næsetippen; men jeg havde engang besluttet at være ganske oprigtig — "der er", føiede jeg til; — endnu en slem Omstændighed; jeg har en ulykkelig Vane — mit Uheld og de Krænkelser, som man stundom er udsat for i Lader og paa Landet, have nødt mig mig til, nu og da at tage en — en — en Skurk af noget Styrkende — og da — og da —"

"Hvorledes! De drikker? sagde den Befuldmægtigede hastig."

Jeg nikkede rødmende et Ja.

"Destobedre! destobedre! Geniets Uregelmæssigheder! At være ædru, er gemeent; Publikum lider godt de Skuespillere, der drikke. Deres Haand min Herre, De er den sande Mand, med hvem man kan gjøre Opsigt."

Jeg trak mig endnu stedse fuld af dvælende Mistillid tilbage, og erklærede, at jeg ikke fortjente saadan Roes.

"For Fanden," raabte han; "om Roes er her ikke Talen. De vil dog vel ikke troe, at jeg holder Dem for et Vidunder. Intet er

lettere, end at føre Publikum bag Lyset, naar man blot lover et Vidunder. Det sædvanlige Talent kan enhver udmaale, om end og kun med det sædvanlige Maal; men et Vidunder er over alle Regler og alt Maal?

Disse Ord aabnede paa Øieblikket mine Øine. Nu forstode vi hinanden; rigtignok følte min Forfængelighed sig mindre smigret, men desto mere tilfredsstillende var Erklæringen for min Forstand.

Vi kom overens om, at jeg skulde fremtræde for et Londonsk Publikum, som jen dramatisk Soel, der nys træder frem bag Skyerne, og som maa bandlyse alle ringere Lys og Blusild fra Scenen.

Der skulde gjøres alle muelige Foranstaltninger, for at tage Publikums Mening fangen fra alle Sider. Parterret skulde opfyldes med dygtige Klappere, Bladene skulde tages i Beslag for mægtige Lovtaler, ethvert theatralsk Forsamlingssted oversvømmes med leiede Lovtalere. Kort alle det theatralske Blendværks Maskiner skulde sættes i Bevægelse. Naar jeg gjorde det anderledes, end andre Skuespillere, saa skulde der paastaaes, at jeg havde gjort det rigtigt og hine urigtigt. Larmede jeg, skulde det hede, det var reen Lidenskab; blev det gemeent, skulde

det udgives for et fortroligt Træk af Naturen; gjorde jeg nogen slem Feil, saa skulde det gjelde for en ny Læsemaade. Naar min Stemme sprang over, eller jeg glemte min Rolle, saa skulde jeg kun gjøre et Spring, og grine og brøle mod Tilhørene, eller gjøre hvilkensomhelst græsselig Ansigtsfortrækning, ligesom det faldt mig ind, og da skulde mine Beundrere kalde det et "grandiost Træk," synke tilbage og raabe og skrige af Henrykkelse.

"Kort," sagde Herren med Lorgnetten: "smør kun dygtig paa, det kommer slet ikke an paa, hvorledes og hvad De gjør, naar det er ret selsomt og besynderligt. Naar De bare slipper første Aften igjennem, uden at blive bombardeert med Æbler, saa er Deres og Theatrets Lykke gjort."

Jeg reiste altsaa, fuld af nye Planer og nye Forhaabninger, med Forfatteren til London. Jeg skulde blive Shakespeares, Naturens og det ægte Dramas Gjenfødet; Min kjække Gang skulde være heroisk, og min brudte Stemme Deklamationens sande Høide. Dog ak, mit sædvanlige Uheld forfulgte mig ogsaa dennegang; inden jeg kom til Hovedstaden, var allerede et andet Vidunder kommen for Lyset, en Kone, der dandsede paa en slap Linie, og som

kunde gaae midt igjennem et Fyrværkerie fra Theatret lige til Galleriet. Direktøren tog hende begjærlig i Beslag. Hun reddede det store Nationaltheater for denne Saison. Man talte om intet uden om Madamme Sacchis Fyrværkerier og kjødfarvede Beenklæder, — og Natur, Shakespeare, det ægte Drama og den stakkels Pillgarlick bleve ladte i Stikken.

Da Madam Sacchis Forestillinger begyndte at blive noget Gammelt, kom Raden til andre Vidundere, Heste, Harlekinader og al Slags Maskerader, indtil der blev bragt et andet dramatisk Mirakel paa Scenen, for netop at gjøre det Kunststykke, hvortil man havde bestemt mig. Jeg begav mig til den lønnede Forfatter, for at erholde en Erklæring af ham; men han var netop meget sysselsat med at skrive et nyt Melodrama eller en Pantomime, og blev meget ærgerlig, naar man afbrød ham i sine Studier. Men da Theatret paa en Maade havde forpligtet sig til, at sørge for mig, saa bar Direktøren sig ad efter den sædvanlige Phrase, "som en Mand af Ære," og jeg erholdt en Ansættelse ved Truppen. Det beroede paa et Kast, om jeg skulde blive Alexander den Store, eller Kobbersmeden Alexander — og det Sidste blev jeg. Da jeg ikke kunde sættes i Spidsen af Drama-

tet, saa kom jeg ved Enden. Med andre Ord, jeg blev ansat ved de saakaldte "nyttige Folk," iblandt dem, der spille Soldater, Senatorer og Banquo's Skyggeafkom. Jeg var fuldkommen tilfreds med min Lod, thi der har altid været noget Philosophiskt ved mig. Var min Lod end ikke glimrende, saa var den dog sikker, og virkelig har jeg seet, et halvt Dusin Mirakelmænd komme til Syne, blænde, briste som Sæbebobler og fraspinde, medens jeg ret behageligt, umisundt og uangrebet, staaer her paa Kunstens laveste Trin.

Naa, naa, smil De kun, men jeg forsikrer Dem til, at vi, "nyttige Folk" ere de eneste lykkelige Folk paa Scenen. Vi ere sikre for Hyssen, og under Haab om Bifald. Vi frygte ikke for vore Medbeileres Lykke og vi ere ikke bange for Recensentens Pen. Naar vi blot faae Ordene i vore Roller, og disse ere som oftest faa, saa bryde vi os ikke om Resten. Vi have vore egne Fornøielser, vore egne Venner og Beundrere — thi enhver Skuespiller fra den høieste til den laveste har sine Venner og Beundrere. Den store Skuespiller spiser til Middag med de fornemme Velyndere, og underholder et Modetafel med Stumper og Sange og theateralsk Sladder. Skuespillerne af anden

Klasse have ogsaa deres Venner og Beundrere af anden Klasse, hos hvilke de ligeledes sige Steder frem af Tragedier og sladdre, — og saaledes gaaer det ned lige til os, der have vore Venner og Beundrere imellem zirlige Handelsbetjente og haabefulde Læredrenge, der stundom give os et Middagsmaaltid, og som paa tiende Haand faaer netop de Stumper, Sange og den Sladder at høre, som vore lykkeligere Brødre have opvartet med ved de Stores Tafler.

For første Gang føler jeg nu i min theatralske Løbebane, hvad sand Fornøielse er. Jeg har for nøie lært Berømmelse at kjende, til at misunde de stakkels Djævle, der kaldes Publikums Yndlinger. Jeg gad heller være en Kat, som bæres paa Armen af et forkjelet Barn, som det ene Øieblik bliver klappet og madet, og i det næste faaer et Slag paa Hovedet med Skeen. Jeg maa smile, naar jeg seer vore første Skuespillere fortæres af Misundelse og Nid over den jammerlige Roes, der desuden i sin Art er høist fordægtig, og hvis Vedholdenhed er saa høist usikker. Jeg leer ogsaa, men naturligviis i Skjægget, over vor Directørs Virksomhed og Vigtighed, Møie og Forlegenhed, der qvæler sig til Døde med, forgjæves at stræbe efter, at gjøre Enhver tilpas.

Jeg har iblandt mine Med-Underſkuespillere fundet to eller tre fordums Direktører, der, som jeg, paa Provindstheatere have ført Scepteret, og vi gjøre os mange Gange ret hjertelig lystig paa Direktørens og Publikums Bekostning. Stundom tale vi vel ogsaa, som affatte og fordrevne Konger, om vore forskjellige Regimenters Begivenheder, anstille ved et Krus Øl moralske Betragtninger, og leer over det Blændværk, som forestiller den store og lille Verden, og det er, efter min Formening, den sande praktiske Philosophie.

Hermed ere Buckthornes og hans Venners Anekdoter til Ende. Det gjør mig meget ondt, at jeg ikke kunde erfare mere om hans Historie, og fornemmelig om den Deel, der har tildraget sig i Hovedstaden. Han vidste aabenbar saare meget om de Lærdes Liv, og da han aldrig har udmærket sig i den videnskabelige Verden, og dog var fuldkommen fri for al Forbittrelse over skuffede Forventninger, saa havde jeg haabet af ham at kunne faae nogle upartiske Efterretninger om hans Samtidige; en saa ærlig Fortællers

Vidnesbyrd vilde have havt fortrinlig Værd paa nærværende Tid, da det ved Pressens overordentlige Frugtbarhed og de tusinde Anekdoter, Kritiker og biografiske Skidser, der daglig komme for Lyset om vigtige Mænd, bliver overordentlig vanskeligt, at erfare Sandheden om dem.

Imidlertid var han stedse overordentlig tilbageholden og taus over denne Punkt, hvorover jeg undredes saare, da Forfattere dog almindeligen synes at holde hinanden for god Prise, og ikke tage i Betænkning til Publikums Morskab at stille hinanden i Gabestokken.

Faa Morgener, efterat jeg havde hørt Direktørens Historie, overraskede Buckthorne mig med et Besøg, da jeg endnu laae i Sengen. Han var i Reiseklæder.

"Ønsk mig til Lykke! ønsk mig til Lykke!" sagde han, i det han i største Glæde gned sine Hænder: "mine store Udsigter ere gaaet i Opfyldelse!"

Jeg saae med et forundret og spørgende Blik paa ham.

"Min dumme Fætter er død!" raabte han: "Fred med hans Aske! Ved et Fald af Hesten knækkede han paa en Rævejagt næsten Halsen,

og heldigviis levede han længe nok, for at gjøre Testamente. Han har indsat mig til sin Arving, deels af en sælsom Følelse af — gjengjeldende Retfærdighed, deels fordi, som han sagde, Ingen af hans Familie vilde forstaae at nyde et saadant Gods. Jeg er i Begreb med at tage paa Landet, og tage min Eiendom i Besiddelse. Jeg har sagt Forfatterskabet Farvel. — Dette for Recensenterne!" sagde han, idet han smækkede med Fingrene. "Kom, saasnart jeg er indrettet, ned til Vantroens Slot, og sandelig De skal faae et fuldt Bæger." Ved disse Ord rystede han hjerteligen min Haand, og sprang glad afsted.

En lang Tid gik hen, inden jeg atter hørte noget fra ham. Først for nylig fik jeg et Brev fra ham, der var skrevet i den lykkeligste Stemning. Han begynder, at bringe sit Gods i Orden; Alting gaaer efter hans Ønske, og, hvad som er end mere, han har giftet sig med Sacharissa, der, som det synes, stedse har havt en inderlig, skjønt hemmelig Tilbøielighed til ham, hvilket han heldigvis har opdaget, kort efter at han var kommen i Besiddelse af sit Gods.

"Jeg finder," skriver han: "at De er noget hengiven til Forfatterskabets Synd, som jeg

Vidnesbyrd vilde have havt fortrinlig Værd paa nærværende Tid, da det ved Pressens overordentlige Frugtbarhed og de tusinde Anekdoter, Kritiker og biografiske Skidser, der daglig komme for Lyset om vigtige Mænd, bliver overordentlig vanskeligt, at erfare Sandheden om dem.

Imidlertid var han stedse overordentlig tilbageholden og taus over denne Punkt, hvorover jeg undredes saare, da Forfattere dog almindeligen synes at holde hinanden for god Prise, og ikke tage i Betænkning til Publikums Morskab at stille hinanden i Gabestokken.

Faa Morgener, efterat jeg havde hørt Direktørens Historie, overraskede Buckthorne mig med et Besøg, da jeg endnu laae i Sengen. Han var i Reiseklæder.

"Ønsk mig til Lykke! ønsk mig til Lykke!" sagde han, i det han i største Glæde gned sine Hænder: "mine store Udsigter ere gaaet i Opfyldelse!"

Jeg saae med et forundret og spørgende Blik paa ham.

"Min dumme Fætter er død!" raabte han: "Fred med hans Aske! Ved et Fald af Hesten knækkede han paa en Rævejagt næsten Halsen,

og heldigviis levede han længe nok, for at gjøre Testamente. Han har indsat mig til sin Arving, deels af en sælsom Følelse af — gjengjeldende Retfærdighed, deels fordi, som han sagde, Ingen af hans Familie vilde forstaae at nyde et saadant Gods. Jeg er i Begreb med at tage paa Landet, og tage min Eiendom i Besiddelse. Jeg har sagt Forfatterskabet Farvel. — Dette for Recensenterne!" sagde han, idet han smækkede med Fingrene. "Kom, saasnart jeg er indrettet, ned til Vantroens Slot, og sandelig De skal faae et fuldt Bæger." Ved disse Ord rystede han hjerteligen min Haand, og sprang glad afsted.

En lang Tid gik hen, inden jeg atter hørte noget fra ham. Først for nylig fik jeg et Brev fra ham, der var skrevet i den lykkeligste Stemning. Han begynder, at bringe sit Gods i Orden; Alting gaaer efter hans Ønske, og, hvad som er end mere, han har giftet sig med Sacharissa, der, som det synes, stedse har havt en inderlig, skjønt hemmelig Tilbøielighed til ham, hvilket han heldigvis har opdaget, kort efter at han var kommen i Besiddelse af sit Gods.

"Jeg finder," skriver han: "at De er noget hengiven til Forfatterskabets Synd, som jeg

har fraſagt mig; hvis de Anekdoter af min Hiſtorie, ſom ieg har fortalt Dem, have nogen Interresſe for Dem, ſaa maa De gjerne afhennytte dem. Men kom ned til Vantroens Slot, og jeg ſkal ved et ſelſkabeligt Glas Viin fortælle Dem mit hele londonſke Liv; det ſkal blive en dygtig Hiſtorie om Forfattere og Recenſenter."

Hvis jeg nogenſinde kommer til Vantroens Slot og hører den Hiſtorie, ſom han har lovet mig, da kan Publikum forlade ſig paa, at jeg ſkal fortælle den det igjen.

Tredie Afdeling.

De italienske Banditter.

Vertshuset ved Terracina.

Klidsk, Kladsk! Klidsk, Kladsk!

"Der kommer Stafetten fra Neapel," sagde Verten i Vertshuset ved Terracina, "bring Hesten ud!" —

Stafetten kom, som sædvanlig, i Galop hen ad Veien, og Rytteren svingede over sit Hoved en Pidsk med kort Skaft og lang Snert fuld af Knuder, som ved hvert Slag knaldede som en Pistol. Det var et undersætsigt, fiirskaarent ungt Menneske i den sædvanlige Uniform. Denne bestod af en net blaae Kjole med Opslag og Guldtresser, men bagtil saa kort, at den knap naaede ham over Beltestedet, hvor den var afstumpet omtrent som en Gjerdesmuts Hale, af en trekantet Hat med Guldtresser et Par stive Rytterstøvler; men istedetfor de sædvanlige Lederbuxer havde han kun et Brud-

stykke af et Par Underburer paa, som neppe var tilstrækkeligt til at dække hans Nøgenhed.

Stafetten sprængte hen til Døren og sprang af Hesten.

"Et Glas Rosoglio, en frisk Hest og et Par Burer," sagde han, "og det hurtigt per Amor di Dio! jeg er bleven over Tiden og maae videre frem!"

San Gennaro! svarede Værten, sig mig, hvor er Dine Burer bleven af?

"Hos Røverne, paa denne Side Fondi."

Hvad, plyndre en Staffet? Nu, noget saa galt har jeg endnu ikke hørt. Hvad kunde de da vente at faae af dig?

"Mine Lederburer!" svarede Stafetten. "De vare splinternye, glindsede som Guld og stak Captainen i Dinene —" Nu i Sandhed, de Karle blive bestandig værre. Anfalde en Stafet! og det blot for et Par Lederburer!

At en Stafet var plyndret syntes at sætte Værten mere i Forbauselse end hvilkensomhelst anden grusom Gjerning, der var bleven udøvet paa Landeveien, og det var virkelig første Gang at et saa ubesindigt Røverie var bleven begaaet, da Røverne i Almindelighed toge sig vel i Agt for at befatte sig med noget, som vedkom Regjeringen.

Stafetten havde imidlertid sat sig i behørig Stand, thi han havde ikke, medens han talte, spildt nogen Tid, men sørget for Alt. Hesten var der, Rosoglioen var drukket; han greb efter Tømme og Stigbøile.

Bestod Banden af mange Røvere? sagde en smuk sortsmudset ung Mand, som traadte ud af Vertshuusdøren.

"En saa frygtelig Bande har jeg endnu aldrig seet" sagde Stafetten, idet han svingede sig i Sadlen.

Ere de meget grusomme imod de Reisende? sagde en skjøn ung venetiansk Dame, som havde hængt sig ved den unge Mands Arm.

"Grusomme, Signora?" svarede Karlen, idet han kastede et Blik paa Damen, medens han gav sin Hest af Sporene. Corpo di Bacco! alle Mandfolk stikke de ned! og Fruentimmerne —" Klidsk, kladsk! Klidsk, kladsk! De sidste Ord tabte sig i Pidskens Knalden og Stafetten sprengte afsted hen ad Landeveien til de pontiske Sumper.

"Hellige Jomfru!" raabte den skjønne Venetianerinde, "hvad vil der blive af os!"

Det Vertshuus, som vi tale om, ligger tæt ved Terracinas Mure, ved en høi Klippe, paa hvis Top Ruinerne af et af Gotheren Theodorichs

Slotte ligge. Terracinas Beliggenhed er eiendommelig. Det er en lille gammel søvnig italiensk Stad paa Grændsen af det romerske Gebet. I Alt hvad der hører til Stedet, synes der at ligge en vis Ladhed. Middelhavet — dette Hav uden Ebbe og Flod, udbreder sig foran den. I Havnen seer man ikke et eneste Seil, naar ikke undertiden en eensom Barke udskiber sin hellige Ladning af Stokfisk, denne magre Kost i Fastetiden. Indvaanerne seer ud til at være et fortrædeligt efterladent Folk, saaledes som Folk pleier at være under et mildt, solrigt Klima; men under dette passive, dorske Udvortes skulle farlige Egenskaber ligge skjulte. Mange anse dem ei for stort bedre, end Banditerne i de nærliggende Bjerge, og troe, at de staae i hemmelig Forbindelse med dem. De enkelte Vagttaarne, som ere opbyggede hist og her paa Kysten, vidne om, at Sørøvere og Korsarer sværme omkring ved disse Kyster, imedens de lave Hytter, som ligge ved Landeveien, der gaaer igjennem en Olivenskov, give tilkjende, at Fare truer den Reisende i denne Bjergegn og at Banditen der let kan drive sit Spil. Imellem denne Stad og Fondi bliver Landeveien til Neapel for det meste gjort usikker af Røvere. Der findes flere eensomme Steder og Bøininger

paa den, hvor Røverne fra Spidsen af en Høi eller fra en fremragende Bakke langt borte kan øine den Reisende og lure paa ham i affides og vilde Huulveie.

De italienske Røvere ere en forvoven Klasse Mennesker, som næsten danne en bestemt Stand i det menneskelige Selskab. De bære en Slags Uniform eller snarere en bestemt Dragt, som tydelig betegner deres Haandværk. Dette skeer aabenbar for at gjøre det Lurende og Lovløse i deres Haandværk mindre paafaldende og give dem i den almindelige Mands Øine en Slags militairt Udseende, eller maaskee for ved udvortes Glands og Pragt at opvække Lyst hos de unge Mennesker i Landsbyerne og saaledes skaffe sig Rekruter. Deres Klædning er ofte meget riig og malerisk. De bære Jakker og Beenklæder af lyse Farver, som undertiden ere riigt broderede; deres Bryst er bedækket med Medailler og Reliqvier, deres Hatte have en bred Krampe, en kegleformig Pul og ere smykkede med Fjeder og brogede Baand; deres Haar er undertiden indhyllet i et Silkenet; de bære en Slags Sandaler af Klæde eller Læder, som ere fæstede om Benene med Remmer og ere særdeles bøielige, saa at de let og hurtigt kan klattre med dem omkring paa Bjergene; et bredt

og øvet Vold mod Fruentimmer, der var falbet dem i Hænderne.

Saaledes stod det sig med Røverne, eller snarere disse Rygter vare i Omløb om dem, da hiint Optrin fandt Sted i Vertshuset ved Terracina. Den smukke unge Mand og den venetianske Dame, som vi have omtalt, vare ankomne tidlig om Eftermiddagen i deres egen Vogn, som var trukket af Muuldyr, ledsagede af en eneste Tjener. De havde for kort siden ægtet hinanden, vilde i Hvedebrødsdagene gjøre en Reise gjennem denne herlige Egn og nu besøge en riig Tante, som den unge Kone havde i Neapel.

Damen var ung, øm og frygtsom. De Fortællinger, som de havde hørt paa Veien, havde opfyldt hende med Bekymringer saavel for sig selv, som for sin Mand, thi endskjøndt hun allerede havde været givt næsten en Maaned, elskede hun ham dog endnu næsten til Afguderie. Da de naaede Terracina, havde Rygterne tiltaget til en skrækindjagende Frygtelighed, og Synet af to Røver-Hjerneskaller, som paa begge Sider af Stadens gamle Port grinte dem imøde fra Jernbure, havde gjort hende aldeles forfærdet. Forgjæves bestræbte hendes Mand sig at beroelige hende; hun havde dvælet den hele Ef-

termiddag i Vertshuset, indtil det var bleven forsilde at tænke paa at reise videre den Aften, og Stafettens sidste Ord bragte hendes Skræk til det Høieste.

"Lad os vende tilbage til Rom" sagde hun, idet hun lagde sin Arm paa hendes Mands og snoede sig op til hnm, som om han skulde beskytte hende, "Lad os vende tilbage til Rom og opgive Reisen til Neapel."

Og Besøget hos Tanten ligeledes? sagde Manden.

"Ja — thi hvad bryder jeg mig om Tanten, naar det gjelder din Sikkerhed?" sagde hun, idet hun saae omt op til ham.

Der laae noget i hendes Tone og i hendes Væsen, som tydelig viste, at hun i dette Øieblik var mere bekymret for sin Mands Sikkerhed, end for sin egen, og da hun først for nylig var bleven givt og Ægteskabet var sluttet af reen Kjærlighed, saa er det meget muligt, at hun virkelig følte hvad hun sagde; i det mindste troede hendes Mand det. Ingen, der kun engang havde hørt en venetiansk Stemmes søde melodiske Klang, følt en venetiansk Ytrings smeltende Ømhed, og et venetiansk Øies milde Tryllerie, vilde heller undre sig over, at Manden troede paa det, som alt dette udsagde.

Han greb den hvide Haand, som havde lagt i hans, omfattede med sin Arm hendes slanke Liv, trak hende ømt til sit Bryst og sagde: saa ville vi i det mindste i Nat blive i Terracina.

Klidsk, kladsk! Klidsk, kladsk! Et nyt Syn paa Landeveien, som tiltrak sig Vertens og Gjæsternes Opmærksomhed. Fra Egnen om de pontinske Sumpe kom en Vogn med sex Heste med stor Ilen, og Postillonerne knaldede med Pidskene, som om de vare gale, saaledes som de altid pleie at gjøre, naar de vide, hvor fornem den er, som de kjøre, eller og ere visse paa hans Rundhaandethed. Det var en Landauer og en Betjent sad paa Sædet bag ved. Vognens faste, meget zirlige og derhos stolt-simple Bygning, den Mængde nette, vel anbragte Kufferter og Bequemligheder, den Masse af Overkjoler paa Bagsædet, Herrens sunde, fyldige, jevne Ansigt for Vinduet, og den rødkindede, rundhodede Betjent med kort afsnittet Haar, kort Kjole, gulbrune Beenklæder og Kamasher; Alt dette gav strax tilkjende, at dette var en Englænders Vogn.

"Heste til Fondi," sagde Englænderen, da Verten dybt bukkende traadte hen til Vognslaget.

Vil Deres Excellence ikke stige ud og tage nogle Forfriskninger?

"Nei." Han vilde ikke spise, førend han var kommen til Fondi.

Men det vil vare nogen Tid, inden Hestene komme.

"Ja, saaledes gaaer det bestandig, intet uden Ophold i dette fordømte Land."

Naar Deres Excellence blot vilde træde ind i Huset."

"Nei, nei, nei! Jeg siger Dem nei! Jeg vil ikke have andet, end Heste, og det saa hurtigt som mueligt! John, sørg for at Hestene snart komme og at vi ikke bliver opholdt her een eller to Timer. Siig ham, at jeg, hvis han lader os vente over Tiden, vil forklage ham for Postmesteren.

John tog til Hatten og gik hen at udrette sin Herres Befalinger med en engelsk Betjents tause Lydighed.

Englænderen var imidlertid steget ud af Vognen, gik op og ned udenfor Værtshuset med Hænderne i Lommerne og bekymrede sig ikke det aller mindste om den Sværm Lediggjængere, der gabede paa ham og hans Vogn. Han var stor, før og velbygget, netklædt og bar en peberkagefarvet Reisehue. Der laae et vist ulyk-

ligt Træk ved hans Mundkrog, deels fordi han ikke havde spist til Middag, deels ogsaa, fordi han ikke havde kunnet tilbagelægge mere, end syv engelske Miil i Timen, uden at han dog havde anden Grund til at ile, end en Englænders sædvanlige Begjærlighed, at naae Enden paa sin Reise, eller for at bruge den sædvanlige Talemaade: "at komme videre." Maaskee var han ogsaa noget uvillig over, at han paa hver Station var bleven optrukket.

Efter nogen Tid kom Betjenten med et noget forlegent Blik ud af Stalden.

"Er Hesten der, John?"

Nei, Sir — et saadant Sted har jeg i mine Dage ikke seet. Her kan man ikke bringe noget i Stand. — Deres Naade skulde heller træde ind i Huset og lade Dem give noget at spise, thi det vil endnu vare længe, inden vi komme til Fondi.

"Gid Fanden havde Huset — de anstille dem kun saaledes — jeg vil ikke spise, om det ogsaa kun var for at ærgre dem," sagde Englænderen, endnu mere fortrydelig, fordi han nu skulde bie længere paa sin Spise.

Folkene sige, at Deres Naade ikke vilde gjøre vel i at reise videre saa sildig, sagde John. Veien skal være fuld af Røvere.

"Lutter Snak, for at faae Gjæster."

Den Stafette, som reiste forbi os, er bleven anfaldet af en heel Bande, — sagde John, idet han ved hver ny Efterretning lagde større Eftertryk paa sine Ord.

"Jeg troer ikke et Ord deraf."

De have taget Beenklæderne fra ham, sagde John, idet han holdt paa sine egne.

"Alt dumt Tøi."

I dette Øieblik traadte den unge Mand nærmere, tiltalte Englænderen meget høfligt i gebrokkent Engelsk og indbød ham til at tage Deel i et Maaltid, som han just nu havde i Sinde at holde.

"Jeg takker Dem," sagde Englænderen, idet han stak sine Hænder dybere i Lommerne og kastede et flygtigt, mistænkeligt Sideblik paa den unge Mand, som om han, paa Grund af dennes Høflighed, troede, at han havde Hensigter med hans Børs.

Vi ville agte os meget lykkelige, hvis De vil gjøre os den Fornøielse, sagde Damen i sin bløde venetianske Dialekt. Der laae en Sødhed i hendes Stemme, som var høist overtalende. Englænderen kastede et Blik paa hendes Ansigt; hendes Skjønhed var end mere veltalende. Hans

Træk tabte strax deres Stivhed. Han gjorde et forbindtligt Buk. "Med megen Fornøielse, Signora," sagde han.

Kort, Lysten til at "komme videre" havde pludseligt lagt sig; den Beslutning at hungre til Fondi, for at afstraffe Verten, var opgiven; John udsøgte et Kammer i Vertshuset til sin Herre og der blev føiet Anstalter til at blive der til næste Morgen. Alt, hvad der for denne Nat var uundværligt, blev pakket af Vognen. Den sædvanlige Pragt af Kufferter, Secretairer, Portefeuiller og Toiletter og alle øvrige byrdefulde Bequemligheder, som er en velhavende Mand til Qval, fandtes ogsaa her. De speidende Ledig-gjængere ved Døren, indhyllede i deres store skidenfarvede Mantler, af hvilke kun Falkeøiet stak frem, gjorde mange Bemærkninger over denne Masse af Sager, som syntes at være tilstrækkelige for en heel Hær. Og Tjenerne i Vertshuset talte med Forundring om den glimrende Toilette med dets Tilbehør af Guld og Sølv, der var lagt ud paa Toilettebordet og om den Guldbørs, der klingrede saaledes, da den blev taget ud af Kufferten. Hele Terracina underholdt sig den hele Aften kun om den fremmede Mylords Rigdom og om de Skatte, han førte med sig.

Det varede nogen Tid, inden Englænderen havde vasket sig og klædt sig paa; efter betydelig Møie og Anstrængelse for at sætte sig i behørig Stand, kom han endelig med stivt hvidt Halsbind, hans Klæder uden den mindste Støvplet vare iførte paa en høist eiendommelig Maade. Han gjorde, da han traadte ind, paa den Engelske fordringsfrie Maade, et meget høfligt Buk, men som den skjønne Venetianerinde, der var vant til Fastlandets zirlige Hilsner, fandt meget koldt.

Aftensmaden, som Italieneren, eller Middagsmaden, som Englænderen kaldte det, blev nu baaret frem. Himmel og Jord og Vandene under Jorden vare satte i Bevægelse for at bidrage dertil, thi her gaves Fugle fra Luften, Dyr fra Landet og Fiske fra Havet. Englænderens Tjener havde ogsaa, i sin Iver for at lave en Beefsteeg til sin Herre, vendt op og ned paa Kjøkkenet: han kom belæsset med Ketchup *) og Soia og Cayennepeber og Harveys Sauce og en Flaske Portviin, som han havde hentet fra hiint Magazin, Vognen, hvori hans Herre

*) En Fiske Sauce, sædvanlig tilberedet af Champignoner.

syntes at ville føre England med sig omkring Verden. Maaltidet var virkelig ogsaa en af disse italienske Blandinger, der trænge til en Forædling. Suppetarinen var et sort Hav med Lever og Lemmer og Brudstykker af alle muelige Fugle og andre Dyr, der ligesom Vrag svømmede omkring deri. Et magert Stykke Fjerkræ, som Værten kaldte en fortræffelig Høne, var aabenbar død af Tæring. Makaronerne vare røgede. Beefstegen var feigt Bøffelkjød. Desforuden kom der en Ret henbagte Aal paa Bordet, hvoraf Englænderen spiste med megen Appetit, men han havde nær givet det Hele fra sig igjen, da han erfarede, at det var en Slags Snoge, som man fanger i Klipperne ved Terracina og holdes for store Lækkerbidskener.

Der gives imidlertid Intet, som er istand til hurtigere at feire over en Reisendes Mismod, end Spise, hvorledes den end er tillavet, og Intet forsoner ham hurtigere med hans Selskab, end naar han spiser med det. Englænderen havde derfor endnu ikke halv endt sit Maaltid og ikke tømt den halve Flaske, da Venetianeren forekom ham for en Fremmed at være et ganske taaleligt Menneske, og hans Kone syntes ham næsten smuk nok til at kunne være en Englænderinde.

Under Maaltidet bleve de sædvanlige Gjenstande for Reisendes Samtaler bragte paa Bane og blandt andre ogsaa de Rygter om Røverne, som særdeles foruroligede den skjønne Venetianerinde. Verten og Opvarteren blandede sig med den Fortroelighed, som man tilsteder paa Fastlandet og opvartede med ligesaa mange græsselige Historier, som med Retter, saa at Appetitten næsten aldeles forgik den arme Dame.

Englænderen, som havde medfødt Afskye for Alt, som man ved et Kunstudtryk kalder "Slabber" *), hørte disse Fortællinger med et Træk om Munden, som forraadede hans Vantroe. Saaledes kom den velbekjendte Historie paa Tale om Skolen i Terracina, som blev taget til Fange af Røverne, hvorved et af de unge Mennesker med koldt Blod skulde være bleven ombragt, for at de Øvriges Forældre skulde beslutte sig til at betale Løsepenge for dem. En anden Historie var den om en Herre i Rom, som erholdt et af sin Søns Øren i et Brev med den Betydning, at man saaledes vilde tilstille ham Sønnen terminviis, indtil han udredede de fordrede Løsepenge.

---

*) Det uoversættelige engelske Ord humbug, der betyder Opdigtelse, Bedrag.

Den skjønne Venetianerinde gyste, da hun hørte disse Fortællinger, men Værten fordobblede, som en sand Fortæller af skrækkelige Historier, sin Dosis, da han saae, hvorledes den virkede. Han vilde just til at foredrage en stor engelsk Lords og hans Families sørgelige Skjæbne, da Englænderen, kjed af hans Tungefærdighed, afbrød ham, og erklærede alle disse Fortællinger for lutter Reisehistorier, for Overdrivelser af uvidende Landsolk og listige Gjæstgivere. Værten blev hæftig bevæget ved den Tvivl, som man nærede mod hans Historier og ved det Vink, som havde Hensyn til hans Stand, og anførte, for at bestyrke hvad han havde sagt, et halvt Dusin endnu skrækkeligere Historier.

"Jeg troer ikke Ord af alt dette," sagde Englænderen.

Men Røverne ere dømte og henrettede.

"Narrestreger."

Men deres Hoveder ere opsatte paa Landeveien.

"Gamle Vandeskaller, som i et Aarhundrede have samlet sig."

Værten brummede hen for sig, idet han gik ud af Døren: San Gennaro, quanto sono singolari questi Inglesi! *).

*) Hellige Januarius, hvor de ere underlige, disse Englændere.

En ny Larm udenfor Gjæstgivergaarden forkyndte flere Reisendes Ankomst og at slutte af de mange Stemmer, eller meget mere af den megen Skrigen, Hestetrampen, Rullen af Hjul og af den almindelige Tummel inden og udenfor, syntes et talrigt Selskab at være ankommet.

Det var Procaccioen med sin Bedækning, en Slags Caravane, som reiser paa visse Dage, for at bringe Varer fra et Sted til et andet og som har en Bedækning af Soldater hos sig, for at forsvare sig mod Røverne. Reisende betjene sig ofte af denne Leilighed for at blive beskyttet og sædvanlig slutter en lang Række Vogne sig til Toget.

Der forløb en rum Tid, inden saavel Verten, som Opvarteren vendte tilbage, da de i denne Storm af Larm og Tummel, som stedse hersker i en italiensk Gjæstgivergaard, saasnart der kommer en betydelig Tilvæxt af Fremmede' maatte ile snart hist, snart her. Da Verten atter traadte ind, laae et vist triumpherende Smil i hans Miner.

Maaskee, sagde han, idet han tog af Bordet, har Signor ikke hørt, hvad der er forefalden.

"Hvilket?" sagde Englænderen tørt.

Nu, Procaccioen har medbragt Efterretninger om nye Foretagender af Røverne.

"Snak."

Der er ogsaa kommet nye Efterretninger om den engelske Lord og hans Familie, sagde Verten triumpherende.

"Om en engelsk Lord? om hvilken engelsk Lord?"

Mylord Popkin.

"Lord Popkin? Om den Familie har jeg aldrig i mit Liv hørt tale!

O sicuro! en fornem Adelsmand, som for kort siden er taget her igjennem med Miladv og Døttre. En Magnifiius, en af de store Raadsmedlemmer i London, en Almanno!

"Almanno — Almanno? — hem — det skal vel betyde Aldermann?"

Sicuro — Aldermanno Popkin og Principessa Popkin og Signorinerne Popkin! sagde Verten triumpherende.

Han antog nu en formelig Stilling og vilde have indladt sig i en nøiere Fortælling af Omstændighederne, hvis ikke Englænderen, der syntes at have foresat sig, hverken at fæste Troe til hans Historier eller lade ham fortælle dem, havde forekommet ham og derfor ganske tørt betydede ham, at han skulde tage Bordet bort.

En Italieners Tunge lader sig imidlertid ikke saa let holde i Tømme. Verten blev med tiltagende Hurtighed ved at sladdre, medens han bar Levningerne af Maaltidet ud af Værelset og de sidste Toner af hans Stemme, som man kunde skjelne, da de tabte sig paa Gangen, vare hans Yndlingsord Popkin — Popkin — pop — pop — pop.

Procaccioens Ankomst havde fyldt Huset ligesaa meget med Historier, som med Gjæster. Englænderen og hans Bordselskab gik efter Aftensmaaltidet op og ned i den store Sal eller Husets Gjæsteværelse, som gik midt igjennem Bygningen. Det var rummeligt og noget smudsigt, og der stode Borde omkring, ved hvilke der sad Grupper af Reisende, imedens Andre gik omkring og ventede med spiselysten Utaalmodighed paa Aftensmaden.

Det var en uligeartet Blanding af Folk af alle Stænder og Lande, som vare komne i alle muelige Slags Vogne. Endskjøndt de bestode af enkelte Reiseselskaber, saa havde dog Samreisen under fælles Bedækning bragt dem paa Veien i et vist Fællesskab; Reisende paa Fastlandet ere ogsaa bestandig meget fortroelige indbyrdes, og der gives intet saa broget, som de Grupper, som tilfældig i selskabelig Underhold-

ning træffer sammen i Vertshusenes Gjæstevæ-relser.

Det store Antal Folk ved Procaccioen, og den store Bedækning havde forhindret ethvert Angreb af Banditterne; imidlertid vidste ethvert Reiseselskab at fortælle sin underfulde Historie og de Reisende i een Vogn kappedes med dem i en anden om at opregne Paastande og For-modninger. Man havde seet vilde, skjæggede Ansigter skue ud over Klipperne, Karabiner og Stiletter blinke fra Buskene, man havde be-mærket Karle af fordægtigt Udseende med ned-slaaede Hatte og mørke Blik, som undertiden havde passet paa en Vogn, naar den blev noget tilbage, men vare strax forsvundne, saasnart de fik Die paa Bedækningen.

Den skjønne Venetianerinde lyttede til alle disse Fortællinger med den Opmærksomhed, hvormed man stedse pleier at nære foruroligen-de Følelser, og selv Englænderen følte sig til-trukket af den almindelige Samtalsgjenstand og syntes at ville indhente nærmere Efterretninger, end de blotte flyvende Rygter vare. Han gjorde sig derfor Umage for at blive Herre over den Ubd-seelighed, som bringer en Englænder til stedse at staae eensom selv blandt en stor Mængde, og nærmede sig til en af Grupperne, hvis Drakel

var en høi, tynd Irlænder med en lang Ørnenæse, høi Pande og levende, fremstaaende Øine, der lynede frem under en grøn Fløiels Reisehue, med Guldtresse. Han var fra Rom, Saarlæge af Profesion, Digter af Liebhaberie og en Slags Improvisatore.

Indeværende Øieblik talte han imidlertid i Prosa, men med den Hurtighed, hvormed den taler, der taler godt og gjerne over sit Talent. Et eller to Spørgsmaal, som Englænderen gjorde, havde ordrige Svar til Følge; thi en Englænder, der slutter sig til Fremmede, bliver paa Fastlandet anseet som et underfuldt Syn og behandles for Sjeldenhedens Skyld stedse med Opmærksomhed. Improvisatoren gav omtrent samme Underretning om Banditterne, som den jeg allerede har meddeelt.

"Men hvorfor sætter Politiet sig ikke i Bevægelse og udrydder dem?" spurgte Englænderen.

Fordi Politiet er for svagt og Banditterne for stærke, svarede Hiin. At udrydde dem torde vel være en vanskeligere Opgave, end De tænker. De staae i nøie Forbindelse med Bjergbeboerne og Landsbyfolkene, ja de ere paa en Maade Eet med dem. De talrige Bander ere i Forstaaelse med hinanden og med Omegnen.

Ingen Gensdarme kan nærme sig uden at de jo strax blive det vaer. De have overalt deres Spioner, som drive omkring i Stæderne, Landsbyerne og Vertshusene, blande sig i enhver Folkehob og indfinde sig ved alle Forsamlingssteder. Det vilde aldeles ikke forundre mig, om en af dem i dette Øieblik lyttede til vor Samtale.

Den skjønne Venetianerinde saae sig frygtsom om og blegnede.

Her blev Improvisatoren afbrudt af en livlig neapolitansk Advokat.

"Her falder mig," sagde han, "et lident Eventyr ind, som tildrog sig med en lærd Doctor, en af mine Venner, her i Egnen, ikke langt fra Ruinerne af Theodoriks Slot, som ligger paa disse høie Klipper udenfor Staden."

Naturligviis yttrede man almindelig det Ønske at erfare Doctorens Eventyr, med Undtagelse af Improvisatoren, som, da han gjerne talte og gjerne hørte sig tale, og desuden var vant til at tale uden at blive afbrudt, gjorde en noget fortrædelig Mine, over at han saa pludselig blev afbrudt, da han just var i fuld Gang. Neapolitaneren lod imidlertid slet ikke, som om han mærkede hans Fortrydelse, men fortalte følgende Anecdote.

Den lille Oldsgrandskers Eventyr.

Min Ven, Doctoren, var ene og alene Oldgrandsker, en lille forrusten, skimlet gammel Karl, som bestandig rodede blandt Ruiner. Han vurderede en Bygning, som I Englændere Ost — jo mere forældet og beskadiget den var, desto mere var det efter hans Smag. Væggene af et gammelt, navnløst Tempel, eller et ødelagt Amphitheaters revnede Mure kunde sætte ham i Henrykkelse, og han fandt større Fornøielse i disse Brokker og Levninger fra Oldtiden, end i de bedst vedligeholdte nye Palladser.

Dernæst var han en Myntsamler, og havde nys vundet en Tilvext af Rigdom, der næsten forvirrede hans Hoved. Han havde for Exempel faaet fat paa flere romerske Consularmynter, en halv romersk As og to puniske Mynter, der uden uden al Tvivl havde tilhørt Hannibals Soldater, da de vare fundne paa selvsamme Sted, hvor disse engang havde leiret sig i Apeninerne. Saaledes eiede han ogsaa en Samnitisk, efter Forbundskrigen slagen Mynt, og en af Philistis, en Dronning, der aldrig har existeret; men ganske særdeles stolt var han af en Mynt, hvis Værd ingen kunde skattere, uden' den, der var dybere indviet i disse Ting, som nem-

lig paa den ene Side havde et Kors og paa den anden en Pegasus, og som den lille Mand efter hans antiqvariske Logik anførte som et historisk Mindesmærke om Christendommens Udbredelse.

Alle disse kostbare Mynter bar han hos sig i en Skindpuug, der stak dybt nede i Lommen paa hans smaae sorte Buxer.

Den sidste Grille han havde sat sig i Hovedet, var, at efterspore Pelasgernes gamle Steder, som endnu skal findes i Abruzzer-Bjergene, men over hvilke en særegen Dunkelhed svæver. Han havde, med Hensyn dertil gjort flere Opdagelser, og indført en stor Mængde An- og Bemærkninger over denne Gjenstand i en tyk Bog, som han stedse førte med sig, enten, for deraf at kunde hente Raad, eller af Frygt for, at dette kostbare Mindesmærke skulde falde en anden Oldgrandsker i Hænderne. Han havde derfor en stor Lomme i en af sine Kjoleskjøder, hvori han bar dette uskatterlige Bind, som stedse slog ham paa Bagdelen, uedens han gik.

Saaledes svært betynget med Oldtidens Frugter, besteeg den gode lille Mand, under sit Ophold i Terracina, de Klipper, som hænge over Staden, for at besøge Theodorichs Slot. Han rodede henimod Solens Nedgang omkring

i Ruinerne, ganske fordybet i sine Betragtninger, og uden al Tvivl vandrede i Tanken omkring iblandt Romerne og Gotherne, da han paa engang hørte Fodtrin bag ved sig. Han vendte sig om, og sinede fem eller sex unge Mænd af raat, plumpt Væsen, som vare heel besynderlig klædte, halvt som Bønder, halvt som Jægere, og havde Karabiner i Hænderne. Deres hele Adfærd og Udvortes lod ham ikke være i nogen Tvivl om, i hvilket Selskab han var kommen.

Doktoren var en lille svag Mand, der saae fattig ud og var endnu fattigere. Han havde kun lidt Guld og Sølv hos sig, men hans mærkværdige gamle Mynter i Buxelommen. Foruden disse havde han endnu nogle andre Sager af Værdie, for Exempel et gammelt Sølvuhr, tykt som en Kaalrabi, med Ziffre, store nok til at staae paa et Taffeluhr, og nogle Signeter ved en Staalkjede, der dinglede ham næsten ned til Knæerne. Alle disse Sager agtede han meget høit, da de vare Familie-Reliquier. Saaledes havde han ogsaa en Signetring, en ægte gammel Gemme, der bedækkede hans halve Haand. Det var en Venus, som den gamle Mand næsten tilbad med en Vellystlings Inderlighed. Men det som han satte høiest Priis

paa, var hans uskatterlige Samling af Bemærkninger over de pelasgiske Steder, og han havde i dette Øieblik gjerne givet de Penge, han havde i Lommen, hvis han havde vidst dem sikre i sin Kuffert i Terracina.

Han tog imidlertid Mod til sig, i det mindste saameget som han var istand til, da han betænkte, at han dog kun var en ubetydelig lille Mand. Saaledes ønskede han da Jægerne et "buon giorno." Mændene besvarede hans Hilsen, og gave den gamle Mand et fortroligt Slag paa Ryggen, saa at Hjertet sprang ham op i Halsen.

De kom i en Samtale, og gik en Tidlang hen imellem Høiene, medens Doctoren ønskede dem alle paa Bunden af Vesuvs Krater. Omsider kom de til et lille Værtshuus i Bjergene, og foreslog, at gaae derind og drikke et Bæger Viin sammen, hvilket Doctoren ogsaa samtykkede i, endskjøndt han ligesaa gjerne havde drukket Skarntyde.

En af Banden blev som Skildvagt ved Døren, de øvrige gik støiende ind i Huset, satte deres Geværer i et Hjørne af Værelset, og Enhver af dem trak en Pistol eller en Dolk frem af Beltet, som han lagde paa Bordet. Alle trak nu Bænke til Bordet, raabte muntre paa

Viin, omgikkes Doctoren, som om han var deres gamle Staldbroder, og paastode, at han skulde sætte sig ned og være glad ligesom de.

Den værdige Mand adlød med tvungen god Mine, men tillige med Frygt og Bæven, sad meget ubehagelig paa Enden af Stolen, saae betænkelig paa Pistolerne med de sorte Mundinger og de kolde, blanke Dolke, og følte ved enhver Draabe Viin Halsbrynde. Imidlertid lode hans nye Kamerater Flasken gaae flittig omkring i Kredsen og drak ham vakkert til; de sang og loe, fortalte fortræffelige Historier om deres Røverier og Fægtninger, sammenblandede med mangen en Spidsbubstreg og den lille Doctor maatte lee af alle deres Mord-Løier, endskjønt Hjertet sank i hans Barm.

Efter deres Udsagn, vare de unge Mænd fra den nærliggende Landsbye, der for nylig af Ungdomsovermod havde greben denne Levemaade. De talede om deres Drabsgjerninger som en Jæger om sine Jagtfornøielser, og at nedskyde en Reisende, syntes dem at være lige saa stor en Ubetydelighed, som at fælde en Hare. De talede med Henrykkelse om det herlige, omstreifende Liv, som de førte, fri som Fuglen i Luften; i Dag der, i Morgen her, at gjennem-

ſtreife Skovene, klatre op ad Klipperne, og at gjennemſpeide Dalene; Verden deres Eiendom, hvor de kun kunde komme i Beſiddelſe af den; fulde Punge, lyſtige Selſkaber og ſmukke Qvinder. Den lille Oldgranſker blev beruſet af deres Taler og deres Viin, thi de lode det ikke mangle paa fulde Bægere. Han glemte næſten ſin Frygt, ſin Signetring og ſit Familie-Lommeuhr; ſelv Afhandlingen om de pelasgiſke Stæder, der begyndte at blive varm under ham, forſvandt en Tidlang ganſke af hans Hukommelſe, over det levende Billede, ſom de udkaſtede for ham. Han har ſelv fortalt, at han nu ikke længere undrede ſig over den i Bjergene udbredte Syge, at blive Røver, thi han havde i dette Øieblik følt, at, havde han været en ung og kraftig Mand, og Galeierne ikke havde været i Baggrunden, da hovde han næſten været friſtet til, ſelv at blive Bandit.

Omſider nærmede Afſkedstimen ſig. Doctoren kom pludſelig tilbage til ſig ſelv og ſin Frygt, da han ſaae Røverne atter gribe til deres Vaaben. Han bævede nu for ſine Koſtbarheder, og frem for Alt for ſin antiqvariſke Afhandling. Imidlertid ſøgte han at ſynes kold og utvungen, og trak af ſin dybe Komme en lang, ſlap Skindpoſe frem, der allerede var meget udtæret,

vg paa hvis Bund nogle faa Guldstykker klingrede, da han med bævende Haand greb ned i den.

Hobens Anfører mærkede hans Bevægelse, lagde Haanden paa Oldgrandskerens Skuldere og sagde: Hør engang, Signor Doctore! vi have som Venner og Kammerater drukket sammen, saa lad os ogsaa skilles ad som saadanne. Vi veed, hvad I vil, vi veed ogsaa, hvo og hvad I er, thi vi veed, hvem Enhver er, der bliver Natten over i Terracina, eller sætter sin Fod paa Landeveien. I er en riig Mand, men I bærer al Eders Rigdom i Hovedet; vi kan ikke erholde den, og vi vilde, om vi ogsaa kunde, ikke vide, hvad vi skulde gjøre med den. Jeg seer, I er bekymret for Eders Ring; ængstes ikke derfor, det lønner ikke Umagen at tage den; I troer, den er en Antique, men den er eftergjort, — det er en ægte Tingest.

Her opsvulmede Oldgrandskerens Vrede; Doctoren forglemte sig i sin Iver for sin Rings Ægthed. Himmel og Jord! hans Venus ægte? Havde de sagt, at hans Hjertes Qvinde, "ikke var bedre, end hun skulde være," saa kunde det ikke have opbragt ham mere. Han begyndte paa en varm Forsvarstale for sin Gemme.

"Naa, naa," vedblev Røveren: "vi have nu ikke Tid, at stride med Eder derom, hold I den værd saameget I vil. Kom, I er en vakker lille, gammel Signor — endnu et Bæger Viin, og saa vil vi betale Fortæringen. Ingen Complimenter — I skal ikke bidrage en Skilling dertil — I har været vor Gjæst — jeg vil saaledes have det. Saa — see nu til, at I kommer tilbage til Terracina, det er alt sildig, Buon viaggio! og hør, see Jer lidt for her i Bjergene — I kommer maaskee ikke altid i saa godt Selskab.

De kastede deres Geværer paa Skuldrene, sprang munter op ad Klipperne, og den lille Doctor hinkede tilbage til Terracina, fuld af Glæde over, at Røverne havde ladet ham beholde hans Uhr, hans Mynter og hans Afhandling, men dog endnu fuld af Vrede over, at de havde holdt hans Venus for uægte.

Improvisatoren havde under denne Fortælling ytret flere Tegn paa Utaalmodighed. Han saae, at han stod Fare for, at tabe Gjenstanden for hans Underholdning af hænde, hvilket altid er en Ubehagelighed for en færdig

Snakker, men ligefrem en Ulykke for en Improvisator. Og tilmed var han endnu mere fortrydelig over, at en Neapolitaner havde gjort det, thi Beboerne af de forskjellige italienske Stater have en uforsonlig Iversyge imod hinanden i alle Ting, de maa saa være betydelige eller ubetydelige. Han benyttede derfor den første Pause, som Neapolitaneren gjorde, for igjen at sammenspinde Samtalens Traad.

Som jeg forhen har bemærket, sagde han, streife Banditterne saa vidt omkring, de ere saa nøie forbundne med hverandre, og saa nøie knyttede til de forskjellige Stænder i Selskabet —

"Hvad det angaaer," sagde Neapolitaneren: "saa har jeg hørt, at Eders Regjering skal staae i et vist Forhold med disse Folk, eller i det mindste see igjennem Fingre med deres Udaad."

Min Regjering, sagde Romeren hidsig.

"Ja, man siger, at Cardinal Consalvi" —

Stille! sagde Romeren, idet han hævede Fingren, og lod sine store Øine streife omkring i Værelset.

"Nu, jeg gjentager kun hvad jeg almindeligen hørte i Rom," sagde Neapolitaneren dristig. "Man siger det ganske offentlig, at Kardinalen har været i Bjergene, og havt en Sam-

menkomst med nogle af Hovedmændene. Og man har desuden sagt mig, at medens brave Folk have staaet sig træt i Kardinalens Forgemak, og en Time efter den anden ventet paa Audience, har en af disse Mænd af Dolke-Udseende arbeidet sig igjennem Mængden, og uden videre gaaet ind i Kardinalens Værelse."

Jeg veed, sagde Improvisatoren: at man har udbredet slige Rygter, og det er ikke umuligt, at Regjeringen til visse Tider har benyttet sig af disse Folk; for Exempel da I havde Eders mislykkede Revolution i Værk og Eders Carbonari vare saa virksomme i hele Landet. De Efterretninger, som Folk af den Slags, som ikke alene vare bekjendte med Klosterne og de skjulte Stæder i Bjergene, men ogsaa med Selskabets mørke og farlige Smuthuller; — der kjendte enhver fordægtig Person og alle hans Bevægelser og Skjul, kort, Alt, hvad der spillede en Rolle i den bedragerske Verden; — Nytten af slige Folk, som Redskaber i Regjeringens Hænder, — dette faldt for meget i Øinene, til at blive overseet, og Kardinal Consalvi kan vel, som politisk Statsmand, have gjort Brug af dem. Desuden vidste han, at Røvernr med alle deres afskyelige Gjerninger, dog stedse

vare meget ærbødige imod Kirken og meget religiøse.

"Religiøse! religiøse?" gjentog Englænderen.

Ja, religiøse, gjentog Romeren. Enhver har sin Skytshelgen. De korse sig og fremsige deres Bønner, saasnart de i deres Skjul i Bjergene, høre Lyden af Froe- eller Ave-Marie-Klokken i Dalene og komme endog ofte frem af deres Smuthuller, og udsætte dem for en aabenbar Fare, for at besøge et eller andet særdeles tilbedet Helgenbillede. Jeg mindes selv et saadant Exempel.

Jeg var en Aften i Landsbyen Frascati, der ligger ved den skjønne Høi, der tæt under Abruzzerne hæve sig fra Campagna. Alle Folk spadserede i den frie Luft, som det i vore Italienske Landsbyer er Tilfældet de skjønne Aftener, og sladrede i enkelte Grupper paa den offentlige Plads. Medens jeg talede med nogle Venner, saae jeg en lang, i en stor Kappe indhyllet Mand gaae tvers over Pladsen, men forsigtig snige sig hen i Mørket, som om han ønskede at unddrage sig de Jagttagendes Blik. Folkene traadte tilbage, medens han gik forbi. Man hvidskede hverandre til, at det var en berygtet Bandit.

"Men hvorfor fængslede man ham ikke paa Stedet?" sagde Englænderen.

Fordi det ikke kom nogen ved: fordi ingen vilde udsætte sig for hans Kameraters Hævn: fordi der ikke vare Gensdarmere nok i Nærheden for at sikre sig imod de Vovehalse, som han kunde have ved Haanden: fordi Gensdarmerne med Hensyn til ham, maaskee ikke havde nogen særdeles Forholdsordre, og maaskee ikke havde Lyst til, uden bestemt Befaling at indlade sig i en tvivlsom Kamp. Kort, jeg kunde angive Dem tusinde Grunde, der udspringe af vor Regjerings og Sæders Tilstand og af hvilke maaskee ei en eneste vilde synes Dem tilfredsstillende.

Englænderen trak med en Mine fuld af Foragt paa Skuldrene.

Man har sagt mig, tilføiede Romeren temmelig hurtig: at der selv i Deres Hovedstad London om Middagen vandrer berygtede Tyve omkring i Gaderne for at gaae paa Jagt efter Bytte, hvilke som saadanne ere Politiet meget vel bekjendte, og at man ikke besværer dem, naar de ikke gribes i et Tyverie.

Englænderen trak ligeledes paa Skuldrene, men med et andet Udtryk.

Nu vel, jeg rettede altsaa mine Øine paa denne dristige Ulv, der saaledes sneg sig igjennem Hjorden, og saae ham træde ind i en Kirke. Jeg var begjærlig efter, at være Vidne til hans Andagt. De kjender vore rummelige, pragtfulde Kirker. Den, i hvilken han gik ind, var særdeles stor, og indhyllet i Aftenskumringen. Ved Enden af de lange Sidegange tindrede svagt et Par Voxlys paa Hovedaltret. I et Sidekapel brændte et indviet Lys fra et Helgenbillede. For dette Billede havde Røveren nedkastet sig. Medens han knælede, var hans Kappe faldet noget ned fra Skuldrene, og hans herkuliske Legeme blev synligt, en Dolk og en Pistol glindsede i hans Belte, og den Lysning, der faldt paa hans Ansigt, belyste Træk, som slet ikke vare hæslige, men stærke og lidenskabelige. Idet han bad, blev han voldsomt bevæget, hans Læber bævede, Sukke og Mumlen, næsten en sagte Hulken steeg frem af hans Barm; han slog sig hæftig for Brystet, foldede da sine Hænder, og vred dem krampagtig, medens han udstrakte dem mod Billedet. Aldrig har jeg nogensinde seet et saa frygteligt Billede paa Samvittighedsnag. Jeg frygtede for, at han skulde bemærke mig, og jeg bortfjernede mig. Kort efter saae jeg ham indhyllet i sin Kappe komme ud af

Kirken. Han gik atter over Pladsen og vendte uden Tvivl med lettet Samvittighed tilbage til Bjergene, for at begynde en ny Løbebane af Forbrydelser.

Her gjorde Neapolitaneren sig færdig til at bemestre sig Underholdningen, og havde netop forudsendt den ominøse Bemærkning, "dette erindrer mig om en Begivenhed" da Improvisatoren, der var for snedig til, atter at lade sig fortrænge, vedblev, uden at lade, som han havde hørt, at man havde afbrudt ham.

Til de mange, med Hensyn til Banditterne betræffende Omstændigheder, der foruroliger den Reisende, og lader ham frygte for sin Sikkerhed, henhører ogsaa den Forstaaelse, i hvilken disse stundom staae i med Gjæstgiverne. Mange af de enlig liggende Vertshuse, i det romerske Herredømmes ensomme Egne, og navnlig i Bjergene, staae i det Rygte, at være farlige og usikre. Disse ere de Steder, hvorfra Banditterne inddrage deres Efterretninger og hvor den ubekymrede Reisende, langt fjernet fra Alle dem, der kunne høre ham eller staae ham bi, falder under den natlige Morders Dolk. Ved de Røverier, der begaaes i slige Gjæstgivergaarde, forefalder ofte de grueligste Mordgjerninger, thi kun deres Offers fuldkomne Tilintetgjørelse kan

beskytte Morderne for Opdagelse. Jeg mindes et Eventyr — føiede han til — der tildrog sig i et af disse Bjerg-Værtshuse, og som, da De Alle synes at være stemte til at høre Røver-Anekdoter, maaskee ikke turde være ganske uden Interesse for Dem. Efter at han havde sikret sig de Omkringstaaendes Opmærksomhed og opvakt deres Nysgjerrighed, standsede han et Øieblik, rullede sine Øine rundt omkring, som Improvisatorer pleie at gjøre, naar de søge at tilbagekalde sig det, som de paa staaende Fod vil foredrage, og fortalte da med stor dramatisk Virkning følgende Historie, som han, uden Tvivl, havde velbetænkt forberedet sig, og behørig ordnet.

De forsinkede Reisende.

Det var allerede sildig paa Aftenen, da en med Muulæsler forspendt Kareth møisommelig snoede sig igjennem et Pas i Apenninerne. Det var en af de vildeste Hulveie, hvor man kun Tid efter anden saae en enlig Landsby, der hængte ved Spidsen af en Klippe, eller et Klosters hvide Taarne, der kigede frem af et tykt

Bjergkrat. Karethen var af gammeldags og svær Bygningsmaade. Dens afblegede Zirater forraadede en tidligere Glands; men de skrøbelige Fjedre og Axler viste tydelig ved deres Knirken, at den nu var forfalden. Inden i den sad, i en Slags militærisk Reisehabit og en med Foderværk besat Feldthue, en høi mager gammel Herre, hvis graae Lokker, der stak frem under samme, tydelig forraadede, at hans krigerske Dage vare forbi. Ved Siden af ham sad en bleg, skjøn Pige paa atten Aar, i en Slags nordisk eller polsk Dragt. En Tjener sad foran, en gammel Karl, der saae vranten ud, med en Skramme over hele Ansigtet, og en guulbrun Knebelsbart, der stak frem under Næsen; hans hele Udseende bebudede en gammel Soldat.

Denne Equipage tilhørte en polsk Adelsmand, en Levning af de fyrstelige Familier, der tilforn næsten havde levet med morgenlandsk Pragt, men nu ved de Ulykkestilfælde, der havde rammet Polen, vare nedbøiede og forarmede. Greven var, som mange andre oprakte Aander, bleven fundet skyldig i den Forbrydelse at have Kjærlighed til sit Fædreland, og levede paa en Maade i Landsforvisning. Han havde en Tidlang opholdt sig i Italiens første Steder, for der at fuldende sin Datters Opdragelse, der

for Tiden var den eneste Gjenstand for hans Omhue og Glæde. Han havde indført hende i de store Selskaber, hvor hendes Skjønhed og Talenter havde forskaffet hende mange Beundrere, og havde hun ikke været en Datter af en fattig, ødelagt polsk Adelsmand, saa er det mere end sandsynligt, at mange Friere vilde have gjort hinanden Besiddelsen af hendes Haand stridig. Imidlertid var hendes Helbred pludselig bleven vaklende, hendes Munterhed var flygtet med hendes Kinders Roser, og Taushed og Afkræftelse havde bemægtiget sig hende. Den gamle Greve mærkede med en Faders Bekymring denne Forandring. "Vi maa søge et andet Klima og et andet Sted," sagde han, og faa Dage derefter rumlede den gamle Familiekareth i Apenninerne.

Deres eneste Ledsager var den gamle Kaspar, der var født i Familien og bleven graa i dens Tjeneste. Han havde fulgt sin Herre overalt, fægtet ved hans Side, dækket ham med sit Legeme i det Slag, hvor han var faldet til Jorden, og derved erholdt det Sabelhug, der gav hans Ansigt noget saa Skrækkeligt. Han var nu hans Kammertjener, hans Huushovmester, hans Kjeldermester, hans Factotum. Det eneste Væsen, hvorved den Gamle næsten hang med

ligesaa megen Kjærlighed, som ved sin Herre, var hans unge Beherskerinde; hun var opvoxet under hans Øine. Han havde ledet hende ved Haanden, da hun var Barn, og nu betragtede han hende med faderlig Ømhed, ja han tog sig endog den Frihed, at sige hende, ligesom en Fader, sin Mening reent ud om de Ting, som han troede, var til hendes Bedste, og følte en faderlig Forfængelighed, naar han saae, at hun opvakte almindelig Opmærksomhed og Beundring.

Aftenen nærmede sig med stærke Skridt; de Reisende havde allerede i nogen Tid kjørt igjennem snevre Bjergdale ved Bredden af et larmende Vandfald. Egnen var ensom og vild, Fjeldene ragede ofte hen over Veien, og Hjorde af hvide Gjeder græssede ved Skrænten og saae ned paa de Reisende. De havde endnu to til tre Mile tilbage, inden de naaede en Landsbye; men Muulæseldriveren Pietro, en gammel Drukkenbold, der paa den sidste Station havde qvæget sig med en mere end almindelig Mængde Viin, sad der, sang, talede afvexlende til sine Muuldyr, og lod disse, uagtet Grevens hyppige Bønner og den gamle Kaspers Eder, gaae en Sneglegang.

Skyerne begyndte i svære Masser at samle sig over Bjergene, og indhyllede deres Top. Ogsaa Luften blev i denne Høide fugtig og kold. Omsider seirede Grevens Bekymring for sin Datter over hans sædvanlige Taalmodighed. Han bøiede sig ud af Karethdøren, og raabte i en vred Tone til den gamle Pietro.

"Fremad!" sagde han. "Det bliver Midnat inden vi naae Gjæstgivergaarden!"

Der er den allerede, Signor! sagde Driveren.

"Hvor da?" spurgte Greven.

Hist, sagde Pietro, idet han pegede hen paa en forfalden Bygning, der omtrent laae en Fjerdingvei derfra.

"Skal det være den? — det ligner jo mere en Ruin, end en Gjæstgivergaard. Jeg troede, vi skulde tilbringe Natten i en bequem Landsby?"

Nu udstødte Pietro en Mængde klagende Udraab og Forsikringer, saaledes som en efterladen Muulæseldriver stedse har dem paa Tungen. Saadanne Veie! og saadanne Bjerge! at hans stakkels Dyr vare saa trætte og afkræftede, saa lamme, at de ikke vilde være istand til at naae Landsbyen. Iøvrigt kunde hans Excellence ikke ønske sig noget bedre Sted, end

dette Vertshuus: det var et sandt castello et palazzo — og hvilke Folk! og hvilket Spiskammer! og hvilke Senge! Hans Excellence kunde leve her saa herligt og sove saa roligt, som en Prinds!"

Greven var let at overtale, thi han ønskede snart at bringe sin Datter ud af Natteluften, og saaledes raslede og klaprede da den gamle Kareth snart ind ad Vertshusporten.

Bygningen svarede rigtig nok i visse Henseender til Driverens Beskrivelse. Den var stor nok til, at gjøre Paastand paa Navnet af et Slot eller Pallads, af stærk, men simpel og raae Bygningsmaade, og havde en Mængde unyttig Plads. Det havde virkelig tilforn været en eller anden italiensk Fyrstes Jagtslot, og havde indenfor dens Mure og dens Sidebygninger tilstrækkelig Plads, til at kunne herbergere en lille Hær.

Nu syntes den mørke Bygning kun at tjene til Bopæl for en sparsommelig Husholdning. De Ansigter, der ved de Reisendes Ankomst viste sig, vare smudsige og saae mørke ud. Men alle kjendte den gamle Pietro og bød ham velkommen, da han kjørte syngende og sludrende og næsten jublende ind ad Porten.

Vertinden kom selv, for at anvise Greven og hans Datter Værelserne. De bleve førte igjennem en lang, mørk Gang, og derpaa igjennem en Række Gemakker, der stode i Forbindelse med hinanden, vare meget høie og havde Lofter med lange Bjælker. Alting havde imidlertid et usselt og smudsigt Udseende. Væggene vare fugtige og nøgne; kun hist og her hang et stort Billede, der efter sin Størrelse havde passet sig til et Alterbillede, og som var saa sort, at man aldeles ikke kunde see hvad det skulde forestille. —

De Fremmede valgte tvende Soveværelser, der stode i Forbindelse med hinanden, det bageste for Datteren. Sengestederne vare store og plumpe, og da man undersøgte de af Pietro saameget roste Senge, saa fandtes det, at de vare stoppede med Hamp, der havde sammendynget sig i store Klumper. Greven trak paa Skuldrene, men her var intet Valg tilovers.

Kulden trængte til Marv og Been, og de Reisende vare glade over at vende tilbage til et fælles Værelse eller Sal, hvor der i en stor Hule, urigtig kaldet en Kamin, brændte en mægtig Ild. Man havde nys kastet en heel Dragt grønt Brænde derpaa, hvilket udbredte store

Skyer af Røg. Dette Værelse passede til de øvrige i Huset. Gulvet var belagt med Steen og smudsigt; i Midten stod et stort Egebord, hvis Størrelse og Vægt gjorde det ubevægeligt.

Det eneste der stod i Modsætning til det herskende Udseende af Nødtørftighed var Vertindens Paaklædning. Hun var naturligvis meget sjudsket; imidlertid vare hendes Klæder, skjøndt de vare smudsige og skjødesløst paasatte, af kostbare Stoffer. Hun bar flere Ringe af stor Værdie paa Fingrene, Juveler i Ørene, og en Snor store Perler om Halsen, ved hvilken der hang et glimrende Krusifix. Hendes Ansigt forraadede endnu Spor af Skjønhed, men der laae noget i hendes Træk, der indgjød den unge Dame en eiendommelig Modbydelighed. Hun var tjenstvillig og underdanig, naar hun opvartede dem, og saavel Greven som hans Datter følte sig lettere, da hun havde overdraget Omsorgen for dem til en sortladen, mørkudseende Kokkepige, og gik ud, for at besørge Aftensmaden.

Kaspar var yderst opbragt paa Muulæseldriveren, der enten af Skiødesløshed eller forsætlig havde bragt hans Herre og hans Herskerinde i et saadant Quarteer, og svor ved sin

Knebelsbart, at tage Hævn over den gamle Skjelm, saasnart de kun vare ude af Bjergene. Han skjændtes bestandig med den mørke Kokkepige, hvilket bidrog til, at forstærke det uheldsvangre Udtryk, hvormed hun, under hendes mørke stærke Øienbryn, betragtede de Reisende.

Greven var en Reisende af godt Lune, der taalmodig fandt sig i Alt. Maaskee havde sand Ulykke dæmpet hans Mod, og lært ham at taale de smaa Onder, der gjøre Folk i Lykkens Skjød ulykkelige. Han rykkede en stor sønderbrudt Lænestol hen til Kaminen til sin Datter, en anden til sig selv, tog derpaa en uhyre stor Ildtang i Haanden, og søgte at lægge Brændet saaledes, at det igjen kunde brænde. Imidlertid foraarsagede hans Bestræbelser kun endnu stærkere Røgskyer, hvorover den gode Herre næsten havde tabt Taalmodigheden. Han gik altsaa derfra, kastede et Blik paa sin stivtbyggede Datter, og et paa det uvenlige smudsige Værelse, trak paa Skuldrene, og begyndte atter at lægge Ilden sammen.

Iblandt alle en ubeqvem Gjæstgivergaards Besværligheder gives ingen større, end en uvillig Opvartning; den gode Greve taalte Røgen en Tid-

lang med Taushed, for blot ikke at være nødt til at tiltale den suurtseende Tjenestepige. Omsider blev han dog nødt til at forlange tørt Brænde. Pigen gik brummende bort. Da hun ilfærdig traadte ind i Værelset med en Dragt Quas, gled hun ud, hun faldt, slog Hovedet imod Kanten af en Stol, og fik et betydeligt Saar paa Tindingen. Stødet bedøvede hende en Tidlang, og Saaret blødte stærkt. Da hun fik sin Samling igjen, fandt hun, at Grevens Datter saae til hendes Saar, og forbandt det med sit eget Kommetørklæde. Dette var en Tjeneste, som ethvert Fruentimmer med sædvanlige Følelser vilde have paataget sig; men maaskee laae der noget i Synet af det yndige Væsen, der bøiede sig hen over hende, eller i Tonen af hendes Stemme, der rørte Pigens Hjerte, der ikke var vant til at see sig pleiet af saadanne Hænder. Kort, hun var hæftig bevæget. Hun greb den polske Dames spæde Haand, trykkede den inderlig til sine Læber, og raabte: "Gid den hellige Franziskus maa bevare Eder Signora!"

Nye Fremmedes Ankomst afbrød Vertshusets Stilhed. Det var en spansk Prindsesse med et talrigt Følge. Hele Gaarden i Verts-

huset kam i Oprør, og Huset i Bevægelse. Vertinden ilede at modtage saadanne fornemme Gjæster, og den stakkels Greve, hans Datter og Aftensmaden bleve for et Øieblik glemte. Den gamle Kasper brummede mange polske Eder, at et italiensk Øre kunde have fortvivlet derover; det var imidlertid umuligt at overbevise Vertinden om, at den gamle Herre og hans unge Beherskerinde vare fornemmere end den hele spanske Adel.

Den Tummel, som de Fremmedes Ankomst foraarsagede, havde draget Dattern for et Øieblik til Vinduet, da de Nysankomne stege ud. En ung Cavalier sprang ud af Vognen, og hævede Prindsessen ud. Det var en lille gammel sammenkrympet Dame, med et Pergamentsansigt og funklende sorte Øine; hun var riigt og pragtfuldt klædt, og støttede sig paa en Stok med Guldkap, der var saa høi, som hun selv. Den unge Mand var høi og velskabt. Den unge Grevinde foer forskrækket tilbage, da hun saae ham, uagtet det brede Vindue skjulte hende. Hun udstødte et dybt Suk, idet hun lukkede Vinduet. Hvad det Suk betydede, kan jeg ikke sige. Maaskee var den Contrast imellem Prindsessens glimrende Equipage og hendes Faders

skrøbelige, gamle Kjøretøi, som stod ved Siden af og saae ud som om det havde Gigt, Aarsagen dertil. Men hvad endog Anledningen kunde have været, saa lukkede den unge Dame Vinduet med et Suk. Hun vendte tilbage til sin Stoel; en sagte Gysen foer over hendes spæde Legeme, hun stødte Albuerne paa Rygstødet af Stolen, lagde sin blege Kind i Haanden, og saae sørgmodig ind i Ilden.

Greven troede at bemærke, at hun saae blegere ud, end sædvanlig.

"Feiler Dig noget, mit Barn?" sagde han.

Intet, min dyrebare Fader! svarede hun, idet hun lagde sin Haand i hans, og saae ham smilende i Ansigtet; men idet hun sagde det, steeg en forræderisk Taare pludselig i hendes Øie, og hun vendte Hovedet bort.

"Luften ved Vinduet har forkjølet Dig," sagde Greven kjærligt: "en rolig Nat vil nok gjøre Alting godt igjen."

Imidler blev Bordet dækket til Aftensmaden, og netop skulde der rettes an, da Vertinden traadte ind, og undskyldte med sin sædvanlige Underdanighed, at hun maatte lade de Nys-

ankomne Fremmede træde ind til dem; men Natluften var saa kold, og de havde ikke noget andet Værelse i Huset, hvori der var en Kamin. — Hun havde neppe forebragt sin Undskyldning, da Prindsessen, støttet ved den unge Mands Arm, traadte ind i Værelset.

Greven gjenkjendte hende strax som en Dame, han hyppigen havde truffet i Selskaber, saavel i Rom som i Neapel, og til hvis Conversazioni han regelmæssig havde været indbuden. Cavalieren var hendes Nevcu og Arving, der havde saavel for sine udmærkede Egenskabers, som for sine store Udsigter Skyld, gjort meget Indtryk, og som engang, med Greven og hans Datter, havde paa en Tid været i Besøg paa en fornem Mands Villa, ikke langt fra Neapel. Efter Rygtet havde han nylig forlovet sig med en riig spansk Arving.

Denne Sammenkomst var saavel for Greven som for Prindsessen meget behagelig. Den første var endnu af den gamle Skole, og overdreven høflig. Prindsessen havde i hendes Ungdom været en Skjønhed, sit hele Liv igjennem været en Modedame, og yndede meget, at man gjorde Kour til hende.

Den unge Mand nærmede sig Datteren, og begyndte at gjøre en Slags høflig Bemærkning, men hans hele Forhold var forlegen, og hans Compliment tabte sig i en utydelig Mumlen, medens den unge Dame neiede uden at see i Veiret, bevægede Læberne uden at frembringe et eneste Ord, og sank atter tilbage i sin Stol, hvor hun blev siddende, og stirrede hen paa Ilden, medens tusinde forskjellige Fornemmelser malte sig i hendes Træk.

De Gamle, der i den Tid havde været sysselsat med deres gjensidige Velkomstsønsker, bemærkede ikke de unge Folks besynderlige Hilsen. Det blev afgjort, at de vilde spise til Aften sammen, og da Prindsessen havde sin egen Kok med, saa kom der snart et taaleligt Aftensmaaltid paa Bordet, hvortil der endnu kom udsøgte Vine, Liqueurer og Bagværk, hvilket blev hentet fra en af hendes Vogne; thi Prindsessen var en Lækkermund, og havde en fiin Gane for de gode Ting, der findes herneden. Hun var virkelig en livlig lille gammel Dame, i hvem Verdens-Damen forenede sig med den Gudfrygtige. Hun var i Begreb med en Reise til Loretto, for at afsone et langt Liv fuldt af Galanterier og Smaasynder ved en rig Gave til det

hellige Skriin. Hun var rigtig nok en temmelig yppig Bodfærdig, og stak meget af imod de oprindelige Pillegrimme, med Madpose og Stav; men det vilde være besynderligt, at ville vente en saadan Selvfornægtelse af Modefolk; heller ikke var der at tvivle om Virkningen af det rige Crusifix, de gyldne Kar, og Juvelsmykker, som hun bragte den hellige Jomfrue.

Greven og Prindsessen sladrede ved Maaltidet meget om de store Selskaber og Begivenheder, som de havde taget Deel i, og mærkede ikke at de ene førte Underholdningen; de unge Folk vare tause og forlegne. Den unge Dame nød intet, uagtet Prindsessens forbindtlige Tilskynden, som idelig opfordrede hende til, snart at nyde af denne og snart af hiin Lækkerbidsken. Greven rystede paa Hovedet.

"Hun er ikke vel i Aften," sagde han. "Jeg troede næsten, hun havde besvimet, da hun saae ud af Vinduet, da Deres Vogn kom." En høi Rødme bedækkede Datterens Kinder, men hun bøiede sig hen over sin Tallerken, og hendes Lokker kastede en Skygge over hendes Ansigt.

Da Maaltidet var tilende, trak Alle deres Stole hen til den store Kamin. Luen og Rø-

gen vare forbi, og en Hob gloende Aske udbredede en behagelig Varme. En Guitar, som man havde bragt fra Grevens Vogn, stod op til Væggen. Prindsessen bemærkede den og spurgte: "Kunne vi ikke faae noget Musik endnu, inden vi skilles ad."

Greven var stolt af sin Datters Talent, og understøttede Anmodningen. Den unge Mand, beskjæftiget med at være høflig, tog Guitaren og rakte den, skjøndt med nogen Forlegenhed, hen til den skjønne Tonekunstnerinde. Hun havde gjerne undskyldt sig, men hun var for forvirret, til at gjøre det, og virkelig saa angreben og bevæget, at hun ikke tiltroede sin Stemme den Kraft, at frembringe en Undskyldning. Med zitrende Haand greb hun i Instrumentet, og efter at hun havde spillet noget til Indledning, acompagnerede hun sig til flere polske Sange. Hendes Faders Øine funklede, da han saaledes sad og saae paa hende. Selv den mørke Kasper blev i Værelset, deels af Forkjerlighed for sit Fædrenelands Musik, men mere endnu af Stolthed af Tonekunstnerinden. Virkelig var den klangfulde Stemme, og det yndige Spil af den Slags, at den vilde have fortryllet selv mindre fine Øren. Den lille

Prindsesse nikkede med Hovedet, og slog med Haanden Takten til Musikken, skjønt ganske falsk, medens Neveuen sad hensjunken i dyb Eftertanke over et sort Malerie, som hang paa Væggen ligeoverfor.

"Men nu," sagde Greven, idet han klappede sin Datter paa Kinderne" "endnu en Villighed. Syng Prindsessen den lille spanske Sang, som Du synder saameget. — De har ingen Begreb om," føiede han til: "hvilke Fremskridt hun har gjort i Deres Sprog, endskjønt hun har været et uartigt Barn, og forsømt det i den senere Tid."

En høi Rødme trak sig over Datterens Kinder; hun dvælede og mumlede noget, men samlede sig pludselig, greb dristigt i Guitaren, og begyndte. Det var en spansk Romanze, hvori Talen var om Elskov og Kummer. Hun sang de første Strofer med meget Udtryk, thi hendes Stemmes bævende smeltende Toner trængte til Sjelen; men efterhaanden blev hendes Udtale utydeligere, hendes Læber bævede, Sangen døde i hendes Mund, og hun udbrød i en Strøm af Taarer.

Greven sluttede hende omt i sine Arme. "Du er ikke vel, mit Barn," sagde han: "og

jeg plager Dig! Gaae ind i Dit Værelse, og Gud velsigne Dig." Hun neiede, uden at slaae Øinene op, for de Tilstædeværende, og svævede ud af Værelset.

Greven rystede paa Hovedet, da Døren lukkedes. "Barnet," sagde han: "feiler noget, som jeg ikke kan gjette. Hun har i kort Tid tabt al Sundhed og Munterhed. Hun var stedse en spæd Blomst, og jeg havde megen Moie, med at opelske den. "Undskyld," vedblev han, "en Faders Svaghed, men jeg har havt megen Kummer i min Familie. Dette stakkels Barn er det Eneste, der blev mig tilbage; hun pleiede at være munter" —

Maaskee er hun forelsket! sagde Prindsessen med et betydende Nik med Hovedet.

"Umuligt!" svarede den gode Greve. "Hun har aldrig sagt mig et Ord derom."

Hvor lidet drømte den gode Herre om de tusinde Sorger og Bekymringer og Kjerlighedsanliggender, der sætte et jomfrueligt Hjerte i Bevægelse, og som en undseelig Pige neppe vover at tilstaae sig selv!

Prindsessens Nevøu stod pludselig op og gik op og ned i Værelset.

Da den unge Dame var ene paa sit Værelse, gjorde de længe tilbageholdte Følelser sig Luft. Hun aabnede Vinduet, for at den kjølende Luft kunde vifte paa hendes bankende Puls. Maaskee laae der noget krænket Stolthed til Grund for hendes Bevægelser, endskjønt hendes blide Gemyt ikke syntes at tilstede en saadan Lidenskab Plads.

"Han saae mig græde!" sagde hun, og en pludselig Rødme trak sig over hendes Kinder, og hendes Stemme døde — "lad saa være, lad saa være!" —

Og med disse Ord greb hun med sin hvide Arm om Vinduets-Karmen, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og udgjød en Strøm af Taarer. Saaledes blev hun hensjunken i Tanker, indtil hun af hendes Faders og Kaspers Stemme, i Sideværelset kunde mærke, at Selskabet var gaaet fra hinanden, for at begive sig til Hvile. Lyset, der saaes fra et Vindue til et andet, viste, at man førte Prindsessen til hendes Værelse, der laae i den anden Fløi af Gjæstgivergaarden, og ganske tydelig kjendte hun Neveuens Skikkelse, da denne gik forbi et af Vinduerne.

Hun udstødte et dybt Suk, og var i Begreb med at lukke Vinduet, da hendes Opmærksomhed blev vakt ved en Samtale, der førtes af to Personer, der i samme Øieblik bøiede omkring Hjørnet af Bygningen.

"Men hvad skal der blive af den stakkels unge Dame?" sagde en Stemme, i hvilken hun gjenkjendte Tjenestepigen.

Aa! hun maa ogsaa til det! svarede den gamle Pietro.

"Men kan hun da ikke blive i Live?" spurgte den Anden bønlig; "hun er saa god."

Cospetto, hvad er der faret Dig i Hovedet? sagde den Gamle fortrydelig; vil Du have, at vi skal forderve os den hele Ting for en tosset Piges Skyld? — Imidlertid havde de Talende fjernet dem saa langt fra Vinduet, at Damen ikke kunde høre noget videre.

I dette Brudstykke af en Samtale laae noget meget Foruroligende. Havde det Hensyn til hende? — og var det Tilfældet, hvad var det for en Fare, man skulde lade hende undgaae? Hun var flere Gange i Begreb med, at banke paa hendes Faders Dør, for at sige ham hvad hun havde hørt; men hun kunde have ta-

get Feil, hun kunde have misforstaaet dem; Samtalen kunde have havt Hensyn paa Nogen Anden, og var i ethvert Tilfælde for ubestemt til at føre til nogen Slutning. Medens hun endnu befandt sig i denne ubestemte Tilstand, blev hun forskrækket over en sagte Banken paa Panelet i et Hjørne af Værelset. Da hun holdt Lyset i Veiret, saae hun der en lille Dør, som hun før ikke havde bemærket. Denne var tillaaset indenfra. Hun traadte nærmere, spurgte, hvem der var, og hørte Tjenestepigen svare. Da hun aabnede, stod Pigen bleg og aandesløs for hende. Hun var traadt sagte ind, og lagde Fingren paa Munden til Tegn paa Forsigtighed og Taushed!" "Fly," sagde hun, "forlad øieblikkelig dette Huus, ellers er De forloren!"

Den unge Dame forlangte, rystende af Skræk, en Erklæring.

"Jeg har ingen Tid." svarede Pigen: "jeg tør ikke — man vil savne mig, naar jeg opholder mig længere, men fly øieblikkelig, ellers er De forloren."

Og jeg skal lade min Fader blive tilbage? Hvor er han?"

I Værelset ved Siden af.

"Saa kald ham ind, men spild ingen Tid!"

Den unge Dame bankede paa hendes Faders Dør. Han var endun ikke gaaet til Sengs. Hun styrtede ind i hans Værelse, og fortalte ham, hvilken frygtelig Advarsel hun nys havde faaet. Greven kom, ledsaget af Kaspar ind i hendes Værelse. Det lykkedes snart ved hans Spørgsmaale at udfinde Sandheden af Pigens forlegne Svar. Gjæstgivergaarden var omringet af Røvere. Disse skulde føres ind efter Midnat, naar Prindsessens Ledsagere og alle øvrige Reisende sov, som da maatte blive et let Bytte.

"Men vi kan tilspærre Gjæstgivergaarden og forsvare os," sagde Greven.

Hvorledes? naar Folkene i Gjæstgivergaarden er i Forstaaelse med Banditterne?

"Men hvorledes skal vi undkomme? kan vi ikke lade Karethen spænde for og kjøre bort?"

San Francesko, hvad skal det hjælpe til? For at man skulde see, at Planen var forraadt? det vilde gjøre Røverne rasende, og gjøre, at de strax vilde overfalde dem. De veed, hvilket rigt Bytte der venter dem i Gjæstgivergaarden, og vil ikke let lade det gaae fra sig.

"Men hvorledes skal vi ellers komme bort?"

Bag ved Gjæstgivergaarden staaer en Hest, sagde Pigen, af hvilken nylig et Menneske steg

af, der var redet hen, for at opbyde endnu en Deel af Banden, der stod noget herfra.

"En Hest? og vi ere tre!" sagde Greven.

Og den spanske Prindsesse! raabte Datteren ængstlig — hvorledes kan man frelse hende ud af Faren?

"Diavolo! hvad kommer hun mig ved?" sagde Pigen i pludselig Heede. "Dem vilde jeg redde, og De vil forraade mig, og da ere vi Alle forlorne! Hør!" vedblev hun: man kalder paa mig — man vil opdage mig — kun et Ord endnu. Denne Dør fører til en Trappe, og denne ned til Gaarden. Under Taget, ved Enden af Gaarden, er en lille Dør, der fører til Marken. Der vil De finde en Hest; sæt Dem op paa den, tag en Omvei langs med Skyggen af Fjeldet, som De der vil see; rid forsigtig og rolig, indtil De er kommet over en Bæk, og finder en Vei der, hvor der er naglet tre hvide Kors til et Træe. Giv saa Deres Hest Sporen og søg saasnart som muligt at naae Landsbyen — men betænk, at mit Liv er i Deres Hænder — siig intet af det, De har hørt eller seet, hvad der end maa foregaae i denne Gjæstgivergaard.

Pigen ilte bort. En kort og levende Raadslagning fandt Sted imellem Greven, hans Datter og den gamle Kasper. Den unge Dame syntes at have tabt al Bekymring for hendes Liv, af Omsorg for Prindsessens Sikkerhed. Med egennyttig Taushed at undflye og lade hende myrde! Allerede ved Tanken overfoer en Gysen hende. Ogsaa Grevens Retskaffenhed modsatte sig denne Tanke. Han kunde ikke bestemme sig til, at lade en Hob hjelpeløse Reisende i Stikken og i Uvished om den Fare, der truede dem.

"Men hvad skal der da blive af vor unge Dame," sagde Kasper: "naar vi gjør Støi, og hele Gjæstgivergaarden kommer i Bevægelse? hvad kan der ikke vederfares hende i Haandgemænget?

Denne Ytring bragte Grevens Faderfølelse i Bevægelse: han saae paa sit yndige, hjelpeløse Barn, og bævede ved Tanken om at hun kunde falde i Røvernes Hænder.

Datteren tænkte imidler id aldeles ikke paa sig selv. "Prindsessen! Prindsessen! maa underrettes om den Fare, hun svæver i. Jeg er beredt til, at dele Skjebne med hende."

Kasper gjorde, med en tro Tjeners Iver, Udslaget. Der var ingen Tid at spilde. — Det første var, at rive den unge Dame ud af Faren. "Sæt Dem paa Hesten," sagde han til Greven: "tag hende bag ved Dem og fly. Jil til Landsbyen, bring Beboerne i Bevægelse, og send os Hjelp. Jeg skal blive her, og vække Prindsessen og hendes Folk. Jeg er en gammel Soldat, og tænker nok at vi skal holde Beleiringen saalænge ud, indtil De sender os Hjelp."

Dattern vilde atter paastaae at blive hos Prindsessen.

"Hvortil?" sagde den gamle Kasper barsk. "De kan dog ikke hjelpe os, og vilde staae os i Veien. Vi maatte da kun tænke paa Dem, istedet for at kunne sørge for os selv."

Imod disse Grunde var Intet at indvende: Greven tog sine Pistoler, gav sin Datter Armen, og gik til Trappen. Den unge Dame nølede, traadte tilbage og sagde med stammende bevæget Stemme: — "Der er en ung Kavalier hos Prindsessen — hendes Neveu — han kunde maaskee" —

Jeg forstaaer, naadige Frøken, svarede den gamle Kasper med et betydende Nik: med min

Villie skal der ikke røres et Haar paa hans Hoved!

Den unge Dame rødmede stærkere, end nogensinde: hun havde ikke troet at den jevne gamle Tjener vilde forstaae hende saaledes.

Det mener jeg ikke, sagde hun dvælende. Hun vilde have tilføiet endnu mere, eller indladt sig paa en Erklæring, men Øieblikkene vare for kostbare, og hendes Fader trak hende bort.

De gik over Gaarden til en lille Port, hvor Hesten stod, der var bunden til en Ring i Muren. Greven steeg op, tog sin Datter bag ved sig, og saaledes reed de saa stille som muligt i den Retning, som Pigen havde anvist dem. Dattern kastede endnu mangt et bekymret og ængstligt Blik tilbage paa den mørke Bygning. Lysene, som blinkede svagt igjennem de støvbedækte Vinduer, tabte sig efterhaanden, et Beviis paa, at Alle i Huset efterhaanden havde begivet sig til Hvile, og hun bævede af Angst over, at Hjelpen først da vilde komme, naar hin Nolighed allerede vare afbrudt paa en saa frygtelig Maade.

Tause og velbeholdne rede de langs Fjeldet, hvis fremragende Skygge undbrog dem et-

hvert speidende Blik. De rede over Bækken, og kom til det Sted, hvor de tre hvide til Træet fast naglede Kors betegnede et Mord, der engang var her begaaet. Netop da de havde naaet denne Plads, saae de flere Folk komme frem af en mørk Fjeldkløft.

Hvem der? raabte en Stemme. Greven gav sin Hest af Sporen, men en af Folkene sprang frem, og greb Hesten ved Tøilen. Denne blev urolig, traadte tilbage og steilede, og den unge Dame var bleven kastet af, havde hun ikke holdt sig fast ved sin Fader. Greven bøiede sig fremad, holdt Røveren en Pistol tæt for Hovedet og trykkede løs. Røvern faldt død ned. Hesten gjorde et Spring fremad; to eller tre Skud faldt, saa at Kuglerne pebe de Flygtende om Ørene, og drev dem til at paaskynde deres Flugt. Velbeholden naaede de Landsbyen.

Hele Stedet var snart i Bevægelse, men Frygten for Banditterne saa stor, at Indbyggerne ikke vilde vove paa, at modsætte sig dem. En fortvivlet Bande havde paa nogen Tid gjort hint Bjergpas usikker, og man havde alt længe næret den Mistanke, at Gjæstgivergaarden var en af hine frygtelige Steder, hvor man lokkede de Reisende hen og siden skaffede dem stiltiende af Veien. Det kostbare Smykke, som

den sjudske Vertinde var, havde opvakt stærk Mistanke. Der havde allerede tildraget sig flere Tilfælde, at smaae Selskaber af Reisende vare paa denne Vei forsvundne paa en hemmelighedsfuld Maade, om hvilke man havde troet, at Røverne havde slæbet dem bort, for at afpræsse dem Løsepenge, uden at man nogensinde har hørt siden fra dem. Disse vare de Efterretninger, som Greven hørte af enkelte Landsbybeboere, da han vilde opmuntre dem til at redde Prindsessen og hendes Følge af deres farlige Stilliug. Datteren understøttede hendes Faders Foreſtillinger med hendes Bønners, hendes Taarers og hendes Skjønheds hele Veltalenhed. Ethvert forløbent Øieblik forhøiede hendes Angest, indtil den blev Fortvivlelse. Heldigviis var den Nat en Trop Gendarmer indqvarteret i Byen. Et Antal unge Folk i Byen tilbød sig, at gjøre fælles Sag med disse, og saaledes satte den lille Hær sig omsider i Bevægelse. Da Greven havde bragt sin Datter i Sikkerhed, følte han formeget Soldaten at vaagne hos sig, til at han ikke skulde have ilet til Farens Sted. Den unge Dames Bekymring, medens hun ventede Udfaldet, lader sig ikke beskrive.

De til Hjelp ilende naaede netop til rette Tid Gjæstgivergaarden. Røverne havde, da de

fandt, at deres Planer vare opdagede, og de Reisende vare beredte paa at modtage dem, angrebet aabenlyst med største Raserie. Prindsessens Folk havde forskandset sig i en Række Værelser, og fra Døre og Vinduer værget sig mod Røverne. Ved denne Leilighed havde Kasper lagt en graahærdet Krigers Erfarenhed, og Prindsessens Neveu en ung Soldats glimrende Tapperhed for Dagen. Imidlertid var deres Skyts næsten udtømt, og det vilde have blevet vanskeligt for dem, at holde sig endnn længere, dersom ikke Gendarmernes Ild i samme Øieblik havde bragt dem det lykkelige Budskab om Hjelpetroppernes Ankomst.

Der opstod nu en haardnakket Fægtning, thi en Deel af Røverne bleve overfaldne i selve Gjæstgivergaarden, og maatte paa deres Side igjen udholde en Beleiring medens deres Kammerater gjorde fortvivlede Forsøg paa at yde dem Bistand under Beskyttelse af det nærliggende Fjæld og Tykning.

Jeg kan ikke give Dem nogen ganske nøie Beretning om Fægtningen, da jeg har hørt den fortælle paa forskjellige Maader. Nok, Røverne bleve slagne, flere af dem dræbte, flere tagne til Fanger, og disse Sidste, ligesom Folkene i

Gjæstgivergaarden, enten henrettede eller sendt paa Galeierne.

Jeg erholdt alle disse Efterretninger i Løbet af en Reise, som jeg nogen Tid efter at denne Begivenhed havde tildraget sig, gjorde i denne Egn. Jeg kom selv forbi Gjæstgivergaarden. Den var reven ned paa en Høi nær, i hvilken en Hob Gensdarmer vare indqvarterede. Disse viiste mig endnu Hullerne af Kuglerne i Vinduesrammerne, Murene og Dørfyldingerne. En Mængde visne menneskelige Lemmer hang ned af Grenene paa et nærstaaende Træ, og bleve sorte i Luften; man sagde mig, at det var de Røveres Lemmer, der vare blevne og de Forbryderes, som vare henrettede. Hele Egnen havde et sørgeligt, vildt, øde Udseende.

"Faldt nogen af Prindsessens Folk!" spurgte Englænderen.

Saavidt jeg mindes, to eller tre.

"Dog ventelig ikke Neveuen?" spurgte den skjønne Venetianerinde.

O nei: han ilede, i Grevens Selskab, for at mildne Datterns Angst ved Efterretningen om Seiren. Kraften af den unge Dames Følelser havde under det Mellemrum af Spæn-

ding holdt hende opreist. I det Øieblik, da hun saae hendes Fader ledsaget af Prindsessens Neveu, vende velbeholden tilbage, udstødte hun et Henrykkelses-Skrig, og faldt i Afmagt. Men lykkeligviis kom hun sig dog snart igjen, ja hvad der er endnu mere, hun giftede sig kort derefter med den unge Cavalier, og det hele Selskab ledsagede Prindsessen paa hendes Pilegrimsreise til Loretto, hvor man i Santa Casas Skatkammer kan see hendes Offergave.

Det vilde være trættende, at forfølge Underholdningen i dens uregelmæssige Løb, saaledes som den snoede sig igjennem en Labyrinth af Historier af denne Slags, indtil den blev optaget af to andre Reisende, der vare komne under Procaccioens Bedækning, Herr Hobbs og Herr Dobbs, en Alen- og en Victualiehandler, som netop nu vare vendte tilbage fra en Gjennemfart igjennem Grækenland og Palæstina. Disse vare endnu ganske fulde af Alderman Popkins Historie. De vare forbausede over, at Røverne kunde vove paa at forurolige en Mand, der gjaldt saameget paa Børsen, som var en bety-

delig Handelsmand fra Trogmorton-Street og oven i Kjøbet var en Magistratsperson. Virkelig var Historien om Popkins Familie kun alt for sand. For mange af de Tilstædeværende bekræftede den, til at man skulde kun et Øieblik have draget den i Tvivl, og Englænderen kunde af de deels modsigende, deels overensstemmende Udsagn af et halvt Dusin Mennesker, af hvilke Enhver var lige begjerlig efter at fortælle den og hvorved Alle talede paa engang, omtrent faae følgende Resultat.

Familien Popkins Eventyr.

Kun for faa Dage siden var Alderman Popkins Vogn kjørt forbi Gjæstgivergaarden i Terracina. Hvo der paa Fastlandet har seet en engelsk Familiekareth, vil ogsaa vide hvilken Opsigt den opvækker. Den er en levende Afteg-ning af England, et lille Stykke af den gamle Ø, der ruller hen igjennem Verden. Alting paa den er fast, net, proprrt og Alt passer. Hjulene bevæge sig uden Knirken omkring Patentaxler. Vognen hænger fortræffeligt i Fjedre,

der give efter for enhver af dens Bevægelser, og der beskytter den for ethvert haardt Stød; af Karethvinduerne fremkige blomstrende Ansigter, der tilhøre snart en stadslig Borger, stundom en omfangsrig gammel Dame, stundom ogsaa en smuk, frisk ung Pige, der nys har forladt Kostskolen. Og Bagsædet er beladt med velklædte, af Oxekjød velnærede, ladskede Tjenere, som see med Foragt ned fra deres Høide paa hele Verden, ikke veed et Ord om Landet eller Folket, og er fast overbeviste om, at Alt, hvad der ikke er Engelsk, maa være slet.

Saaledes saae Alderman Popkins Vogn ud, da den kjørte ind i Terracina. Kureren, der var kommen i Forveien for at bestille Heste, og som var en Neapolitaner, havde fortalt vidunderlige Ting om hans Herres Rigdom og Storhed, og med en Italieners levende Indbildningskraft tildeelt Aldermannen Titel og Værdigheder, og dertil havde Verten tilføiet sin sædvanlige Tilgift af Overdrivelse, saaledes, at da Aldermannen kjørte ind, var han bleven til en Milor — Magnifico — Principe og Gud veed, til hvad mere endnu!

Man raadede Aldermannen, ar tage Bedækning med til Fondi og Itri, men han vægrede sig ved at gjøre det. Det skulde koste den

Livet, der paa Landeveien berøvede ham: han vilde klage over det til Gesandten i Neapel, han skulde gjøre Sagen til et National-Anliggende. Popkins Principessa, en frisk Dame i Matronalderen, syntes, under hendes Ægtefælles Beskyttelse, en saa almægtig Mand i City, at føle sig fuldkommen sikker. Signorinerne Popkin, to smukke, sunde Piger, forlode sig paa deres Broder Tom, der havde nydt Undervisning i Borekunsten, og den unge Sprade-basse bandte paa, at ingen Nar af italiensk Røver vilde vove paa, at maale sig med en engelsk Gentleman. Værten trak paa Skuldrene, holdt med en sand italiensk Mine den flade Haand i Veiret, og Milord Popkins Vogn rullede afsted."

De kom igjennem flere Steder af saare fordægtigt Udseende, uden at der vederfaredes dem noget "Misserne Popkin, der var meget romantiske, og havde lært at tegne med Vandfarve, vare henrykkede over den vilde Egn: den havde saamegen Lighed med det, de havde læst i Mis Radcliffes Romaner: de havde saa gjerne optaget nogle Udsigter. Omsider kom Vognen til et Sted, hvor Veien bøiede sig omkring en lang Høi. Mistres Popkins var fal-

det i Søvn, de unge Damer vare ganske hensjunkne i Englenes Kjerlighed," *) og Sprædebassen læste fra Karethbukken Postillonen sin Text. Aldermannen steeg ud, for, som han sagde, at rette sine Been lidt, og stige op ad Høien. Det var en lang krum Skraaning, han maatte nu og da blive staaende, for at drage Aande og tørre sig Sveden af Panden, hvorved han lod høre mangt et Pisch og Pu, da han var noget trangbrystet og stakaandet. Da Vognen imidlertid endnu var langt bag efter ham, og kun langsom bevægede sig fremad under saamangen velfyldt Kuffert og velmættet Reisende, saa havde han Tid nok til sin Spadseregang.

Paa en fremragende Fjeldspidse, der svævede over Veien paa Toppen af Høien, netop der, hvor Veien begyndte at gaae ned ad, saae han en Mand sidde, der syntes at vogte Gjeder. Alderman Popkins hørte til de Reisende, som gjerne indrage Alskens Efterretninger paa Landeveien, og derfor foretog han sig, at klatre op til den ærlige Mand, og sladdre lidt med ham, for at høre Nyheder, og tage en Lection i det Italienske. Da han kom Manden nær-

*) Et af den aandrige Thomas Mores nyeste Digte.

mere, behagede imidlertid hans Blik ham slet ikke. Han havde støttet sig til Fjeldet og var indhyllet i den sædvanlige lange Kappe, saa at man, i Forening med det, som den nedslaaede Hat skjulte, blot kunde see en Deel af det sortsmudsede Ansigt, et lindrende, sort Øie, de buskede Øienbryn og en vældig Knebelsbart. Han havde ogsaa flere Gange fløitet efter sin Hund, der løb omkring ved Skraaningen af Høien. Da Aldermannen nærmede sig, reiste han sig, og hilsede ham og da han saaledes stod opreist, syntes han, idetmindste for Aldermannens Øine, at have Kjempestørrelse, som imidlertid, da han selv kun var lille, vel kunde have taget Feil.

Denne havde gjerne igjen været i Vognen, eller snarere paa Londons Børs, thi det Selskab, hvori han befandt sig, behagede ham ingenlunde. Han besluttede imidlertid at holde gode Miner, og begyndte netop paa en Samtale om Veirliget, den slette Høst, om Prisen paa Gjedder i den Deel af Landet, da han hørte et voldsomt Skrig. Han løb hen til Kanten af Fjeldet, saae hen over det, og saae sin Vogn omgiven af Røvere. En holdt fast paa den fede Tjener, en anden havde fat paa Spra-

bebassens Halsbind og holdt ham en Pistol for Hovedet, begge Mis Popkinerne skrege ud af begge Karethvinduerne, og deres Kammerjomfru jamrede sig fra Bagsædet.

Alderman Popkins følte en Faders og en Magistratsperſons hele Vrede vaagne hos sig. Han greb fastere paa sit Spanskrør, og var i Begreb med at kravle ned af Fjeldet, for enten at hugge ind paa Røverne, eller at opløse Oprørsakten, da han pludselig følte sig greben ved Armen. Dette skete af hans Ven, Gjeddevogteren, hvis Kappe i dette Øieblik faldt fra ham, og lod see et med Pistoler og Dolke spækket Belte. Kort, han befandt sig i Kløerne paa Bandens Høvding, som havde taget Plads paa Fjeldet, for at see efter Reisende og underrette sine Folk derom.

Nu begyndte en skrækkelig Plyndring. Kufferterne bleve vendte omkring, og samtlige Herligheder og Familien Popkins Pyntetøi adspredt paa Landeveien. Her fandtes et Chaos af venetianske Koraller og romerske Mosaiker og Pariser Kapper, der tilhørte de unge Damer, og deriblandt Aldermannens Nathuer og Bomuldsstrømper, og Straajunkerens Haarbyrster og Snørlive og stive Halsbind.

Herrerne bleve berøvede deres Punge og Uhre, og Damerne deres Juveler, og Røverne vare i Begreb med at slæbe Selskabet ind i Bjergene, da Synet af Soldater i en Fraſtand lykkeligviis nødte dem til at smøre Haſer med deres Bytte, og overlade det til Familien Popkins, at søge Levningerne af deres Eiendom sammen, og begive sig paa Veien til Fondi.

Da de vare ankomne der, gjorde Aldermannen en frygtelig Allarm paa Gjæſtgivergaarden, truede med at indsende Klage til Gesandten i Neapel, og vilde tugte hele Landet med Stokken. Spradebaſſen fortalte meget om sin Kamp med Landſtrygerne, der kun ved deres Fleertal havde overvundet ham. Miſſerne Popkins vare derimod ganske henrykte over Eventyret, og hele Aftenen syſſelſatte med at indføre det i deres Dagbøger. De paaſtode, at Høvdingen for Banden var en høiſt romantiſk Mand, og meente, at han viſt var en ulykkelig Elſker eller en banlyſt Adelsmand, og flere af Banden vare meget smukke unge Mænd — ret maleriſk!

"I Sandhed," tilføiede Verten i Terracina: "man siger Anføreren for Banden skal være en galant uomo."

En galant Mand, sagde Englænderen foragtlig: hvem jeg vilde lade hænge op som en Hund!

At byde Englændere saadant! sagde Herr Hobbs.

Og det en saadan Familie, som Popkins! sagde Herr Dobbs.

Grevskabet burde tilholdes, at yde Skadeserstatning! sagde Herr Hobbs.

Vor Gesandt burde besvære sig hos den neapolitanske Regjering! sagde Hr. Dobbs.

De skulde jage alle saadanne Kjeltringer ud af Landet! sagde Hobbs.

Og naar de ikke gjorde det, saa burde vi erklære dem Krig! sagde Dobbs.

Hm! dumt Tøi! brummede Englænderen ved sig selv, og gik bort.

Denne Historie og hans Landsmænds overdrevne Iver begyndte at blive Englænderen lidt for kjedsommeligt, og han var glad, da Opfordringen til Aftensmaden befriede ham fra de

øvrige Reisende. Han gik ud med sine venetianske Venner og en ung Franskmand af meget behageligt Udvortes, der i Løbet af Samtalen havde sluttet sig til dem. De toge Veien til Havet, der blev oplyst af den opstaaende Maane.

Da de saaledes vandrede ved Strandbredden, kom de til et Sted, hvor en Hob Soldater dannede en Kreds. De bevogtede et Antal Galeislaver, der havde Tilladelse til at forfriske sig i Aftenkjølingen, og tumle og vælte sig omkring i Sandet.

Franskmanden blev staaende, og viste paa den Hob Elendige, der vare sysselsatte ved deres Lege. "Det er vanskeligt," sagde han: "at tænke sig en frygteligere Masse af Forbrydelser, end man her seer for sig. Mange af disse Folk have sandsynligviis været Røvere, saaledes som De har hørt dem beskrive. Denne er kun altfor ofte Forbryderes Løbebane i dette Land. Fader- Moder- Barnemorderne, Misdæderen af hvilken sombelst Slags, undflyer Retfærdigheden, og bliver en Bjergbandit. Er han kjed af denne farefulde Levemaade, saa bliver han til Forræder mod sine Staldbrødre, overleverer dem til Retfærdigheden, tilkjøber sig saaledes en Omskiftning af hans Dødsdom til Galeistraf, og er

lykkelig ved Nydelsen af den Forret, i denne Tilstand af reen dyrisk Nydelse at turde vælte sig en Time omkring ved Stranden.

Den skjønne Venetianerinde gyste, da hun kastede et Blik paa denne Flok Elendige, der her vare forsamlede ved deres Aftenforlystelse. "De forekom hende," sagde hun: "som Slanger, der vældede sig imellem hinanden." Og dog gjorde den Tanke, at nogle af dem havde været Røvere, disse frygtelige Væsner, der evig svævede for hendes Indbildningskraft, at hun kastede endnu et sky Blik paa dem, saaledes som vi betragte et vældigt Rovdyr med en vis Frygt og Skræk, selv naar det er indspærret i et Buur og ligger i Lænker.

Underholdningen dreiede sig atter paa de Fortællinger om Banditter, som man havde hørt i Gjæstgivergaarden. Englænderen paastod, at nogle af dem vare Opfindelser, andre derimod Overdrivelser. Med Hensyn til Improvisatorens Historie, erklærede han den ligefrem for en Roman, der kun har havt sit Udspring fra Fortællerens Hjerne.

"Og dog," sagde Franskmanden, ligger der noget Romantisk i disse Væsners virkelige Liv,

og i det Land, som de gjøre usikker, saa at man ikke vel kan bestemme, hvad man paa Grund af Usandsynlighed skal forkaste. Mig selv er der hændet et Eventyr, der har skaffet mig Leilighed til, at lære at kjende deres Sæder og Skikke noget nærmere, og jeg har fundet disse aldeles udenfor den sædvanlige Levemaade.

Der laae en Blanding af Aabenhed og Beskedenhed i Franskmandens Forhold, der havde vundet ham hele Selskabet, selv Englænderen ikke undtagen. Alle syntes de begjerlige efter den Begivenheds nøiere Omstændigheder, paa hvilken han tænkte, og medens de langsomt gik op og ned paa Strandbredden, fortalte han følgende Eventyr.

Malerens Eventyr.

Jeg er Historiemaler af Profession, og levede en Tidlang i en fremmed Fyrstes Familie paa hans Villa, der omtrent laae femten Mile fra Rom i en af Italiens skjønneste Egne. Den ligger paa det gamle Tuskulums Høie. I dens Nærhed seer man Ruinerne af Ciceros,

Syllas, Lucilius's, Rufinus's og flere berømte Romeres Villaer, som her fra Tid til anden efter deres Anstrængelser søgte Vedergvægelse i en behagelig og yppig Roligheds Skjød. I Midten af herlige Løvgange, som den rene Bjergluft afkjøler, streifer Øiet hen over en romantisk Egn, fuld af digteriske og historiske Erindringer: de Albanske Bjerge, Tivoli, engang Horazs Mæcenas Yndlingssæde; det store, øde, sørgelige Campagna med Tiberen, der snoer sig igjennem det, og St. Peterskirken, der hæver sig midt i Rom, ligesom et Mindesmærke paa den gamle Stads Grav!

Jeg understøttede Fyrsten ved de Efterforskninger, som han anstillede iblandt Egnens classiske Ruiner. Hans Bestræbelser vare meget heldige. Mange Levninger af beundringsværdige Statuer og Brudstykker af udmærkede Billedhuggerarbeide bleve her udgravede, Mindesmærker af den Smag og Pragt, som engang havde hersket i de gamle Tuskulanske Baaninger. Hans Villa og dens Omgivelser vare udstrede med Statuer, Reliefs, Vaser og Sarkofager, som man saaledes havde fraravet Jordens Skjød.

Den Levemaade, man førte paa Villaen, var ualmindelig munter, og erholdt ved tillok-

kende Beskjæftigelser og et med Smag udfyldt Otium den behageligste Afverling. Enhver tilbragte sin Dag, saaledes som det bedst passede med hans Fornøielser eller Sysler, og vi forenede os alle til et muntert Middagsmaaltid ved Solens Nedgang.

Det var den fjerde November, en herlig, munter Dag, da vi ved Middagsklokkens første Slag, havde forsamlet os i Spisesalen. Fyrstens Skriftefaders Udeblivelse overraskede Familien. Man ventede forgjæves paa ham, og satte sig omsider til Bords. I Begyndelsen tilskrev man hans Udeblivelse den Omstændighed, at han havde forlænget sin sædvanlige Spadseretur, og Begyndelsen af Maaltidet blev nydt uden Bekymring. Men da Deserten blev fremsat, uden at han endnu var kommen, blev man virkelig urolig. Man frygtede for at han kunde være bleven syg paa en Bivei i Skoven, eller være falden Røverne i Hænderne. Ikke langt fra Villaen, og kun adskilt derfra ved en lille Dal, hævede Abruzzerne sig, Banditternes Smuthul; desuden havde disse allerede paa nogen Tid gjort Egnen usikker, og man havde meget ofte seet Barbone, en berygtet Bandit-Høvding, snige sig omkring i Tuskulums ensomme Egn.

Disse Skurkes forvovne Foretagender vare vel bekjendte, og Gjenstanden for deres Rovsyge eller Hævn vare ikke sikre i selve Paladserne. Hidtil vare Fyrstens Besiddelser endnu blevne forskaanede, men den Tanke, at der i Egnen svævede saa farlige Væsner omkring, var allerede tilstrækkelig, til at vække Uroe.

Selskabets Bekymringer tiltog, da Aftenen nærmede sig. Fyrsten befalede, at Skovfogder og Tjenerne skulde med Fakler anstille Efterforskninger efter Skriftefaderen. De havde endnu ikke været længe borte, da man hørte en sagte Raslen i nederste Stokværk. Familien spiste i anden Etage, og de øvrige Tjenestetyende vare sysselsatte med Opvartningen. Der var i dette Øieblik Ingen i nederste Stokværk, uden Husholdersken, Vaskerkonen, og tre Arbeidsfolk, der udhvilede sig og talede med Fruentimmerne.

Jeg hørte Larmen neden fra op, og da jeg troede, at det foraarsagedes af de Fraværendes Tilbagekomst, saa forlod jeg Bordet og ilede ned ad Trappen, for at indhente Efterretning og derved bortjage Fyrstens og Fyrstindens Bekymring. Neppe befandt jeg mig paa det sidste Trin, da jeg saae et som Bandit klædt Men-

lende Beskjæftigelser og et med Smag udfyldt Otium den behageligste Afvexling. Enhver tilbragte sin Dag, saaledes som det bedst passede med hans Fornøielser eller Sysler, og vi forenede os alle til et muntert Middagsmaaltid ved Solens Nedgang.

Det var den fjerde November, en herlig, munter Dag, da vi ved Middagsklokkens første Slag, havde forsamlet os i Spisesalen. Fyrstens Skriftefaders Udeblivelse overraskede Familien. Man ventede forgjæves paa ham, og satte sig omsider til Bords. I Begyndelsen tilskrev man hans Udeblivelse den Omstændighed, at han havde forlænget sin sædvanlige Spadseretur, og Begyndelsen af Maaltidet blev nydt uden Bekymring. Men da Deserten blev fremsat, uden at han endnu var kommen, blev man virkelig urolig. Man frygtede for at han kunde være bleven syg paa en Bivei i Skoven, eller være falden Røverne i Hænderne. Ikke langt fra Villaen, og kun adskilt derfra ved en lille Dal, hævede Abruzzerne sig, Banditternes Smuthul; desuden havde disse allerede paa nogen Tid gjort Egnen usikker, og man havde meget ofte seet Barbone, en berygtet Bandit-Høvding, snige sig omkring i Tuskulums ensomme Egn.

Disse Skurkes forvovne Foretagender vare vel bekjendte, og Gjenstanden for deres Rovsyge eller Hævn vare ikke sikre i selve Paladserne. Hidtil vare Fyrstens Besiddelser endnu blevne forskaanede, men den Tanke, at der i Egnen svævede saa farlige Væsner omkring, var allerede tilstrækkelig, til at vække Uroe.

Selskabets Bekymringer tiltog, da Aftenen nærmede sig. Fyrsten befalede, at Skovfogder og Tjenerne skulde med Fakler anstille Efterforskninger efter Skriftefaderen. De havde endnu ikke været længe borte, da man hørte en sagte Raslen i nederste Stokværk. Familien spiste i anden Etage, og de øvrige Tjenestetyende vare sysselsatte med Opvartningen. Der var i dette Øieblik Ingen i nederste Stokværk, uden Huusholdersken, Vaskerkonen, og tre Arbeidsfolk, der udhvilede sig og talede med Fruentimmerne.

Jeg hørte Larmen neden fra op, og da jeg troede, at det foraarsagedes af de Fraværendes Tilbagekomst, saa forlod jeg Bordet og ilede ned ad Trappen, for at indhente Efterretning og derved bortjage Fyrstens og Fyrstindens Bekymring. Neppe befandt jeg mig paa det sidste Trin, da jeg saae et som Bandit klædt Men-

neſke ſtaae for mig, der havde en Karabin i Haanden og bar en Dolk og Piſtoler i Bæltet. I hans Træk laae en Blanding af Vildhed og Glæde; han ſprang løs paa mig og udraabte triumpherende: Quello è il Principe! *)

Jeg ſaae ſtrax, i hvis Hænder jeg var kommen, men beſtræbte mig for at beholde Kulde og Aandsnærværelſe. Et Blik ned til den nederſte Ende af Gangen overbeviſte mig om, at der ſtod flere Skurke, ſom vare klædte og bevæbnede paa ſamme Maade, ſom den, der havde grebet mig. De bevogtede de tvende Fruentimmer og Markarbeiderne. Den Røver, der holdt mig faſt ved Kraven, ſpurgte mig gjentagne Gange, om jeg var Fyrſten, eller ikke; hans Hensigt var aabenbar, at ſlæbe Fyrſten bort og udpræſſe en uhyre Løſepenge. Han var raſende over, at han kun erholdt ubeſtemte Svar, thi jeg følte, hvor vigtigt det var, at vildlede ham.

Paa engang opſtod den Tanke i mig, hvorledes jeg kunde befrie mig fra hans Kløer. Jeg var rigtig nok ubevæbnet, men meget ſtærk.

*) Dette er Fyrſten.

Hans Staldbrødre vare langt borte. Ved en pludselig Anstrængelse kunde jeg rive mig løs fra ham og springe op ad Trappen, hvor hen den Enkelte ikke vilde have vovet at følge mig. Neppe havde jeg fattet denne Tanke, førend jeg allerede skred til Udførelsen. Skurkens Hals var blottet: med den høire Haand greb jeg fat paa den, og med den venstre greb jeg Armen hvori han holdt Karabinen. Han var ikke forberedt paa dette pludselige Angreb, og mit stærke Greb lammede hans Kræfter. Han rallede og tumlede omkuld. Allerede følte jeg, hvorledes hans Haand slap, og var i Begreb med, ved et Spring at befrie mig og flyve op ad Trappen, inden han kunde komme til sig selv igjen, da En pludselig greb mig bag fra.

Nu maatte jeg slippe min Fangst. Banditten, som igjen saae sig befriet, faldt med Rasenhed over mig, og gav mig flere Slag med sin Karabinkolbe, af hvilke det ene saarede mig betydeligt paa Panden, saa at jeg blev bedækket med Blod. Han benyttede min Bedøvelse, for at frarøve mig mit Uhr og hvad jeg ellers bar hos mig af Værdie.

Da jeg igjen var kommen mig af Slaget, hørte jeg Bandithøvdingens Stemme, som

raabte: "Quello è il Principe; siamo contenti andiamo!" *). Banden omringede mig strax, slæbede mig ud af Palladset, og tog de tre Arbeidere ligeledes med.

Jeg havde ingen Hat paa Hovedet og Blodet flød ud af mit Saar, jeg søgte imidlertid ved Hielp af mit Lommetørklæde, som jeg bandt omkring min Pande, at standse det. Høvdingen for Banden førte mig i Triumf derfra, da han troede, jeg var Fyrsten. Vi vare allerede temmelig langt borte, da en af Arbeiderne underrettede ham om hans Feiltagelse. Hans Raserie var grændseløs. Det var for silde at vende tilbage til Villaen, og oprette Feiltagelsen, thi nu maatte der allerede være gjort Allarm og Enhver være bevæbnet. Han kastede et rasende Blik til mig — svoer, at jeg havde bedrager ham, og var Skyld i, at han havde forfeiler sit Puds — og befalede mig, at berede mig til Døden. De øvrige Røvere vare ligesaa rasende. Jeg saae, hvorledes de lagde Haanden paa deres Dolke, og jeg vidste, at Døden ikke var nogen tom Trudsel hos disse Skurke. Arbeiderne saae den Fare, hvori deres Underret-

*) Dette er Fyrsten: lad det være nok: afsted!

ning havde skyrtet mig, og forsikrede Anføreren, at jeg var en Mand, for hvem Fyrsten gierne vilde betale en stor Løsepenge. Dette frembragte en Standsning. Jeg, for min Deel, kan ikke sige, at deres Trudsler havde skrækket mig meget. Jeg vil ikke rose mig af mit Mod; men jeg er siden de sidste Uroligheder bleven saameget vant til Uheld, jeg har ved saa mange farefulde og frygtelige Optrin seet Døden i Nærheden, at jeg paa en Maade er bleven følesløs mod dens Rædsler. Hyppige Livsfarer gjør Mennesket til Slutningen saa ligegyldig derved, som en Spiller ved Penge. Paa Røvernes Trudsel med Døden svarede jeg: at jo snarere den gik i Opfyldelse, destobedre vilde det være. Dette Svar syntes at sætte Høvdingen i Forbauselse, og Udsigten til Løsepenge, som Arbeidsfolkene havde aabnet ham, havde uden Tvivl gjort et endnu større Indtryk paa ham. Han eftertænkte et Øieblik, antog et roligere Væsen, og gav sine Staldbrødre, der kun havde ventet paa at høre min Dødsdom, et Tegn. "Fremad," sagde han: "vi ville overlægge Sagen!"

Nu ilede vi hurtig ned ad Veien La Molara, der fører til Rocca Priori. Midt paa

denne Vei ligger et ensomt Gjæstgiversted. Anføreren befalede Hoben, at gjøre Holdt paa Pistolskuds Vidde, og bød dyb Taushed. Han nærmede sig Døren med sagte Trin; efter at han nøie havde undersøgt dens Yderside, vendte han hurtig tilbage, og gav Hoben et Tegn, stiltiende at fortsætte Marschen. Det har siden viist sig, at dette var et af de skjendige Værtshuse, hvor Banditterne hemmelig kom sammen. Værten var i Forstaaelse med Høvdingen, og høist sandsynligt ogsaa med Anførerne for de øvrige Bander. Naar der var Patrouiller eller Gendarmer i hans Huus, saa forkyndtes det Røverne ved et aftalt Tegn uden paa Døren; fandtes et saadant Tegn ikke, saa kunde de komme sikkert ind og gjøre Regning paa en god Modtagelse.

Efterat vi havde forfulgt vor Vei noget længer, dreiede vi henad de skovrige Bjerge, der omgive Rocca Priori. Vor Marsch var lang og besværlig; vi gjorde mange Omveie og Krumninger; omsider klavrede vi op af en steil Skraaning, der blev bedækket af en tyk Skov, og da vi havde naaet Midten, blev mig sagt, at jeg skulde sætte mig ned paa Jorden. Neppe havde jeg gjort det, da Røverne paa et, af Høvdingen

givet Tegn, omringede mig, holdt deres store Kapper til hverandre, og dannede saaledes en Slags Telt, hvortil deres Legemer vare Søilerne. Anføreren slog nu Ild, og strax blev en Fakkel tændt. Kapperne bleve udspændte, fordi Fakkelskinnet ikke skulde sees i Skoven. Saa ængstelig min Stilling end var, saa kunde jeg dog ikke see paa denne Skjerm af mørkt Tøi — imod hvilket de glimrende Farver af Røvernes Klæder, deres blinkende Vaaben og deres skraptegnede Ansigters Forskjellighed, belyst af Faklen, dannede en skarp Contrast — uden at beundre dette Optrins maleriske Virkning. Det var sand theatralsk.

Anføreren holdt nu et Blækhuus, gav mig Pen og Papir og befalede mig at skrive, hvad han vilde diktere mig. Jeg adlød. Det var en Fordring, ganske i Røverstiil, "at Fyrsten skulde sende tretusinde Scudi i Løsepenge for mig, og at enhver Vægring vilde have min Død til Følge."

Jeg kjendte for godt disse Folks bestemte Sindelag, til at være overbeviist om at dette ei var nogen tom Trudsel. Deres eneste Maade, at give deres Fordringer Eftertryk paa, er den, at Fuldbyrdelsen af deres Trudsler aldrig ude-

bliver. Jeg saae imidlertid strax, at denne Fordring var urimelig, og affattet i et usømmeligt Sprog.

Jeg sagde det til Høvdingen, og forsikrede ham, at en saa betydelig Sum aldrig vilde blive betalt. Heller ikke var jeg hverken en Ven eller Beslægtet af Fyrsten, men blot en Kunstner, som man brugte til, at udføre visse Malerier. Jeg kunde ikke byde andet som Løsepenge, end Betalingen for mine Arbeider; slog dette ikke til, saa maatte de gjerne tage mit Liv; det var desuden noget, som jeg kun satte ringe Priis paa.

Jeg frygtede saameget mindre for at give et afgjørende Svar, da jeg saae, at Koldblodighed og Bestemthed gjorde Indtryk paa Røverne. Vist nok lagde Høvdingen, da jeg holdt op at tale, Haanden paa Dolken; men han tvang sig, greb efter Brevet, lagde det sammen og befalede mig i en bydende Tone, at skrive Adressen til Fyrsten. Derpaa sendte han en af Arbeiderne til Tusculum, som lovede, at vende saasnart som muligt tilbage.

Røverne lavede dem nu til at sove, og man sagde mig, at jeg kunde gjøre det Samme. De udbredte deres store Kapper paa Jorden, og

lagde sig omkring mig. En blev i en lille Fraastand staaende, som Skildvagt, og blev hver anden Time afløst. Det Selsomme og Vilde i dette Bjerg-Bivouak iblandt disse gudsforgaaende Folk, hvis Hænder stedse syntes at være beredte til, at gribe til Dolken, og i hvis Øine Livet var noget saa Almindeligt og Usikkert, var allerede tilstrækkeligt til at banlyse al Hvile. Jordens og Duggens Kulde bidroge imidlertid endnu mere til at forstyrre min Roe, end disse aandige Aarsager. Dunsterne, der opstige fra det midlandske Hav til disse Bjerge, udbredede, da Natten rykkede frem, en stor Kulde. Der faldt mig imidlertid et Middel ind, at afhjelpe det. Jeg kaldte paa en af mine Medfanger af Arbeiderne, og lod ham lægge sig ned ved mig. Saasnart et af mine Lemmer begyndte at blive koldt, lagde jeg det op til min Naboes stærke Lemmer og laante lidt af hans Varme. Paa denne Maade var jeg istand til, at nyde nogen Søvn.

Omsider brød Dagen frem, og Anførerens Stemme vækkede mig af min Slummer. Han bad mig staae op og følge ham. Jeg adlød. Da jeg opmærksom betragtede hans Ansigtstræk, syntes de mig at være bleven noget mildere.

Han hjalp mig saagar at klavre op ad den steile Skovskrœntning imellem Klipper og Brombœrbuske. Vanen havde gjort ham til en behœndig Bjergklavrer; jeg derimod fandt det meget møisommeligt, at klatre op ad disse ujevne Høie. Omsider naaede vi Bjergspidsen.

Her følte jeg paa engang min hele Kunsts Begeistring at vaagne, og glemte ved det pragtfulde Skue af Solens Opgang, midt paa Abruzzerne, for et Øieblik, alle mine Farer og Anstrœngelser. Det var paa disse Høie, at Hannibal første Gang opslog sin Leir, og viste sine Ledsagere Rom. Her overseer Øiet en vid Strœkning Land. Tusculums smaae Bakker med deres Slotte og hellige Ruiner, ligge neden for, og de Sabiniske Høie og Albaniske Bjerge trœkke sig langs hen paa begge Sider; paa hin Side Tusculum og Frascati udbreder sig det uhyre Campagna, med dens Rœkker af Grave, de ødelagte Vandledninger, der hist og her gaae hen over det, og den evige Stads Taarne og Kupler i Midten.

Tœnk dem dette Landskab oplyst af den opgaaende Sols Glands, og hvorledes den udbredede sig for mine Øine, da jeg saae frem af Abruzzernns majestœtiske Skove. Tœnk Dem

dertil den vilde Forgrund, der blev vildere endnu, ved Grupper af Banditter, der vare klædte paa deres vilde maleriske Maade, og De vil ikke længer undre Dem over, at en Malers Begeistring for et Øieblik overvældede alle hans andre Følelser.

Banditterne vare forbausede over den Forundring, jeg yttrede ved et Syn, der i deres Øine ved den hyppige Beskuelse var bleven dem til noget ganske Almindeligt. Jeg benyttede den Omstændighed, at de holdt stille her, trak en Bog Tegnepapir frem og begyndte at udkaste et flygtigt Omrids af Landskabet. Brinken hvorpaa jeg sad, var vild og ensom, og adskilt fra Tuskulums Bjergkjede, ved en næsten tre Mile bred Dal, omendskjønt Luftens Klarhed viste Frastanden mindre betydelig. Denne Forhøining var Banditternes Ynglingssmuthul, da man herfra kunde overseе den hele Egn, medens den tillige var tilgroet af Skove og langt bortfjernet fra alle folkerige Boliger.

Medens jeg tegnede, blev min Opmærsomhed spændt ved Fugle-Skrig og Faare-Brægen. Jeg saae mig omkring, men opdagede ingen af de Dyr, fra hvilke denne Lyd kom. De gjen-

toges imidlertid, og syntes at komme fra Træernes Toppe. Da jeg saae nøiere til, mærkede jeg ser af Røverne sidde i Toppen paa Egene, der voxede paa Bjergets luftige Top, og fra hvilke man havde en vid frie Udsigt. Herfra speidede de omkring ligesom Glenter, saa dybt ned i Dalen neden for os, og gave hinanden ved Tegn noget at forstaae, eller aftalede noget med hverandre i Toner, hvilke de Reisende let kunde holde for Falke eller Krageskrig, eller for Brægen af Bjerghjorder. Efterat de havde gjennemspeidet Egnen omkring, og endt deres besynderlige Underholdning, stege de ned fra deres luftige Sæder til deres Fanger. Høvdingen opstillede tre af sine Folk som Poster ved de tre nøgne Sider af Bjerget, medens han selv blev tilbage med en af dem, paa hvilken han syntes at sætte meest Tillid, for at bevogte os.

Jeg havde endnu min Skitsebog i Haanden; Anføreren forlangte at see den, og ytrede, efter at han flygtig havde gjennembladet den, at han nu holdt sig overtydet om Sandheden af mit Udsagn, at jeg var Maler. Jeg troede at see et Glimt af godt Sindelag vaagne hos ham, og besluttede, at asbenytte det. Jeg veed, at

endog de slette Mennesker have deres gode Egenskaber og Sæder, paa hvilke man kan nærme sig dem, naar man blot veed at studere dem. Virkelig ligger der en besynderlig Blanding i den italienske Røvers Karakteer. Ved en hensigtsløs Vildhed forraader han ofte Træk af Velvillie og godt Lune. Han er ikke stedse aldeles slet, men har greben sin Levemaade ifølge en uforsætlig Brøde, en Virkning af hine pludselige lidenskabelige Udbrud, hvortil en Italieners Sindsstemning saa let henfalder. Derved bliver han nødt til, at begive sig til Bjergene, eller, som de kalde det med et Kunstudtryk, "d'andare alla Campagna" *). Nu er han bleven en Røver af Profession, men kan ogsaa, ligesom en Soldat, der ikke er i Feldten, aflægge sine Vaaben og sin Vildhed, og fremtræde som andre Mennesker.

Ved Høvdingens Bemærkninger over mine Skitser, tog jeg Anledning til at indlade mig i en Samtale med ham. Jeg fandt ham selskabelig og meddelende. Efterhaanden kom jeg til at staae paa en ganske venskabelig Fod med

*) At begive sig paa Landet.

ham. Jeg troede at bemærke en vis Egenkjærlighed hos ham, som jeg besluttede at afbenytte. Jeg antog en vis sorgløs Frimodighed, og sagde ham, at jeg som Kunstner troede at kunne læse i Angsigts-Trækkene, og at det forekom mig, som om jeg bemærkede noget i hans Ansigt og hans Adfærd, der bestemte ham til en høiere Løbebane, — at han ikke var født til at drive den Haandtering, som han havde hengivet sig til, at han besad Talenter og Egenskaber, der satte ham istand til en ædlere Virksomhed, og naar han forandrede sin Levemaade, vilde han, ved det Mod og de Egenskaber, der nu gjorde ham til Gjenstand for Skræk, i en lovmæssig Løbebane kunne vinde det menneskelige Selskabs Bifald og Beundring.

Jeg havde ikke taget Feil af min Mand; min Tale havde rørt og bevæget ham. Han greb min Haand, trykkede den og svarede mig bevæget; "I har truffet Sandheden; I har dømt rigtig om mig." Han taug et Øieblik, og begyndte med en vis Anstrængelse igjen; "Jeg skal fortælle Eder noget af mit Liv, og I vil snart see, at den Forurettelse, jeg maatte lide af Andre, mere drev mig til Bjergene, end mine Forbrydelser. Jeg søgte at være mine

Medmennesker nyttig, og de forfulgte mig kun.“ Vi satte os i Græsset, og Roveren fortalte mig følgende af sin Historie.

Bandit-Høvdingens Historie.

Jeg er født i Byen Prossedi. Min Fader var temmelig bemidlet, og vi levede rolig og uafhængig af vore Jorders Dyrkning. Alting gik ganske godt, indtil der blev sendt en ny Anfører for Sbirrene til vor By, for at styre Politiet. Det var et høist vilkaarligt Menneske, der vilde trænge ind i Alting, og som ved Udøvelsen af sit Embede tillod sig alle mulige Udsuelser og Undertrykkelser. Jeg var netop atten Aar, og besad en naturlig Kjerlighed ti Retfærdighed og Omgjenglighed. Jeg havde ogsaa nydt nogen Opdragelse, og vidste saameget af Historien, for nogenledes at kunne bedømme Menneskene og deres Handlinger. Dette indgjød mig et Had til denne Landsbydespot. Ligeledes blev min Familie en Gjenstand for hans Mistanke og Vrede, og maatte flere end en Gang føle hans Magts vilkaarlige Brug. Alt dette opirrede mit Gemyt, og jeg tørstede efter

Hævn. Jeg havde altid en heftig og kraftig Karakteer, og denne bestemte mig, da jeg var besjelet af Kjerlighed til Retfærdighed, ved et Slag at befrie Landet fra Tyrannen.

Fuld af min Plan, stod jeg en Dag op ved Daggry, skjulte en Dolk i min Vest — her seer De den endnu (og nu trak han en lang spids Dolk frem), og lurede paa ham i Byens Omegn. Jeg kjendte alle hans Veie, ligesom hans Vane, at gjøre sine Rundarer, og lig Ulven at snige sig omkring i Dagningen. Omsider mødte jeg ham, og angreb ham med Rasenhed. Han var bevæbnet; men jeg kom paa ham, uden at han havde tænkt paa det, og jeg var fuld af ungdommelig Kraft. Jeg gav ham flere Stik, for at være sikker i min Sag, og nedstrakte ham død for mine Fødder.

Da jeg havde overbeviist mig om, at jeg havde affærdiget ham, vendte jeg i Hast tilbage til Landsbyen, men havde det Uheld, da jeg betraadte samme, at møde to Politiebetjente. De tiltalte mig, og spurgte, om jeg ikke havde seet deres Anfører. Jeg antog en rolig Mine, og svarte nei. De gik videre og bragte efter nogle Timers Forløb Liget tilbage til Prossedi. Da de allerede havde næret Mistanke imod mig,

saa blev jeg greben og ført i Arrest. Her laae jeg i flere Uger, indtil Fyrsten, der tilhørte Prossedi, gav Befaling, at sætte mig under Tiltale. Jeg blev forhørt, og et Vidne blev fremstillet, som paastod, at have seet mig flygte, bort, ikke langt fra det blodige Legeme; saaledes blev jeg dømt til trediveaarig Galeistraf.

"Forbandet være saadanne Love!" raabte Banditten, fnysende af Rasenhed! "Forbandet en saadan Regjering! og titusende Forbandelser over den Fyrste, der lod mig dømme saa strængt, medens saamange andre Fyrster bevogte og beskytte Mordere, der ere tusinde Gange mere skyldige. Hvad havde jeg da forbrudt andet, end hvad Kjerlighed til Retfærdighed og mit Fædreland havde indskudt mig? Hvorfor var min Gjerning en større Brøde end Brutus's, der ofrede Cæsar for Friheden og Retfærdigheds-Sag.

Der laae i Røverhøvdingens pludselige Udbrud, der stillede sig ved Siden af et af de største Navne fra Oldtiden, Noget, der var ophøiet og latterligt paa engang. Det beviste imidlertid, at han kjendte de vigtigste Tildragelser i sit Fædrelands Historie. Han blev nu mere rolig, og vedblev sin Fortælling.

Man bragte mig lænket til Civita Vechia*). Jeg glødede af Hævn. For sex Maaneder siden havde jeg giftet mig med en Pige, som jeg lidenskabeligt elskede og som nu var frugtsommelig. Min Familie var fortvivlet. I lang Tid forsøgte jeg forgjæves paa, at bryde mine Lænker. Omsider fandt jeg et Stykke Jern, som jeg omhyggelig gjemte, og af hvilket jeg, ved Hjelp af en tilspidset Flintesteen, gjorde en Slags Fiil. Jeg benyttede Natten til denne Forretning, og da den var til Ende, lykkedes det mig efter rum Tid, at file en af Lænkens Ringe itu. Jeg undkom lykkelig.

I flere Uger vankede jeg i Bjergene omkring Prossedi, og fandt Leilighed til, at give min Kone Underretning om mit Skjul. Hun kom ofte, for at besøge mig. Jeg havde bestemt mig til, at stille mig i Spidsen for en bevæbnet Bande. Hun søgte længe, at bringe mig fra denne Beslutning; men da hun fandt mig bestemt, indgik hun i min Plan til Hævn, og bragte mig selv min Dolk. Ved hendes Mellemkomst, satte jeg mig i Forbindelse med flere

---

*) Havnen i det romerske Distrikt, hvor Galeierne ligge, paa hvilke man sender de Straffede.

af Nabolaugets vakre Svende, om hvilke jeg vidſte, at de vare beredte, til at gaae ind i Bjergene og oppebiede kun en Leilighed, til at lade deres kjække Mod faae Luſt. Der dannedes ſnart en Forening, vi anſkaffede os Vaaben, og vi har allerede havt Leilighed nok, til at hævne os for de Afſkyeligheder og Krænkelſer, man havde tilføiet de fleſte af os. Alting er lykkedes hidindtil for os, og havde vi ikke begaaet den Feil, at holde Eder for Fyrſten, ſaa havde vor Lykke været gjort.

Hermed endte Røveren ſin Hiſtorie. Han var ved ſin Fortælling bleven fuldkommen udſonet med mig, og erklærede, at han, for den Feiltagelſe Skyld, hvis uſkyldige Aarſag jeg havde været, ikke nærede mindſte Nag mere til mig; ja, han ſyntes endog at viſe en vis Velvillie imod mig, og ønſkede, at jeg en Tidlang vilde blive hos dem Alle. Han lovede, at viſe mig nogle Grotter, ſom de beboede paa hin Side af Velletri, og hvorhen de trak ſig tilbage naar de ikke udførte noget Foretagende. Han forſikrede mig, at de der førte et lyſtigt Liv, havde godt at ſpiſe og drikke, ſov

paa Moes, og bleve opvartede af smukke unge Piger, som jeg kunde tage til Modeller.

Jeg tilstaaer, at min Nysgjerrighed blev saare pirret ved Beskrivelsen om Grotterne og deres Indbyggere, thi derved bleve de Røverhistorier, som jeg stedse havde anseet som blotte Fostre af Indbildningskraften, til Virkelighed. Jeg havde gjerne modtaget hans Indbydelse, og besøgt disse Huler, dersom jeg blot havde holdt mig for sikker i dette Selskab.

Netop nu begyndte jeg, at finde min Stilling mindre pinefuld. Jeg havde aabenbar vundet Høvdingen for mig, og haabede, at han, imod en maadelig Løsesum, vilde give mig min Frihed. Imidlertid ventede mig en ny Forskrækkelse. Medens Anføreren med Uroe saae det Buds Tilbagekomst imøde, som var sendt til Fyrsten, kom den Røver, der havde staaet som Skildvagt paa den Side af Bjerget, der førte til la Molara, med største Fil løbende imod os. "Vi ere forraadte!" raabte han os til. "Frascatis Politie er os i Hælene. En Hob Karabiniers har nyligen holdt uden for Vertshuset under Bjerget." Tillige lagde han Haanden paa sin Dolk og svor, at, naar Soldaterne blot gjorde den mindste Bevægelse imod

Bjerget, skulde jeg og mine Medfanger bøde med Livet for det.

Anføreren antog sit hele forrige, vilde Væsen, billigede Alt, hvad hans Staldbroder sagde; men saasnart denne igjen var vendt tilbage til sin Post, vendte han sig paa en mildere Maade hen til mig. Jeg maa, sagde han, for at træde frem som Høvding, rette mig noget efter mine farlige Undergivne. Det er en Lov hos os, hellere at dræbe vore Fanger, end at lade os dem fratage med Magt. Frygt imidlertid intet. Skulde vi blive overfaldne, saa hold Eder til mig. Fly med os, og jeg indestaaer for Eders Liv.

I denne Indretning laae der just intet Trøstende, da jeg derved kun vilde komme imellem en dobbelt Ild. Jeg vidste ikke, i Tilfælde af, det kom til Flugt, hvorfor jeg havde mest at frygte, for Forfølgernes Karabiner, eller de Forfulgtes Dolke. Jeg taug imidlertid, og strøbte, at synes rolig.

En heel Time blev jeg i denne Farens og Angstens Tilstand. Røverne som skjulede sig imellem Løvet, passede paa Soldaterne neden under med Falkeøine, hvorledes disse slændrede omkring ved Gjæstgivergaarden, stundom nær-

mede sig Døren, nu forsvandt nogle Minuter, da igjen kom til Syne, undersøgte deres Vaaben, viste hen til forskjellige Egne, og eftersom det lod forespurgte dem om Egnen. Ikke en eneste Bevægelse, ingen Gebærde undgik Røvernes skarpe Øine. Omsider bleve vi befriede for vore Bekymringer. Soldaterne grebe, efter at de havde taget nogen Forfriskning til sig, atter til deres Vaaben, droge hen til Landeveien, og lode Bjergene bag ved dem. "Jeg er næsten overbeviist om," sagde Høvdingen, "at de ikke have været udsendte efter os. De veed for godt, hvorledes det ved slige Leiligheder gaaer de Fanger, der befinde sig i vore Hænder. Vore Love ere i denne Henseende jernhaarde, og deres Efterlevelse nødvendig til vor Sikkerhed. Skulde vi engang afvige derfra, saa fik vi aldrig mere Løsepenge."

Endnu var der intet at see til det forventede Bud. Jeg lavede mig til, atter at tage mine Skizzer frem, da Anføreren tog en Bog Papir af sin Vadsæk. "Her," sagde han smilende, "I er en Maler, tegn mit Portrait. Bladene i Eders Tegnebog ere for smaae, tegn det paa dette Blad." Jeg indvilligede gjerne, thi det var en Model, som en Maler kun sjel-

den har for sig. Jeg erindrede mig, at Salvator Rosa havde i sin Ungdom en Tidlang frivillig opholdt sig iblandt Banditterne i Kalabrien, for at opfylde sin Indbildningskraft med den vilde Egn og de vilde Mennesker, som omgave ham. Ved denne Tanke greb jeg med Begeistring til min Pensel. Anføreren var den føieligste Original, man kunde tænke sig, og efter at jeg flere Gang havde ladet ham forandre Stilling, bragte jeg ham i en saadan, der anstod mig.

Tænk Dem en kraftig, muskuløs Skabning i en Bandits fantastiske Klædedragt, med Pistoler og Dolke i Beltet, hans kjødfulde Hals blottet, et Halstørklæde der er løst snoet omkring den, og de to Ender foran gjennemslynget med alle Slags Ringe, de Reisendes Bytte; paa Brystet Reliqvier og Medailler, Hatten udsmykket med forskjelligslags Baand, hans Jakke og korte Beenklæder smukt broderede og af levende Farver, og Benene forsynede med Halvstøvler eller Kamascher. Tænk Dem ham paa en Høi, imellem vilde Fjelde og gamle Ege, støttet paa sin Karabin, som om han tænkte over paa et eller andet Foretagende, medens Byer og Villaer, Skuepladsene for hans

Røverier viste sig i den dybe Baggrund, og den vide Campagna trækker sig utydeligt hen i det Fjerne.

Skizzen behagede Røveren, og han syntes at beundre sig selv paa Papiret. Neppe havde jeg fuldendt mit Arbeide, da Arbeidsmanden, der var udsendt efter mine Løsepenge, kom tilbage. Han havde to Timer efter Midnat naaet Tuskulum, og bragte mig et Brev fra Fyrsten, som han havde fundet i Sengen. Som jeg havde forudsagt det, behandlede denne Fordringen som overdreven, men bød dog femhundrede Scudi for min Løsladelse. Da han i samme Øieblik ikke havde Penge hos sig, saa havde han sendt en Vexel paa Beløbet, som skulde udbetales til den, der sund og velbeholden bragte mig til Rom. Jeg gav Høvdingen Vexlen; han tog den med Trækken paa Skuldrene. "Hvad nytter os Vexler?" sagde han: "hvem kan vi sende til Rom, for at lade dem udbetale? Vi ere alle mærkede Folk: opslaaede og beskrevne ved enhver Port, enhver Militærpost og Kirkedør. Nei, vi maa have Guld og Sølv; lad Summen contant udbetale, og I skal have Eders Frihed."

Anføreren lagde atter et Papir for mig, og bad mig at melde Fyrsten hans Beslutning. Da jeg havde endt Brevet, og tog Arket bort fra den hele Bog Papir, fandt jeg paa den anden halve Deel, Billedet, som jeg nys havde tegnet. Jeg vilde afrive det og give det til Høvdingen.

"Holdt!" sagde han: det kan følge med til Rom; Folk derhenne maa gjerne see, hvad for en Karl jeg er. Maaskee satter Fyrsten og hans Venner efter mit Ansigt en ligesaa god Mening om mig, som J."

Dette sagde han i en spøgende Tone; men det var klart, at en vis Forfængelighed laae her til Grund. Selv denne forsigtige, mistroiske Banditthøvding, glemte for det Ønske, at vorde beundret, nogle Øieblikke sin sædvanlige Forsigtighed og Betænksomhed. Han tænkte ikke paa, hvor let man kunde benytte hans Portrait til hans Forfølgelse og Overbevisning.

Brevet blev lagt sammen og adresseret, og Budet gik atter til Tusculum. Det var om Formiddagen Klokken elleve, og jeg havde hidtil endnu ikke faaet noget at spise. Uagtet al min Angest, begyndte jeg nu at blive umaadelig sulten. Jeg var derfor meget glad, da jeg

hørte Anføreren tale om, at man maatte spise noget. Han sagde, at de tre Dage havde drevet omkring i Fielde og Skove, syselsatte med Foretagendet imod Tuskulum, og i denne Tid var deres hele Forraad fortæret. Han vilde imidlertid nu gribe Forholdsregler, for at anskaffe Levnetsmidler. Efterat han nu havde ladet mig blive tilbage under Opsigt af hans Kamerat, hvem han syntes at sætte en ubetinget Tillid til, bortfjernede han sig, og forsikrede mig, at vi i mindre end to Timer skulde have en god Middagsmad. Hvorfra den skulde komme, var en Gaade for mig, endskjønt det var klart, at disse Folk havde deres hemmelige Venner og Speidere i hele Landet.

Beboerne af disse Bjerge og de Dale, der indeslutte dem, er et raat, halv vildt Folk. Stederne og Landsbyerne i Abruzzerne ere afsondrede fra den øvrige Verden, næsten ligesom de vilde Dyrs Huler.

Det er forunderligt, at der findes saa raae, saa lidet kjendte og besøgte Opholdssteder midt i et af de meest bereiste og meest dannede Lande i Europa. I disse Egne sniger Røveren omkring, uden at Nogen lægger ham det mindste i Veien. Ingen Bjergbeboer tager et Øieblik

i Betænkning at give ham hemmelig Huus og Biſtand. Hyrderne, der vogte deres Hjord i Bjergene, ere Røvernes Hovedgeſandtere, naar diſſe vil ſende Ærinder ned til Dalene, for at fordre Løſepenge eller forlange Levnetsmidler.

Hyrderne i Abruzzerne ere ſaa vilde, ſom de Egne, i hvilke de opholde ſig. De bære et Gevandt af brunt eller ſort Faareſkind, have høie kegleformige Hatte, og grove Sandaler af Klæde, ſom ere befæſtede om Benene med Remme, ligeſom Røvernes. De bære lange Stave, paa hvilke de pleie at ſtøtte ſig, hvor de da danne et overordentlig maleriſk Punkt i Landſkabet, og ere ledſagede af deres beſtandige Staldbroder, Hunden. De ere en beſynderlig, ſpørgeſyg Slags Mennesker, der til enhver Tid gjerne afbryde deres Livs Eensformighed med en Samtale med de Forbigaaende, og Hunden lytter da opmærkſom til, og ſeer ligeſaa klog og ſpørgeſyg ud, ſom hans Herre.

Dog jeg ſkeier ud fra min Hiſtorie. Jeg var nu ene med en af Røverne, Høvdingens fortroligſte Staldbroder. Han var den yngſte og kraftigſte i Banden, og endſkjønt der laae noget af den raae Vildhed i hans Anſigt, der

yntes at være denne fortvivlede, ugudelige Levemaade egen, saa kunde man dog øine Spor af mandig Skjønhed paa det. Som Kunstner kunde jeg ikke undlade at beundre det. Han havde et vist Træk af Afsondring og Eftertanke, og stundom en Bevægelse af en indre Lidelse og Utaalmodighed. Han sad paa Jorden, hvilende med Albuen paa Knæene, Hovedet imellem sine knyttede Næver, og hans Øine hæftede til Jorden med den sørgende og bitre Eftertankes Udtryk. Ved gjentagende Samtaler var jeg bleven fortrolig med ham, og havde fundet ham i Aand langt over den øvrige Bande. Jeg var begjerlig efter at gribe en Leilighed, til nøiere at lære at kjende dette besynderlige Væsens Følelser. Jeg troede, at læse Spor i denne Enes Ansigtstræk, af Selvforbandelse og Samvittighedsnag, og den Lethed, hvormed jeg havde vidst at erhverve mig Anførerens Fortrolighed, gav mig Mod, til at forsøge det samme hos hans Kammerater.

Efter en kort foreløbig Samtale vovede jeg at spørge ham, om han ikke følte Fortrydelse, over at have forladt sin Familie, og grebet til dette farlige Haandværk. "Jeg føler, svarede han, kun Anger over en Ting denne vil kun ende med mit Liv." Idet han

sagde dette, trykkede han sine knyttede Næver imod sit Bryst, beed Tænderne fast sammen, og tilføiede da med dyb Bevægelse: "her i det Indre er noget, der qvæler mig: det er som et gloende Jern, som fortærer mit Hjerte. Jeg kunde fortælle Eder en sørgelig Historie — men ikke nu — en anden Gang."

Han faldt tilbage i sin forrige Stilling, sad med Hovedet imellem Hænderne, og mumlede enkelte, afbrudte Udraab for sig, der stundom syntes at klinge som Eder og Forbandelser. Jeg saae, at han var i en Stemning, hvori man ikke turde forstyrre ham, og overlod ham derfor til sig selv. Efter et lille Ophold gjorde den Udmattelse, som Udbrudet af hans Følelser havde frembragt, og sandsynligvis ogsaa de Anstrengelser, han ved dette Foretagende havde havt, at han begyndte at blive søvnig. En Tidlang kæmpede han imod denne Trang, men Middagens Varme og Stilhed gjorde den uimodstaaelig, og omsider strakte han sig hen i Græsset og sov ind.

Nu tilbød sig en Leilighed til at undvige. Min Vogter laae for mig, i min Magt. Hans kraftige Lemmer slappede ved Søvnen — Hans

Bryst frit til Stødet — Hans Karabin falden fra hans afmægtige Haand og liggende ved Siden af ham — Hans Dolk halv fremragende af hans Lomme, i hvilken han sædvanlig bar den. Men to af hans Kammerater vare endnu i Sigte, endskjønt langt fjernet fra os, og deres Opmærksomhed ganske hevvendt paa, at iagttage, hvad som foregik paa Sletten. Igjennem den mellemliggende Skov og ved Foden af en steil Skraaning øinede jeg Landsbyen Rocca Priori. At bemægtige den sig sovende Røvers Karabin, gribe hans Dolk og bore den i hans Hjerte, — havde været et Øieblikks Værk. Var han død uden Støi, saa havde jeg kunnet ile igjennem Skoven og ned ad Rocca Priori til, inden man havde opdaget min Flugt. Og havde der end opstaaet Allarm, saa havde jeg dog et betydeligt Forspring for Røverne, og det var muligt, at jeg snart havde været uden for deres Skudvidde.

Her var altsaa Leilighed til Flugt og til Hævn tillige, hvilken rigtig nok var farlig men saare forførerisk. Havde min Stilling været mere betænkelig, end den virkelig var, da skulde jeg ikke have modstaaet den. Jeg betænkte mig imidlertid et Øieblik. Mit Forsøg vilde, var

den lykkedes for mig, ufeilbarligen have draget mine to Medfangers Død efter sig, hvilke sov trygt, og som jeg ikke tidlig nok kunde vække, for at flygte med mig. Den Arbeidsmand, der var gaaet efter Løsepengene, var maaskee ligeledes blevet et Offer for Røvernes Hævn, uden at Pengene, som han bragte, derfor havde været reddede. Desuden lod Høvdingens Adfærd imod mig vente en hurtig Befrielse. Disse Betragtninger vandt Seier over den første stærke Tilskyndelse og den stormende Bevægelse, den havde til Følge, lagde sig.

Jeg tog atter fat paa mine Tegnemateria-lier, og fordrev Tiden med at optage den prægtige Udsigt. Nu var det næsten Middag, og Alting hvilede, ligesom Banditten, der sovende laae henstrakt for mig. Middags-Stilheden, der var paa disse Bjerge, det vide Landskab dybt under mig, i hvilke de fraliggende Steder glimrede, og vare besaaede med Boliger og andre Spor paa Liv, men som dertil vare begravne i dyb Stilhed, gjorde et stærk Indtryk paa mig. Ogsaa Dalene, der ligge imellem Bjergene, have et besynderligt Anstrøg af Ensomhed. Man hører om Middagen kun faa Toner, der afbryde den almindelige Stilhed.

Stundom hører man den ensomme Muuldyrdrivers Fløiten, der med sine dovne Dyr drager langs med Veien, der gaaer midt igjennem Dalen, stundom en Hyrdefløites svage Tone fra Bjergets Skraaning, eller Lyden af et Æsels Klokke, der skrider langsom frem, og som følges af en barbenet Munk med glindsende raget Hoved, der bringer Levnetsmidler til sit Kloster.

Jeg havde en Tidlang tegnet iblandt mine sovende Staldbrødre, da jeg omsider saae Høvdingen for Banden nærme sig, ledsaget af en Bonde, der førte et Muulæsel, som var belæsset med en velfyldt Sæk. Jeg frygtede i Begyndelsen, at dette var et nyt Bytte, som var faldet Røverne i Hænderne, men Bondens sorgfri Blik beroligede mig snart, og jeg glædede mig ved at høre, at dette var vort belovede Maaltid. Nu kom Røverne løbende til fra alle tre Sider af Bjerget, og syntes at have Glentens skarpe Lugt. Enhver var sysselsat med at aflæsse Muuldyret, og befrie Sækken fra sit Indhold.

Det første, der kom til Syne, var en uhyre stor Skinke, af en Farve og en Drøihed, der vilde have begeistrt en Teniers Griffel. Denne fulgte en stor Ost, en Pose kogte Kasta

nier, et lille Fad Viin og et Forraad af hjemmebagt Brød. Alt blev med en Slags Orden udbredet paa Græsset, og Anføreren, der tilbød mig sin Kniv, opfordrede mig til, at tage fat. Vi satte os Alle omkring Forraadet, og i lang Tid hørte man intet, uden Lyden af Kjævebenenes Bevægelse, eller Vinens Løben af Fadet, som gik flittigt omkring i Kredsen. Den lange Fasten, Bjergluften og Bevægelsen havde vakt min Madlyst meget, og aldrig har et Maaltid forekommet mig mere fortreffeligt og tillige mere malerisk.

Tid efter anden blev en af Banden affendt, for at kaste et speidende Blik paa Sletten. Der var imidlertid ingen Fjende at øine, og vi kunde uforstyrret nyde vort Maaltid. Bonden fik næsten den tredobbelte Betaling for sine Levnetsmidler, og begav sig saare tilfreds med sin gjorte Handel ned af Bjerget igjen. Jeg følte mig ved det drøie Maaltid, jeg havde holdt, styrket paa ny, og endskjønt Saaret, som jeg havde faaet Aftenen tilforn, endnu smertede mig, saa tiltrak mig dog de forunderlige Optrin omkring mig overordentlig, og ydede mig Fornøielse. Alting ved disse vilde Skabninger og deres Smuthul var malerisk. Deres Natte-

leie, deres Grupper paa Posten, deres dovne Middagshvile paa Bjerget, deres ukunstlede Maaltid paa Græsset, imellem Fjelde og Træer, alt dette frembrød Studier for en Maler. Men allerhøiest steg min Begeistring om Aftenen.

Den nedgaaende Sol, der forsvandt bag ved det vide Campagna, kastede sine kraftige gyldne Straaler paa Abruzzernes skovfulde Toppe. Flere sneedækte Bjergspidser glimrede i det Fjerne, og deres Glands dannede en stærk Contrast imod andre, der indhyllet i Skygge viste sig i mørke purpurrøde og violette Skateringer. Da Aftenen rykkede længer frem, antog Landskabet en mere alvorlig Karakteer. Den umaadelige Ensomhed rundt omkring, de vilde Bjerge, med deres Fjeldstykker og Afgrunde, blandede med store Ege- Kork- og Kastanietræer og Banditgrupperne i Forgrunden mindede mig om Salvator Rosas vilde Billeder.

For at forkorte Tiden, foreslog Høvidsmanden, at vise mig Juveler og ægte Stene, da jeg sandsynligviis var en Kjender af slige Gjenstande, og vilde være istand til, at vurdere dem. Han foregik dem med sit Exempel, de Andre fulgte ham, og efter faa Minuter saae jeg Græsset tindre af Smykker og Stene, der

vilde have sat en Oldgrandsker eller en Modedame i Henrykkelse.

Iblandt disse fandtes nogle kostbare Stene, ligeledes gamle Gemmer af stor Værd, som sandsynligvis engang havde tilhørt Reisende af høi Stand. Jeg hørte, at Røverne pleiede at sælge deres Rov i Grændsestederne: men da disse sædvanlig kun ere svagt befolkede, og der kun komme faa Reisende dertil, saa kunde slige kostbare Gjenstande for Smag og Pragt ikke finde Afsætning. Jeg gjorde dem derimod opmærksom paa den Sandsynlighed, at de vilde kunde erholde betydelig Betaling for disse Kostbarheder af de rige Reisende, som da opholdt sig i Rom.

Det Indtryk, som dette gjorde paa deres havesyge Gemyter, blev strax synligt. En af Banden, en ung Mand, som var mindst kjendt, bad Høvdingen om Tilladelse til at turde næste Dag gaae forklædt til Rom, for at begynde sin Handel, og lovede ham, paa Røver-Ære (en hellig Eed iblandt dem), at ville om to Dage indfinde sig paa det Sted, som han maatte bestemme. Høvidsmanden gav sit Samtykke hertil, og nu tildrog sig et besynderligt Optrin: Røverne trængte sig nemlig ivrigt om denne, og Enhver

gav ham det af sine Kostbarheder, som han ønskede at sælge, og sagde ham, hvormeget han skulde fordre for det. Iblandt dem fandt megen Forhandling, Tusken og Sælgen af Kostbarheder Sted, og jeg saae hvorledes den unge Røver-Handelsmand kjøbte for tredsindstyve Scudi mit Uhr, ved hvilket der var en Kjede og Signeter af Værd, af den Skurk, der havde plyndret mig. Dette gav mig et svagt Haab om, at jeg, naar jeg kom til Rom, paa en eller anden Maade igjen kunde komme i Besiddelse deraf. *).

Efterhaanden tog Dagen imidlertid af, og intet Bud fra Tuskulum kom til Syne. Tanken om, endnu at maatte tilbringe en Dag i Skovene, var overordentlig nedslaaende, thi jeg havde allerede Nok af det jeg havde seet af Røverlivet. Høvdingen befalede sine Folk, at følge sig, for at han kunde anvise enhver sin Post,

---

*) Kunstnerens Haab skuffede ham ikke. Røveren blev anholdt ved en af Roms Porte, thi noget der laae i hans Blik og Adfærd, havde opvakt Mistanke. Man gjennemsøgte ham, og de Kostbarheder, der fandtes hos ham, viste snart hans Haandtering. Kunstneren henvendte sig til Politiet, og erholdt sit Uhr tilbage.

og tilføiede, at, dersom Sendebudet ikke indtraf inden Natten, de da nødvendigen maatte opslaae deres Leier paa et andet Sted.

Nu blev jeg atter ene med den unge Bandit, der forhen havde bevogtet mig: jeg bemærkede endnu det samme mørke Udtryk, og det vildseende Die hos ham, medens stundom et bittert, sardonisk Smil blev kjendeligt i hans Træk. Jeg havde besluttet, at sondere dette saarede Hjerte, og mindede ham derfor om et Slags Løfte, som han havde givet mig om, at fortælle mig Aarsagen til hans Lidelser. Det forekom mig, som om disse forurolige Gemytter undertiden gjerne grebe en Leilighed, til at lette sig, og som om de glæde sig ved at have et frisk, sundt Gemyt for dem, til hvem de kunne meddele sig. Jeg havde neppe udtalt min Begjering, førend han allerede satte sig ned hos mig, og fortalte mig sin Historie, omtrent med følgende Ord.

Den unge Røvers Historie.

Jeg blev født i den lille Stad Frosinone, som ligger ved Foden af Abruzzerne. Min

Fader havde som Handelsmand erhvervet sig en lille Formue, og lod mig, da han havde bestemt mig for Kirken, give en Slags Opdragelse. Jeg havde imidlertid levet for meget i lystigt Selskab, til at finde Smag i Munkehætten, og blev saaledes en Gadestryger i Byen. Jeg var et letsindigt Menneske, undertiden noget trættekjer, men i det hele meget godmodig; det gik mig saaledes en Tidlang ganske godt, indtil jeg forelskede mig. I Byen boede en Landmaaler eller Landfoged, der havde en Datter, en smuk Pige paa sexten Aar: hun blev af hendes Forældre anseet for noget Bedre, end vore sædvanlige Kjøbstedbamer, og næsten aldeles holdt hjemme. Jeg saae Rosetta kun fra Tid til anden, og forelskede mig indtil Vanvid i hende — saa frisk og fiin saae hun ud, og saa saare udmærkede hun sig fra de sædvanlige foelbrændte Fruentimmer, som jeg var vant at see.

Da min Fader stedse behørig forsynede mig med Penge, saa klædte jeg mig meget godt, og iagttog alle mulige Leiligheder, til at vise mig for den lille Skjønne til min Fordeel. Jeg pleiede at see hende i Kirken, og da jeg kunde spille noget paa Guitar, saa lod jeg stundom om Aftenen høre en Sang under hendes Vin-

due, og søgte at forskaffe mig en Sammenkomst med hende i hendes Faders Vinbjerg, som ikke var langt fra Byen, og hvorhen hun stundom gik. Det var sienfynligt, at jeg ikke mishagede hende, men hun var ung og frygtsom, desuden havde Faderen et vaagent Øie med hende, og min Opmærksomhed for hende foruroligede ham, thi han havde slette Tanker om mig, og vilde stifte et bedre Partie for sin Datter. De Vanskeligheder, man lagde i Veien for mig, gjorde mig rasende, da jeg stedse med liden Møie havde gjort Lykke hos Qvinderne, da man holdt mig for et af de artigste unge Mennesker i Byen.

Omsider bragte hendes Fader en Frier til hende, en riig Forpagter fra en af Nabobyerne. Bryllupsdagen blev berammet, og man gjorde alle Anstalter til Forbindelsen. Jeg saae hende et Øieblik ved Vinduet, og det forekom mig, som om hun saae sørgmodig efter mig. Nu besluttede jeg ved mig selv, at der intet skulde blive af Brylluppet, det maatte koste hvad det vilde. Jeg mødte hendes Brudgom paa Torvet, og kunde ikke tæmme mit Raserie. Vi verlede nogle fornærmelige Ord, — jeg trak min Dolk og stødte den ind i hans Hjerte.

Jeg flygtede til en nærliggende Kirke, og erholdt for nogle faa Penge Aflad, men vovede ikke at komme frem af mit Fristed.

Paa denne Tid dannede vor Høvding sin Skare. Han havde kjendt mig fra min Barndom af, kom, da han hørte min Stilling, hemmeligt til mig, og gjorde mig saa lokkende Tilbud, at jeg samtykkede i at begive mig under hans Folk. Virkelig havde jeg allerede flere end engang tænkt paa, at vælge denne Løbebane, jeg havde kjendt flere vakre Karle fra Bjergene, der pleiede ret lystig at fortære deres Penge iblandt os unge Mennesker fra Byen. Jeg forlod altsaa en Aften sildig mit Fristed, begav mig til det bestemte Forsamlingssted, aflagde den foreskrevne Eed, og blev nu en af Skaren. Vi bleve en Tidlang i en fraliggende Deel af Bjerget; vor vilde, eventyrlige Levemaade gjorde et forunderligt Indtryk paa min Indbildningskraft og sysselsatte alle mine Tanker. Men snart vendte disse med al deres Heftighed til Rosatta; den Ensomhed, hvori jeg ofte befandt mig, lod mig Tid til at ruge over hendes Billede, og naar jeg holdt Vagt ved vor sovende Leir i Bjergene, saa steg mine Følelser næsten til Feber.

Omsider forandrede vi vort Opholdsted og besluttede at gjøre et Streiftog paa Veien imellem Terracina og Neapel. Paa dette Foretagende bleve vi ogsaa en eller to Dage i de skovrige Bjerge, der hæve sig over Frosinone. Jeg kan ikke beskrive Dem mine Følelser, da jeg saae ned til Stedet, og sinede Rosettas Bolig. Jeg besluttede, om muligt, at forskaffe mig en Sammenkomst med hende; men til hvilket Diemed? Jeg kunde ikke vente, at hun vilde forlade hendes fædrene Huus og følge mig paa mit farefulde Liv i Bjergene. Dertil var hun for fint opdragen, og naar jeg saae de Qvinder, der tilhørte nogle af vor Skare, saa kunde jeg ikke taale den Tanke, at hun skulde være deres Søster. At vende tilbage til mit forrige Liv var ikke at tænke paa, thi der var sat en Priis paa mit Hoved. Desuagtet vilde jeg bestræbe mig for, at see hende; det Vovelige og Frugtesløse ved Sagen var det netop, der tilskyndte mig til at sætte det i Værk.

Omtrent for tre Uger siden overtalte jeg vor Anfører, til at begive sig ned i Nærheden af Frosinone, idet Haab at faae nogle af Stedets fornemste Indbyggere i vor Vold, og at tvinge dem til, at betale Løsepenge. Henad

Aften, laae vi i Baghold, ikke langt fra Rosettas Faders Viinbjerg. Jeg fjernede mig hemmelig bort fra mine Staldbrødre, for at iagttage det Sted, hvor hun forhen gik saa ofte. Hvor slog ikke mit Hjerte, da jeg saae en hvid Kjole blinke imellem Viinrankerne! Jeg vidste at det maatte være Rosetta, da de andre Fruentimmere i Byen sjelden klædte dem i Hvidt. Jeg nærmede mig forsigtig og uden Støi, indtil jeg bøiede Viinstokkene fra hinanden og pludselig stod for hende. Hun udstødte et skingrende Skrig, men jeg tog hende i mine Arme, laae Haanden paa hendes Mund, og besvor hende at tie. Jeg sagde Alt, hvad min rasende Lidenskab indgav mig, tilbød at fraſige mig min Haandtering at anbetroe min Skjebne i hendes Hænder, og flygte med hende derhen, hvor vi kunde være sikre med hinanden. Alt, hvad jeg kunde sige eller gjøre, var ikke istand til, at berolige hende. Istedet for Kjerlighed syntes Skræk og Frygt at have bemægtiget sig hendes Bryst. Hun søgte at snoe sig løs fra mine Arme, og opfyldte Luften med hendes Skrig.

Pludseligt vare vi omringede af Høvdingen og mine øvrige Staldbrødre. Jeg vilde i dette Øieblik have givet Alt, havde hun været

velbeholden ude af vore Hænder og i hendes Faders Huus. Det var for sildigt. Høvdingen erklærede hende for vort Bytte, og befalede, at hun skulde bringes i Bjergene. Jeg foreskillede ham, at hun var mit Bytte, at jeg havde tidligere Ret til hende, og nævnte min tidligere Kjerlighed. Hans Svar var et bittert Smil; han anmærkede, at Røvere ikke havde noget at bestille med Landsbykjerlighed, og at, ifølge Skarens Love, alle Erobringer af den Slags maatte fordeles ved Lodkastning. Kjerlighed og Skinsyge rasede i mit Hjerte, men jeg havde kun Valget imellem Lydighed og Død. Jeg overgav hende til Anføreren, og vi brøde op ad Bjergene til.

Skrækken havde overvældet hende, og hendes Skridt vare saa svage og vaklende, at man maatte understøtte hende. Jeg kunde ikke udholde den Tanke, at mine Kammerater skulde berøre hende, og bad derfor, idet jeg paatog en tvungen Rolighed, at man skulde anbetroe hende til mig, da hun var mere vant til mig. Anføreren betragtede mig et Øieblik med prøvende Blik; jeg udholdt det imidlertid, uden at see bort, og han samtykkede. Jeg tog hende

i mine Arme; hun var næsten bevidstløs. Hendes Hoved hvilede paa min Skulder; jeg følte hendes Aande paa min Kind, og den syntes at oppuste Luen, som fortærede mig. O Gud! at holde dette yndige Væsen i mine Arme, og dog at maatte tænke, at det ikke var mit!

Vi naaede Foden af Bjerget. Jeg steeg med Møie op, især der, hvor Skoven var tæt, men jeg vilde ikke lade min kostbare Byrde i Stikken. Jeg tænkte imidlertid med Raserie paa, at jeg snart vilde være nødt til at gjøre det; den Tanke, at en saa fiin Skabning skulde overgives til mine raae Staldbrødre, bragte mig til Vanvid. Jeg følte Mod nok hos mig, med Dolken i Haanden, at bane mig en Vei igjennem dem Alle, og i Triumf at bære Rosetta bort. Neppe havde jeg fattet denne Tanke, da jeg ogsaa allerede indsaae min Dumdristighed; men min Hjerne var indtil Feber ophidset af Tanken om, at en Anden, end jeg, skulde komme i Besiddelse af hendes Yndigheder. Jeg søgte at lade mine Staldbrødre blive et Stykke tilbage og vinde et Forspring for dem, i Tilfælde af, at der skulde tilbyde sig nogen Leilighed for mig til at undslye. Forgjæves Anstrængelse! Høvdingens Stemme befalede plud-

selig at standse. Den stakkels Pige slog det matte Øie lidt op, men havde hverken Kraft eller Bevægelse. Jeg lagde hende ned paa Græsset. Høvdingen kastede et frygteligt mistroisk Blik paa mig, og befalede mig, at gjennemstreife Skovene med mine Kammerater, for at see, om der ikke skulde findes en Hyrde, for at sende denne til hendes Fader, og fordre Løsepenge.

Jeg saae strax den hele Fare. Med Magt at ville modsætte mig, vilde have været den visse Død, — men at lade hende blive ene i Anførerens Vold! Jeg udtømte mig nu, med en Varme, som min Lidenskab og min Fortvivlelse indgav mig. Jeg erindrede Høvdingen om, at jeg havde været den Første, der havde bemægtiget sig hende, at hun var mit Bytte, og at min tidligere Tilbøielighed til hende maatte gjøre hende sikker for mine Kammerater. Jeg paastod altsaa, at han skulde give mig sit Ord paa, at lade hende blive uberørt, da jeg ellers ikke vilde adlyde hans Befalinger. Hans hele Svar var den, at spænde Hanen paa sin Karabin, og paa dette Tegn gjorde mine Kammerater det samme. De loe haanlig af mit afmægtige Raserie. Hvad kunde

jeg gjøre? Jeg følte, at enhver Modstand vilde have været Galskab. Man truede mig fra alle Sider, og mine Staldbrødre tvang mig til at følge. Hun blev ene med Anføreren — ja, ene — og næsten livløs! —

Her standsede Røveren, overvældet af sine Følelser, i sin Fortælling. Store Sveddraaber stode paa hans Pande, han aandede ikke, han stønnede; hans solbrændte Bryst steeg og faldt som det stormende Havs Bølger. Da han var blevet noget mere rolig, vedblev han sin Fortælling.

Det varede ikke længe, sagde han, saa fandt jeg en Hyrde. Med en Hjorts Hurtighed løb jeg tilbage, for, om muligt, atter at være paa Stedet, inden det kunde skee, som jeg havde frygtet for. Jeg havde ladet mine Staldbrødre blive langt bag ved mig, og naaede dem allerede igjen, inden de havde lagt den halve Vei tilbage, som jeg havde gjort. Jeg ilede med dem til det Sted, hvor vi havde ladet Høvdingen tilbage. Da vi nærmede os, saae jeg ham sidde ved Rosetta. Hans triumpherende Blik og den ulykkelige Piges trøstesløse Tilstand lod mig ingen Tvivl tilbage om

hendes Skjebne. Jeg veed ikke, hvorledes jeg blev Herre over mit Raserie.

Kun med stor Vanskelighed, og idet man ledede hendes Haand, var hun at formaae til, at male nogle Træk, hvorved hun anmodede hendes Fader om, at sende trehundrede Scudi som Løsepenge for hende. Hyrden blev affendt med Brevet. Da han var gaaet bort, vendte Høvdingen sig meget alvorlig hen til mig. "I har givet et Exempel paa Selvraadighed og Mytterie, der, hvis jeg vilde lade det gaae hen, kunde blive skadeligt for selve Skaren. Dersom jeg havde behandlet Eder, som vore Love byde det, saa skulde jeg have jaget Eder denne Kugle igjennem Panden. Men I er en af mine gamle Venner; jeg har havt Skaansel med Eders Daarskab og Eders Raserie. Jeg har endog frelst Eder fra en daarlig Lidenskab, der vilde afkræftet Eder. Hvad Pigen angaaer, saa maa vore Forenings Love opfyldes. Med disse Ord uddeelte han sine Befalinger; der blev trukket Lod, og den hjelpeløse Pige overladt til Skaren.

Her standsede Røveren atter; han skummede af Raserie, og det varede nogle Øieblikke, inden han igjen kunde begynde sin Fortælling.

Helvede, sagde han, raſede i mit Hjerte. Jeg ſaae Umuligheden af at hevne mig, og jeg følte, at, efter de Love, til hvilke vi ſamtlige have gjort os forbindtlige, Høvdingen havde fuldkommen Ret. Jeg ſtyrtede halv ſandſesløs bort, kaſtede mig paa Jorden, udrev Græſſet med Hænderne, ſlog mig for Hovedet og ſkar med Tænderne af Raſerie og Fortvivlelſe. Da jeg omſider vendte tilbage, ſaae jeg det ulykkelige Offer, bleg, med opløſt Haar og forrevne og i Forvirring bragte Klæder. En Bevægelſe af Medlidenhed bragte for et Øieblik mine lidenſkabelige Følelſer til Taushed. Jeg bar hende hen til Foden af et Træ, og ſtøttede hende op imod det. Jeg tog min Græskarflaſke, der var fyldt med Viin, bragte den til hendes Læber, fordi hun ſkulde tage noget til ſig. I hvilken Tilſtand var hun nu! — hun, ſom jeg engang havde kjendt ſom Froſinones Stolthed, ſom jeg endnu ſaa nyligen havde ſeet ſaa friſk, ſaa ſkjøn i hendes Faders Viinbjerg! Hun havde bidt Tænderne ſammen, Øinene hæftede mod Jorden, hun var uden Bevægelſe, og i en følesløs Tilſtand. Jeg hang over hende, med alle Qvaler af Erindringen om det hun havde været, og af Jammer over det, hun nu var. Jeg kaſtede et Blik fuldt af Afſky omkring paa

mine Staldbrødre, der forekom mig som Djevle, der glæde sig ved en Engels Fald, og jeg fandt en Afsky mod mig selv, fordi jeg var deres Medskyldige.

Høvdingen, stedse fuld af Mistro, saae med sit sædvanligt skarpe Blik, hvad der foregik i mit Indre, og befalede mig, at gaae til Enden af Skoven, for at udspeide Egnen, og oppebie Hyrdens Tilbagekomst. Jeg adlød naturligviis, og søgte at qvæle det Raserie der blussede i mig, endskjøndt jeg følte i det Øieblik, at han var min dødeligste Fiende.

Imidlertid trængte der sig paa Veien en Straale af Overlæg i min Sjel. Jeg indsaae, at Høvdingen kun med Strenghed fulgte de frygtelige Love, hvilke vi havde tilsvoret Lydighed; at den Lidenskab, der havde forblændet mig, var med fuldkommen Ret blevet Aarsagen til min Undergang, havde han ikke havt Skaansel for mig; at han havde gjennemskuet og forhindret mig i min Vrede at begaae en overlagt Handling ved at sende mig bort. Fra dette Øieblik af følte jeg, at jeg kunde tilgive ham.

Fordybet i disse Tanker, naaede jeg Foden af Bjerget. Egnen var ensom og sikker, og

det varede ikke længe, saa saae jeg i nogen Fraſtand, Hyrden komme tvers over Sletten. Jeg ilede ham imøde. Han havde intet opnaaet. Han havde fundet Faderen i dybeſte Bedrøvelſe. Denne havde med heftigſte Bevægelſe læſt Brevet, var derpaa ved en pludſelig Magt, han fik over ſig ſelv, blevet roligere, og havde med Kulde ſvart: "min Datter er bleven vanæret af oisſe Elendige; man give hende frie uden Løſepenge, eller lade hende døe!"

Jeg gjøs ved dette Svar. Jeg vidſte, at hendes Død, ifølge vore Love, var uundgaaeligt. Saaledes fordrede vor Eed det. Jeg følte imidlertid, at, da jeg ſelv ikke havde kunnet beſidde hende, var jeg iſtand til, at vorde hendes Bøddel.

Her ſtandſede Røveren atter i ſtor Bevægelſe. Der ſad jeg, henſjunken i Eftertanke over hans ſidſte Ord, af hvilke jeg ſaae, til hvilken frygtelig Høide de menneſkelige Lidenſkaber kan naae, naar de havde afkaſtet al moralſk Tvang. Der laae en frygtelig Sandhed i denne Hiſtorie, ſom mindede mig om nogle tragiſke Billeder i Dante.

Nu kommer vi, begyndte Banditten, til det ſkjebneſvangre Øieblik. Efter at jeg havde

hørt Hyrdens Beretning, vendte jeg tilbage med ham, og Høvdingen hørte Faderens afslaaende Beskeed fra hans Læber. Paa et Tegn, som vi Alle forstode, fulgte vi ham i nogen Afstand fra Offeret. Her udtalte han hendes Dødsdom. De vare Alle beredte til at fuldbyrde hans Befalinger, men jeg gjorde Indsigelser. Jeg sagde, at Medlidenhed ligesaavel maatte nyde sin Ret som Retfærdigheden; at jeg ligesaa vel som enhver anden billigede hin ubrødelige Lov, der maa tjene Alle dem til Advarsel, der vægre sig for, at betale de for vore Fanger fordrede Løsepenge, men at Offeret, naar det nu er nødvendigt, dog maa henrettes uden Grusomhed. Natten rykker frem, vedblev jeg: hun vil snart falde i Søvn. Lad os da skaffe hende ud af Verden. Alt hvad jeg, med Hensyn til min tidligere Kjerlighed til hende, forlanger, er, at jeg maa give hende Døden. Jeg skal udføre det ligesaa sikkert, men med mindre Haardhed. Flere hævede deres Stemmer imod mit Forslag, men Høvdingen bød Taushed. Han sagde mig, at jeg kunde føre hende ind i Tykningen i nogen Afstand, og at han forlod sig paa mit Løfte.

Jeg ilede at bemægtige mig mit Bytte. Der laae en Slags fortvivlelsesfuld Triumf

deri, at jeg omsider var udelukkende kommen i Besiddelse af hende. Jeg bar hende ind i den tætte Skov. Hun var endnu i den samme bevidstløse eller bedøvede Tilstand. Jeg var glad over at hun ikke kjendte mig; thi dersom hun kun en eneste Gang havde nævnt mit Navn, saa vilde dette have tilintetgjort mit hele Forsæt. Hun sov omsider ind i dens Arme, der skulde gjennembore hende. Jeg havde mangen Kamp at udholde, inden jeg kunde bestemme mig til, at give hende Stødet. Imidlertid var mit Hjerte sønderrevet af de nylig lidte Qvaler, og jeg frygtede for, at en Anden, paa Grund af min Nølen, skulde blive hendes Bødel. Da hun en Tidlang havde nydt Hvile, snoede jeg mig sagte løs fra hende, for ikke at forstyrre hendes Søvn, greb pludseligt min Dolk, og stødte den i hendes Bryst. En smertelig, indvortes Mumlen, dog uden nogensomhelst krampagtig Bevægelse, ledsagede hendes Suk — Saaledes endte denne Ulykkelige!

Han holdt op at tale. Bedøvet af Skræk sad jeg der, skjulte mit Ansigt med Hænderne, og søgte ligesom at befrie mig for de frygtelige

Billeder, som han havde udfoldet for min Aand. Høvdingens Stemme vækkede mig af denne Taushed; "I sover," sagde han: "og det er Tid, at begive os paa Veien. Kom, vi maa forlade disse Høie, da Natten bryder ind, og Budet endnu ikke er kommen tilbage. Jeg skal stille En paa Bjergranden, for at føre Budet til det Sted, hvor vi agte at tilbringe Natten."

Dette var ingen behagelig Nyhed for mig. Jeg var dybt rystet af den gruelige Historie, jeg havde hørt. Jeg var udmattet, og Synet af Banditterne begyndte at blive mig utaaleligt.

Anføreren samlede sine Kammerater. Vi stege hurtig ned fra Skoven, som vi om Morgenen havde klavret op ad med saamegen Besværlighed, og kom snart derhen, hvor der syntes at være en Slags banet Vei. Med spendte Geværer droge Røverne, med megen Forsigtighed videre, idet de med skarpe og speidende Øine saae sig omkring. De frygtede for, at falde Borger-Patrouillen i Hænderne. Vi lode Rocca Priori bag os. Der var en Brønd tæt ved, og da jeg var overordentlig tørstig, bad jeg om Tilladelse at holde stille for at drikke,

hvorpaa Høvdingen selv gik hen og bragte mig Vand i sin Hat. Vi fortsatte vor Reise, da jeg ved Enden af en Allee, der gik tværs over Veien, saae et hvidklædt Fruentimmer til Hest. Hun var ene. Jeg tænkte paa den stakkels Piges Skjæbne i hin Fortælling og bævede for hendes Sikkerhed.

En af Røvernee saae hende i det samme Øieblik, styrtede ind i Krattet, og løb hurtig hen i den Retning, hun havde taget. Ved Enden af Alleen blev han staaende, bøiede et Knæe til Jorden og lagde an med sin Karabin, enten for at skræmme hende, eller for at skyde hendes Hest ned, ifald hun skulde søge at undflye, og ventede saaledes, at hun skulde komme nærmere. Jeg holdt fuld af indvortes Angst mine Øine hæftede paa hende. Jeg følte den største Fristelse til at skrige, og at gjøre hende opmærksom paa Faren, endskjøndt dette vilde have havt min egen Undergang til Følge. Det var et frygteligt Syn, at see denne Tiger snoe sig sammen, for med et Spring at styrte sig hen over det uskyldige Offer, hvilket, uvidende herom, drog hen forbi ham. Til min Glæde begunstigede det hende, thi hun syntes, ganske tilfældig at tage en modsat Vei, der førte ud

af Skoven, og hvorhen Roveren ikke vovede sig. Denne tilfældige Afvigelse fra Veien havde hun sin Redning at takke.

Jeg kunde ikke begribe, hvorfor Bandens Høvding havde trukket sig saa langt bort fra Høien, paa hvilken han havde udstillet Skildvagten, for at oppebie Sendebudets Ankomst. Han syntes halv bekymret over den Fare, som han udsatte sig for. Hans Bevægelser vare hurtige og urolige; jeg kunde neppe holde Skridt med ham. Omsider, da vi i tre Timer havde gjort en Slags forceret Marsch, stege vi ved Enden af samme Skov atter op ad Bjerget, paa hvis Høi vi om Dagen havde været leiret, og til min store Fornøielse hørte jeg, at vi havde naaet vort Natteqvarteer. "I maa være udmattet," sagde Høvdingen; "men det var nødvendigt, at udspeide Egnen, for ikke ved Nattetider at blive overfalden. Havde vi stødt paa Rocca Prioris berømte Borgergarde, saa vilde I have feet noget Smukt." Saa stor var denne Røverhøvdings utrættelige Opmærksomhed og Indsigt, der virkelig gav vedvarende Beviser paa hans militære Talenter.

Natten var herlig. Maanen stod op paa den skyefrie Himmel, og belyste svagt Bjergets

store Omfang, medens Lysene, der fremlynede som jordiske Stjerner i Landskabets vide, mørke Rum, betegnede Hyrdernes ensomme Hytter. Udmattet af Anstrængelserne og den megen Sindsbevægelse, der havde virket paa mig, lavede jeg mig til at sove, inddysset af Haabet om en snar Befrielse. Høvdingen befalede sine Stalbrødre, at søge noget tørt Moes sammen, gjorde med egne Hænder en Slags Madradser og Puder deraf, og gav mig sin Kappe til Tæppe. Denne uventede Opmærksomhed af denne velsindede Mørder satte mig i Forbauselse og gjorde mig Fornøielse, thi Intet er mere paafaldende, end at see de Smaatjenester, som i det almindelige Liv betragtes som noget ganske Naturligt, vise sig ved Siden af den skarpe og nøgne Forbrydelse. Det er ligesom om man saae Dalenes spæde Blomster og friske Græs groe frem iblandt Klipperne og Vulkanernes Aske.

Inden jeg faldt i Søvn, havde jeg endnu en Samtale med Høvdingen, der syntes at nære stor Tillid til mig. Han nævnte vor tidligere Samtale om Morgenen, sagde mig, at han var kjed af sin usikre Haandtering, havde erhvervet sig en tilstrækkelig Formue, og ønskede nu at

vende tilbage til Verden, og føre et fredeligt Liv i sin Families Skjød. Han ønskede at vide, om det ikke stod i min Magt, at skaffe ham et Pas til de forenede Stater i Amerika. Jeg gav hans gode Forsæt mit hele Bifald, og lovede at gjøre alt Muligt, for at befordre dets lykkelige Udfald. Herpaa skiltes vi ad for denne Nat. Jeg strakte mig paa mit Moesleie, der, efter mine Anstrængelser, forekom mig som en Dunseng, og sov, beskyttet ved Røverkappen mod al Fugtighed, ganske trygt, uden at vaagne, indtil Tegnet til at staae op blev givet.

Klokken var næsten sex, og det gryede ad Dagen. Da Stedet, hvor vi havde tilbragt Natten, laae for frit, trak vi dybere ind i Tykningen. Der blev tændt Ild; saalænge Ilden blussede, bleve Kapperne holdt rundt omkring, men da der ikke var andet tilbage, end den gloende Aske, lod man dem gaae ned igjen, og Røverne satte sig i en Kreds.

Det hele Optrin mindede mig levende om nogle Lignende, der ere beskrevne i Homer. Her feilede kun endnu Offeret paa Gløderne, og den hellige Kniv, for at afskjære de saftfulde Dele og fordele dem. Mine Staldbrødre havde

kunnet maale sig med Grækenlands vældige Helte. Istedet for Achilles og Agamemnons Høitidsmaaltid, saae jeg her Levningerne af Skinken opdækket i Græsset, hvorpaa der den forrige Aften var skeet et saa voldsomt Angreb, og hvortil der endnu forenede sig hvad der endnu forefandtes af Brød, Ost og Viin. Vi havde neppe begyndt paa vor simple Frokost, da jeg atter hørte den efterabede Brægen af Faarene, lig den, jeg hørte den forrige Dag. Høvdingen besvarte den i samme Tone. Strax derpaa saae vi to Mænd komme ned fra den skovfulde Bakke, paa hvilken vi havde tilbragt den forrige Aften. Da de nærmede sig, fandtes det, at det var Skildvagten og Sendebudet. Anføreren stod op, og gik dem imøde. Han gav sine Kammerater et Tegn, til at samle sig omkring ham. De holdt en kort Beraadslagning, hvorpaa han hurtig traadte hen til mig, og sagde: "Eders Løsepenge ere betalte! I er fri!"

Endskjøndt jeg allerede havde anseet min Befrielse som vis, saa kan jeg dog ikke beskrive Dem, den Henrykkelse, hvori denne Efterretning satte mig. Jeg gav mig slet ikke Tid til at ende mit Maaltid, men traf strax Anstalter,

til at gaae bort. Høvdingen tog mig ved Haanden; bad mig om Tilladelse til at turde skrive mig til, og bad mig tillige, ikke at glemme Passet. Jeg svarede ham, at jeg haabede, at kunne være ham til væsentlig Nytte, og at jeg forlod mig paa hans Ære, at han vilde tilbagegive Fyrstens Forskrivning paa de femhundrede Scudi, da de rede Penge nu vare betalte. Han betragtede mig et Øieblik med Forbauselse, syntes derpaa at betænke sig, og sagde: E giusto, eccolo — addio! *) Han gav mig Forskrivningen, trykkede endnu engang min Haand, og vi skiltes ad. Arbeidsfolkene fik Lov at ledsage mig, og vi tiltraadte med stor Glæde vor Tilbagevei til Tuskulum.

Her holdt Franskmanden op at tale. De Øvrige gik nogle Øieblikke tause hen ad Strandbreden. Fortællingen havde gjort et dybt Indtryk, og især paa den venetianske Dame. Ved den Deel, der angik den unge Pige fra Frosinone, blev hun heftig rystet. Hun hulkede høit, hang sig fastere ved hendes Gemal, og da hun, ligesom anraabende om Beskyttelse, saae op

*) Ganske rigtig, der er den — Lev vel!

til ham, faldt Maanens Straaler paa hendes skjønne klare Ansigt, og viste det blegere end sædvanligt, medens der tindrede Taarer i hendes skjønne mørke Øine.

"Coraggio, mia vita!" sagde han, idet han sagte berørte hendes hvide Haand, der laae paa hans Arm.

Nu vendte Selskabet tilbage til Gjestgivergaarden, og skiltes ad. Den skjønne Venetianerinde var nu, endskjønt af den blideste Gemytsbeskaffenhed, dog næsten vred paa Englænderen, for den Vantroe, han hele Aftenen havde forraadt. Hun kunde aldeles ikke begribe hans Modbydelighed for alt "dumt Tøi," som han kaldte det, der syntes at have en Slags Magt over ham, og hans Meninger, ja endogsaa ledede hans Handlinger.

"Jeg indestaaer for," sagde hun til sin Mand, da hun lagde sig til Hvile: "jeg indestaaer for, at Englænderens Hjerte, uagtet al hans paatagne Ligegyldighed, vil bæve blot ved Synet af en Bandit."

Hendes Ægtefælle bebreide hende mildt og godmodigt hendes slette Mening.

"Disse Englændere ere Skyld i, at jeg taber al Taalmodighed," sagde hun, da hun

lagde sig til Engs: — "de ere saa kolde og følesløse!"

Englænderens Eventyr.

Om Morgenen var Alting i Bevægelse i Gjæstgivergaarden. Procaccioen havde allerede ved Daggry fortsat sin Vei til Rom, men Englænderen vilde først bryde op, og en engelsk Equipages Afgang er tilstrækkelig til at sætte en Gjæstgivergaard i fuld Bevægelse. Men ved denne Leilighed var der mere Støi end sædvanligt, thi Englænderen havde, da han førte mange Sager af Værd med sig, og havde nu overbevist sig om, at Landeveien virkelig var usikker, henvendt sig til Politiet, og havde imod en rigelig Betaling forskaffet sig en Bedækning af otte Dragoner og tolv Soldater til Fods til Fondi. Maaskee laae der ogsaa nogen Pragtlyst til Grund, endskjønt der, sandt at sige, intet heraf viiste sig i hans Væsen. Han bevægede sig taus og indsluttet i sig selv som sædvanlig omkring blandt den gabende Mængde, gav lakoniske Befalinger til John, medens denne

indpakkede de tusinde og uundværlige Bequemmeligheder for Natten, ladede sine Pistoler med den største Koldblodighed med dobbelt Ladning, og stak dem i Karethlommerne, hvorhos han slet ikke lagde Mærke til et Par lynende Øine, der iblandt Leddiggængerne saae paa ham.

Den skjønne Venetianerinde kom nu med en Bøn, som hun forebragte med hendes søde Stemmes Tone, at han nemlig vilde tillade, at hendes Vogn ligeledes turde kjøre med under hans Bedæknings Beskyttelse. Englænderen, der var ivrig beskjæftiget med, at lade et Par Pistoler endnu til sin Tjener, og holdt Ladestokken imellem Tænderne, nikkede, som noget der forstod sig, et Ja, uden dog at slaae Øinene op. Den smukke Venetianerinde var noget ærgerlig over denne tilsyneladende Ligegyldighed: "o Dio!" sagde hun, da hun gik: "quanto sono insensibili questi Inglesi!"

Omsider kjørte de med megen Prunk afsted. De otte Dragoner galoperede foran, de tolv Soldater marscherede bagefter, og Vognen kjørte langsomt i Midten, for at Fodfolket kunde holde Skridt med den. De havde neppe kjørt et Par hundrede Skridt, da det fandtes, at der var bleven en ganske uundværlig Ting til-

bage. Englænderens Børs manglede nemlig, og John blev sendt tilbage til Gjæstgivergaarden, for at søge den. Dette foraarsagede noget Ophold, og Venetianerindens Vogn kjørte imidlertid langsomt videre. John kom meget fortrydelig og aandesløs tilbage. Børsen var ikke at finde. Hans Herre blev vred; han erindrede endnu Stedet, hvor den havde ligget; han tvivlede ingenlunde paa, at jo den italienske Tjener havde stukket den til sig. John blev atter sendt tilbage. Han kom atter tilbage uden Børs, men Verten og alle Huusfolkene bag efter ham. Tusinde Udraab og Forsikringer, ledsagede af alle Slags Gebærder og Fordreielser. — "Ingen havde seet Børsen — hans Excellence maatte tage Feil!"

Nei — Excellencen havde ikke taget feil! — Børsen havde ligget paa Marmorbordet under Speilet; en Børs, der var fyldt halvt med Sølv og halvt med Guld. Atter tusinde Gebærder og Fortrækninger og Eder ved den hellige Januarius, at ingen havde seet Børsen.

Englænderen blev rasende. Marqueuren havde stukket den til sig — Verten var en Skurk — Vertshuset en Røverhule — det var et skammeligt Land — han var bleven bedra-

get og optrukket fra den ene Ende til den anden — men han skulde forskaffe sig Fyldestgjørelse — han vilde kjøre lige til Politiet.

Han var i Begreb med at befale Postillonen, at vende om, da en Pude i Vognen, idet han reiste sig, blev skudt til Side, og Guldbørsen klingrende faldt ned.

Alt Blodet i hans Legeme syntes nu at strømme til hans Ansigt — "Fanden tage Børsen," sagde han, idet han tog den op. Han kastede en Haandfuld Penge paa Jorden for den blege, bukkende Marqueur; "der — og afsted med det!" raabte han. "John, sig til Postillonen, at han skal kjøre videre."

Ved denne Ordstrid var der medgaaet mere, end en halv Time. Venetianerens Vogn var kjørt langsomt videre; Tid efter anden havde de Reisende seet ud, og hvert Øieblik ventet, at Bedækningen vilde følge dem. Endelig boiede de om et Hjørne af Veien, og kom saaledes af Sigte. Imidlertid havde den lille Hær atter sat sig i Bevægelse, og tog sig meget malerisk ud, da den trak omkring Foden af Fjeldet, medens Morgensolen speilede sig i Soldaternes Vaaben.

Englænderen lænede sig tilbage i sin Vogn, ærgerlig paa sig selv over det, der var forefalden, og saaledes talt ondt om hele Verden. Da dette imidlertid ikke er noget Usædvanligt hos Folk, der reise for deres Fornøielse, saa er dette neppe værd at berøre. De Reisende vare komne op fra Strandbreden imellem Høiene, og havde netop naaet et Sted af Landeveien, hvorfra man kunde see temmeligt langt i det Fjerne.

"Jeg seer slet ikke Damens Vogn, Sir," sagde John, idet han bøiede sig ned fra Kudskesædet.

"Pah!" sagde Englænderen fortrydelig, "plag mig ikke med Damens Vogn; skal jeg da evig foruroliges med fremmede Folks Anliggender?" John sagde intet videre, thi han kjendte sin Herres Lune.

Nu blev Landeveien stedse mere vild og ubeboet; man kjørte i langsomme Skridt op ad en Bakke; Dragonerne vare et Stykke forud og havde netop naaet Toppen af Høien, da de hørte et høit Raab eller meget mere et Skrig, og galoperede afsted. Paa engang vaagnede Englænderen af sin mørke Eftertanke. Han stak Hovedet ud af Vognen, som nu havde naaet

Toppen af Bakken. For ham laae en lang Hulvei, paa den ene Side begrændset af steile, ujevne Banker, der vare bedækkede med Krat og enkelte Buske. I en Fraſtand saae han Venetianerens Vogn kaſtet omkuld; en talrig Røverbande plyndrede den juſt nu; den unge Mand og hans Tjener vare allerede overvundne og næſten afklædte, og Damen i to Gavtyves Vold. Englænderen greb til ſine Piſtoler, ſprang ud af Vognen, og tilraabte John, at følge ham.

Røverne, der vare ſyſſelſatte med Vognen, havde imidlertid, da de ſaae Dragonerne, ſluppet deres Bytte, og taget Poſt midt paa Landeveien; de lagde rolig an, og fyrede. En af Dragonerne ſtyrtede, en anden blev ſaaret, og den hele Hob blev paa et Øieblik bragt til at ſtaae, og kom i Fovirring. Røverne ladede ſtrax igjen. Dragonerne ſkjøde med deres Karabiner, men uden tilſyneladende Virkning. De modtog nok en Salve, der, ſkjønt der ingen af dem faldt, dog bragte dem i Forvirring. Røverne ladede nok en Gang, da de ſaae Infanteriet rykke frem. Nu hed det: Scampa via!*)" de lode deres Bytte fare, og trak dem op ad

*) Skynd Eder afſted!

Fjeldet til; Soldaterne efter dem. Saaledes sloges de fra Klippe til Klippe, fra Busk til Busk, hvorved Røverne fra Tid til anden vendte sig omkring, for at fyre paa deres Forfølgere, og Soldaterne klavrede efter dem og affyrede deres Musketter, saasnart de troede at kunne treffe. Stundom blev en Røver eller Soldat nedskudt og rullede ned ad Klipperne. Imidlertid fyrede Dragonerne nedenfra, saasnart blot en Røver lod sig tilsyne.

Englænderen var ilet til Kamppladsen, og de paa Dragonerne rettede Kugler susede ham forbi, idet han gik videre. Imidlertid spendte en Gjenstand hans Opmærksomhed ganske særdeles. Det var den skjønne Venetianerinde, der var i tvende Røveres Vold, som havde, i Fægtningens Forvirring, uagtet hendes Skrig, slæbet hende op i Bjergene. Han saae hendes Klæder imellem Krattet, og sprang op ad Klippen, for at afskjære Røverne Veien, medens de bare deres Bytte afsted. Bjergenes Steilhed og Krattet opholdt ham og hindrede ham. Han tabte Damen af Sigte, men kunde rette sig efter hendes Skrig, der stedse bleve svagere og svagere. Disse Røvere vare til Venstre, medens Musketternes Knalden vidnede om, at

Fægtningen vedvarede til Høire. Omsider naaede han en raa Fjeldstie, der neppe synlig trak sig ind i en af Fjeldkløfterne, og saae, hvorledes Misdæderne slæbede Damen op ad en Hulvei. En af dem, der hørte ham nærme sig, lod sit Bytte fare, gik løs paa ham, lagde an med Karabinen, som han havde baaret over Ryggen, og skjød. Kuglen foer Englænderen igjennem Hatten, og tog noget med af hans Haar. Han besvarede Skuddet med en af sine Pistoler, og Røveren styrtede. Den anden Stiemand lod nu Damen falde, trak en lang Pistol frem af sit Belte og skjød, efter at han havde sigtet skarpt, paa sin Modstander. Kuglen gik denne imellem den venstre Arm og Siden, og saarede ham let paa Armen. Englænderen traadte nærmere til og skjød den anden Pistol af, hvorved Røveren rigtignok blev saaret, men dog ubetydeligt.

Nu trak Banditten en Dolk frem og styrtede ind paa sin Modstander, der optog Stødet, hvorved han blot fik et let Saar, og nu forsvarte sig med sin Pistol, der havde en fremspringende Bajonet. Begge grebe nu hinanden, og det kom til en fortvivlet Kamp. Røveren var et siirskaaret, kraftigt, muskuløst og behændigt Menneske. Englænderen var rigtig

nok større af Skabning og stærkere, men mindre behændig, mindre vant til Brydekunsten og legemlige Øvelser, men beviste dog, at han vidste at forsvare sig, og var vel erfaren heri. Begge stode paa en Klippe, og Englænderen mærkede, at hans Modstander søgte at trænge ham hen til Randen af Afgrunden. Et Blik til Siden viste ham, at den Røver, som han først havde saaret, klavrede med Dolken i Haanden op, for at hjelpe sin Kammerat. Denne havde allerede naaet Toppen af Klippen, og var kun endnu nogle faa Skridt borte; Englænderen saae, at hans Stilling var fortvivlet, da han pludselig hørte Knaldet af en Pistol, og Stiemanden styrtede. Skuddet kom fra John, der netop var kommen til rette Tid, for at frelse sin Herre.

Imidlertid syntes den første Røver, afkræftet ved Tabet af Blod og Kampens Heftighed, at vakle. Englænderen benyttede sin Fordeel, trængte ind paa ham, og stødte ham, da hans Kræfter stedse toge mere af, hovedkulds ned i Afgrunden. Han saae efter ham, og saae ham ligge ubevægelig nede imellem Klipperne.

Nu opsøgte Englænderen den skjønne Venetianerinde. Han fandt hende bevidstløs liggende paa Jorden. Ved Hjelp af sin Tjener bar han hende ned paa Landeveien, hvor hendes Mand gebærdede sig som en Vanvittig. Han havde søgt hende forgjæves, og allerede opgivet hende; da han saae hende saa velbeholden, var hans Glæde ligesaa udsvævende og tøilesløs. Han vilde have trykket den Bevidstløse til sit Bryst, hvis Englænderen ikke havde standset ham. Den Sidste, der nu var pludselig kommen i Bevægelse, viste en øm Deeltagelse og mandigt Galanterie, saaledes som man ikke skulde have ventet det af hans vante Pflegma. Imidlertid var hans Opmærksomhed af virksom Slags, og udtømte sig ikke i Ord. Han sendte John til sin Vogn, for at hente alle Slags styrkende Midler, og bekymrede sig, uden at tænke paa sig selv, kun om sin elskværdige Frelste. De Skud, som Tid efter anden faldt henad Høien, viste, at Røverne endnu stedse forsvarede sig paa deres Tilbagetog. Damen gav imidlertid Tegn paa den tilbagevendende Bevidsthed. Englænderen, der ønskede at fjerne hende fra dette farefulde Sted, bar hende til sin egen Vogn, overgav hende der til hendes Mands Omhu, og befalede Dragonerne,

at følge hende til Fondi. Venetianeren paastod, at Englænderen skulde sætte sig med i Vognen, hvilket denne afslog. Nu udgjød denne sig i en Strøm af Taksigelser og Velsignelser, men Englænderen vinkede Postillonen, at kjøre til.

John forbandt nu sin Herres Saar, der ikke vare betydelige, uagtet Tabet af Blodet havde svækket ham. Imidlertid var den venetianske Vogn atter reist, og Bagagen atter oppakket; de stege Begge ind, kjørte ligeledes til Fondi, og overlode det til Fodfolkene, at drive Banditterne ud af deres Smuthuller.

Endnu inden man naaede Fondi, var den skjønne Venetianerinde allerede fuldkommen kommet sig af hendes Besvimelse. Hun spurgte, som sædvanligt i slige Tilfælde, hvor hun var?

"I Englænderens Vogn."

Hvorledes hun var kommet af Røvernes Hænder?

"Englænderen havde reddet hende."

Hendes Henrykkelse var uden Grændser, og Taknemmelighedens begeistrede Udraab blandede sig deri. Tusinde Gange bebreidede hun sig, at have beskyldt ham for Kulde og Ufølsomhed. I det Øieblik, hun atter saae ham, styrtede

hun, med sin Nations Heftighed, i hans Arme, og hang i Taknemlighedens maalløse Udgydelse om hans Hals. Aldrig havde en smuk Qvindes Omfavnelse sat en Mand i en saadan Forlegenhed.

St! St! sagde Englænderen.

"De er saaret!" raabte den skjønne Venetianerinde, da hun saae Blod paa hans Klæder.

Pah! det er slet intet!

"Min Befrier! min Skytsengel!" raabte hun, idet hun atter faldt ham om Halsen, og hulkede ved hans Bryst.

Hm! sagde Englænderen meget godmodig, men idet han tillige saae noget enfoldig ud derved: det er altsammen noget dumt Tøi!

Imidlertid har Venetianerinden aldrig oftere beskyldt Englænderne for Ufølsomhed.

Fjerde Afdeling.

Skattegraverne.

Af den afdøde Diedrich Knickerbockers Papirer.

De Gamles Ord mig falde ind,
Som i min Ungdom Eventyr fortalte,
Om Aander, Spøgelser, der lod sig see
Ved Nattetid, hvor Skatte var nedgravet.

Martows Jøden fra Malta (1637.)

Helvedesporten.

Omtrent sex Mile fra Manhattoes berømte Stad *), i Sundet eller Halvbugten, der trækker sig hen imellem Fastlandet og Nassau- eller Long-Island, ligger en smal Havbugt, hvor Vandstrømmen bliver voldsomt sammentrykket imellem langt fremragende Forbjerge, og indknibes frygtelig mellem Fjelde og Klipper. Da den nu alle Tider er en meget heftig voldsom Strøm, saa vredes den skrækkelig over disse Forhindringer, danner skummende Mal-

*) New-York.

strømme, larmer og bruser i Hvirvler, raser og brøler i Fosser og Brændinger, og kort, overlader sig til alle Slags vilde Udbrud af Raserie. Vee ethvert ulykkeligt Fartøi, der til slige Tider kommer i dens Kløer!

Denne rasende Stemning hersker imidlertid kun til visse Tider, naar Flodtiden er; ved Ebbe er Strømmen almindelig saa rolig, som man kan ønske det. Men neppe begynder Floden at stige, saa begynder den ogsaa at blive urolig; ved Halvflod brøler den af al Magt som en Tyr, der vil have mere at drikke; naar derimod Floden har naaet sit høieste Punkt, bliver den rolig og sover en Tidlang saa fast, som en Alderman efter sin Middagsmad. Man kan sammenligne den med en skjendesyg Drikkebroder, der kun da er rolig, naar han enten slet intet har at drikke, eller har drukket tilstrækkeligt, men som, saasnart han er halv beruset, gjør en Fandens Allarm.

Denne skrækkelig støiende, larmende, drikkesyge lille Havbugt har i gamle Dage været en meget farlig, slem Plads for de hollandske Søefarende, der paa den meest oprørende Maade bød deres som Fade byggede smaa Barker Trods, dreiede dem saaledes omkring, at enhver Anden,

Strandmaagerne fløi rundt omkring det sørgelige Vrag og skrege. Ganske dunkelt mindes jeg endnu nogle Spøgelsehistorier, hvilke Matroserne fortalte, om Aander, der om Natteti-der skulde lade sig see omkring dette Vrag, med blottede Tænder, og med blaae Lys i Øienhulerne, istedet for Øine; men jeg har glemt alle de nærmere Omstændigheder.

Virkelig var hele Egnen for mig, ligesom i Oldtiden Pylorus's Havbugt, en Skueplads for Fabler og Digtninger. Fra Havbugten indtil Manhattoes har Bredderne af Sundet saare forskjellige Skikkelser, idet de hyppig blive afbrudte og gjennemskaarne af Fjeldspidser, der ere begroede med Træer, hvilket giver dem et vildt og romantisk Udseende. I mine Drengeaar gaves her en Mængde Sagn om Søerøvere, Aander, Smuglere og nedgravede Penge, hvilket Altsammen gjorde et vidunderligt Indtryk paa mit og mine Legekammeraters ungdommelige Gemytter.

Da jeg kom til modnere Alder, anstillede jeg omhyggelige Undersøgelser om Sandheden af disse vidunderlige Sagn, thi jeg har stedse gjerne indladt mig i Eftergrandskninger over de

vigtige, men dunkle Grene af min Fødeprovindses Historie. Imidlertid var det overordentlig vanskeligt for mig, at faae bestemte Oplysninger. Det er utroligt, hvilken Mængde Fabler jeg tillige bragte for Dagens Lys, naar jeg vilde drage en Kjendsgjerning frem af Mørket. Jeg vil slet intet sige om Djævelens Trin, paa hvilke Helvedes-Fjenden gik tværs over Havbugten fra Connecticut til Long-Island, da jeg seer, at denne Gjenstand, skal være lærd behandlet af en af mine værdige Venner og samtidige Historieskrivere, hvem jeg har meddeelt det Nærmere derom *). Eiheller vil jeg tale noget om den sorte Mand med den trekantede Hat, der sad i Agterenden af en Jolle, der ved stormende Veir pleiede at lade sig see i Egnen af Helvedsporten, og var bekjendt under Navn af Søerøver-Spøgelset, og som den gamle Gouvernør Stuyvesant, som det hedder, har skudt ihjel med en Sølv-Kugle, — fordi jeg aldrig

*) En meget tiltrækkende og troværdig Efterretning om Djævelen og hans Trin findes i et indholdsrigt Mindeskrift, hvilket efter Herr Knickerbockers Død var i det historiske Selskab sammesteds bleven forelæst af hans Ven, en udmærket Jurist i New-York.

har kunnet fundet et troværdigt Vidne, der havde seet Spøgelset, undtagen Enken efter Manus Conklen, Grovsmeden i Frogsneck *). Men den stakkels Kone var lidt stokblind, og kunde følgeligen let have taget Feil, endskjønt hun saae i Mørke længere, end mange andre Folk.

Imidlertid førte Alt dette mig, hvad der angaaer Fortællingen om Piraterne og deres nedgravede Penge, hvorefter jeg var meest begierlig, ikke ret langt, og Følgende er Alt det Troværdige som jeg har været istand til at bringe nogenlunde tilveie.

Søerøveren Kidd.

I gamle Dage, da Karl den Anden, der nys havde frarevet Deres Høiformaaende, de Herrer Generalstater af Holland, de Nye-Nederlande, og Alt endnu befandt sig i en meget urolig Tilstand, var denne Provinds det almindelige Tilflugtsted for omstreifende Eventyrer,

---

*) Et lille Sted i Provindsen New-York, Grevskabet Chester.

letsindige Fugle, og alle mulige Slags Folk uden Forretninger, der leve af deres Forstand, og afskye den gammeldags Tvang, som følger med Lov og Evangelium. Iblandt disse stode Buccanierne øverst. Disse vare Havstrygere, der maaskee i Krigstider vare opdragne paa hine Søerøveriets Skoler, Kaperne og efterat de engang havde smagt Byttemageriets Sødhed, siden havde beholdt et bestandigt Hang dertil. Der er kun et Skridt fra Kaper til Pirat: Begge slaaes af Lyst til Bytte, kun med den Forskjel, at den Sidste er den Braveste, thi han byder saavel Fienden, som Galgen Trods.

Men hvilken nu end maatte være den Skole, hvori de vare blevne opdragne, saa vare de Buccaniers, der opholdt sig i Egnen af de engelske Colonier, forvovne Folk, og anrettede i Fredstider stor Skade paa de spanske Besiddelser og iblandt de spanske Koffardieskibe. Den lette Tilgang til Manhatoe-Havnen, det store Antal Smuthuller i dens Gebeet, og den neppe indrettede Regierings Lemfældighed, gjorde den til alle Piraters store Forsamlingsplads, hvor de afsatte deres Bytte og kunde aftale nye Røvertog. Da de medbragte alle Slags rige Ladninger, Tropelandenes Herligheder og de spanske

Provindsers kostbare Bytte, og forødede disse med den alle Fribytteres til Ordsprog blevne Letsind, saa vare disse et velkommet Besøg for Manhattoes vindskibelige Kjøbmænd. Man saae altsaae Skarer af disse Vovehalse, Landløbere fra alle Lande og Klimater, ved høi lys Dag hovmodigen spanke omkring paa Gaderne i den lille Kjøbsted, støde dens rolige Mynheers af Veien, sælge deres rige udenlandske Bytte for den halve eller fjerdedeel Priis til de snue Kjøbmænd, og saa fortære deres Prispenge i Kroerne, drikke, spille, synge, bande, skrige, og bringe hele Nabolauget i Oprør ved deres midnatlige Larm og vilde Støien.

Omsider naaede disse Ugjerninger en saadan Høide, at de bleve til Forargelse for Provindserne og Regjeringens Mellemkomst blev nødvendig. Man traf derfor Forholdsregler for at sætte Grændser for det langt om sig grebne Onde, og fordrive dette Utøi fra Colonierne.

Iblandt dem, der erholdt det Hverv at bringe denne Anordning i Udførelse, befandt sig ogsaa den berygtede Capitain Kidd. Han havde alt længe gjeldt for et saare tvetydigt Væsen; for et af Oceanets ubestemte Dyr, der hverken ere Fisk, Kjød eller Fugl. Han havde noget

af en Kjøbmand, men noget mere endnu af en Smugler ved sig, og dertil et betydeligt Anstrøg af en Søerøver. Han havde i flere Aar, i et lille skrøbeligt, som en Mosquito bygget Fartøi, der kunde befare alle Vande, drevet Handel med Piraterne. Han kjendte alle deres Smuthuller og Skjul, var evig paa hemmelighedsfulde Reiser, og saa geskjeftig, som Mutter Carys Kyllinger *) i Storm.

Dette uforklarlige Menneske blev valgt af Regjeringen, som den Mand, der skulde forfølge Piraterne til Søes, ifølge det gamle gode Ordsprog, at man "maa bruge en Tyv, for at fange Tyve," eller ligesom Odderne stundom maa fange deres Sødskenebørn, Fiskene.

Kidd afseglede altsaa i Aaret 1695 paa et velbevæbnet og vel bemandet pænt Fartøi, Galeien Adventure kaldet. Da han imidlertid kom i Egnen af sine gamle Smuthuller, lod han sine Skibsfolk indgaae nye Betingelser, tog en Deel af sine gamle Kammerater i Tjeneste, Riddere af Kniv eller Pistol, og gik saa mod

---

*) Mother Cary's chicken, saaledes kalde Søfolkene visse Fugle, der lade sig see, naar en Storm er i Anmarch.

Østen under Seil. Istedetfor at krydse imod Piraterne, blev han selv Pirat; han styrede ad Madera, Bonavista og Madagaskar, og krydsede i Egnen ved Indløbet til det røde Hav. Her tog han ogsaa, iblandt flere Røverier som han bedrev, et, skjøndt af en Englænder kommanderet rigt ladet, med Maurer besat, Koffardieskib fra Quedah. Kidd havde gjerne udgivet dette for et meget fortjenstfuldt Foretagende, og for et Slags Korstog mod de Vantro, men Regjeringen havde allerede for længesiden tabt al Smag for deslige christelige Triumfer.

Efter at Kidd saaledes havde streifet omkring paa Havet, solgt sine Priser og byttet Skib for Skib, havde han den Dristighed, at vende tilbage til Boston, beladt med Bytte og med en Skare støiende Kammerater.

Imidlertid havde Tiderne forandret sig. Buccanierne kunde ikke længere lade dem ustraffet see med deres Bakkenbarter i Colonierne. Den nye Gouvernør Lord Bellamont havde ved den Iver, som han havde vist ved Udryddelsen af disse Forbrydere, gjort sig fortjent, og var saameget mere forbitret paa Kidd, da han selv havde bidraget til, at denne blev kaldet til dette Embede, som han havde røgtet saa slet. Neppe

havde han altsaa ladet sig see i Boston, førend Efterretningen om hans Gjensyn udbredede sig, og man traf Forholdsregler til at arrestere denne Lommetyv fra Oceanet. Det Rygte om Forvovenhed, som Kidd havde opnaaet, saavel som de modige Karle, der fulgte ham i Hælene som Slagterhunde, gjorde, at man ikke strax skred til at arrestere ham. Han benyttede dette, som man siger, for at nedgrave den største Deel af hans Skatte, og gik nu ganske rolig omkring i Bostons Gader. Ja, han vovede endog at modsætte sig, da han blev anholdt, men blev overmandet, og kastet med sine Kammerater i Fængsel. Den Frygt, som denne Pirat med sit Mandskab indgjød Alle, var saa stor, at man holdt det for raadeligst, at udkomandere en Fregat, for at bringe samtlige Forbrydere til England. Der blev gjort store Anstrengelser, for at redde ham fra Døden, men forgjeves: han og hans Kammerater bleve dragne for Retten, dømte og hængte paa Henrettelses-Dokken *) i London. Kidd døde efter en lang Dødskamp, thi Strikken, med hvilken han først blev hængt, gik itu ved hans Tyngde, og han styrtede til

*) Ved Themsen, hvor Alle, der have gjort sig skyldige i Forbrydelser til Søes, blive hængte.

Jorden. Han blev imidlertid for anden Gang hængt, og denne Gang blev han hængende; derfra kom uden Tvivl det Sagn, at Kidd var fast, og at man maatte hænge ham to Gange.

Dette er omtrent det almindelige Omrids af Kidds Levnet: han har imidlertid givet Anledning til utallige andre Sagn. Den Paastand, at han, forinden hans Fængsling, havde begravet en umaadelig Skat af Guld og Juveler, fordreiede Hovederne paa alle ærlige Folk ved Kysten. Et Rygte fulgte paa det andet, at man snart her, snart hist, snart i denne, snart i hiin Deel af Landet havde fundet Guld, og at man havde opgravet Mynter med mauriske Inscriptioner, ventelig et Bytte fra hans morgenlandske Priser, men som den gemene Mand betragtede med overtroisk Frygt, fordi de sandsynligviis ansaae de mauriske Skrifttegn for djævelske eller Tryllekarakterer.

Nogle paastode, at Skatten var nedgravet i en ensom, ubebygget Egn imellem Plymouth og Cap Cod: men efterhaanden kom ogsaa andre Egne, ikke allene paa den østlige Kyst, men endog Sundet, og selv Egnen ved Manhattan- og Long-Island i dette guldhaltige Rygte. Virkelig havde Lord Bellamonts strenge For-

holdsregler udbredet en pludselig Bestyrelse imellem Buccanierne i alle Provindser: de havde skjult deres Guld, Juveler, paa ensomme utilgængelige Steder ved de vilde Flod- og Havbredder, og derpaa adspredt sig omkring i Landet. Retfærdighedens Arm forhindrede Mangen iblandt dem, nogensinde at vende tilbage igjen til deres nedgravede Skatte, hvilke nu bleve tilbage som en Gjenstand for Skattegravernes Foretagender, og sandsynligt blive det endnu i denne Dag.

Dette er Aarsagen til de hyppige Sagn om hemmelighedsfulde Tegn, som man bemærker ved Træer og Fjelde, og hvilke skulle betegne de Steder, hvor Skatte ere nedgravede, og ofte har man allerede eftersporet Piraternes Bytte. I alle Fortællinger, af hvilke der engang gaves en Mængde om disse Foretagender, spillede Fanden en Hovedrolle. Enten gjorde man sig ham hengiven ved alle Slags Høitideligheder og Paakaldelser, eller sluttede en formelig Pagt med ham. Og desuagtet gad han stundom gjerne spille Skattegraverne et eller andet Puds. Mange gravede, indtil de stødte paa et Jern-Skriin, og da kom pludselig noget i Veien. Enten styrtede Jorden ned, og ud-

fyldte Hullet, eller Graverne bleve bortskræmmede ved en eller anden selsom Støi eller et Syn; stundom kom vel ogsaa Fanden selv tilsyne og bemægtigede sig Byttet, naar de allerede troede at have det i Hænderne, og besøgte de den anden Dag Stedet, saa var der endog ikke det mindste Spor af deres Arbeide fra forrige Dag at see.

Imidlertid vare alle disse Rygter saare ubestemte, og pirrede en lang Tid min Nysgjerrighed, uden at tilfredsstille dem. Der gives intet i Verden hvilket man saa vanskeligt kan komme efter, som Sandheden, og det er nu engang det Eneste i Verden, hvorefter jeg stræber. Jeg benyttede alle mine Yndlingskilder til troværdige Efterretninger, nemlig de ældste Indbyggere, og især de gamle hollandske Qvinder fra Provindsen; men endskjønt jeg smigrer mig med, at være bedre bevandret i min Fødeprovindses historiske Mærkværdigheder, end de Fleste, saa ledede mine Undersøgelser mig dog i lang Tid ikke til noget tilfredsstillende Resultat.

Omsider traf det sig, at jeg paa en stille Dag, om Efteraaret, søgte at adsprede mig fra mine anstrengende Studeringer ved en Fiskefangst

i de Vande, som havde været min Barndoms Yndlingssteder. Jeg var sammen med flere hæderlige Borgere af mit Fødested, iblandt hvilke der fandtes flere end et Medlem af Korporationen, hvis Navn, dersom jeg turde nævne det, vilde geraade mit ringe Skrift til stor Ære. Vor Fangst var ikke meget heldig. Fiskene beed kun daarligt, og flere Gange forandrede vi vort Medested, uden derfor at have bedre Lykke. Omsider lagde vi os for Anker i en Fjeldkløft ved Kysten, paa Den Manhattans østlige Side. Det var en stille, varm Dag. Strømmen hvirvlede og sprudlede forbi os, uden at den endog havde slaaet en Bølge eller kruset sig, og Alting var saa stille og rolig, at vi næsten fore sammen, naar Dykkerkongen svingede sig ned fra en Green af et tørt Træe, og, efter at den en Tidlang havde svævet i Luften for at sigte, styrtede ned paa sit Bytte i det glatte Vand. Medens vi, formedelst Stilheden, Dagens Varme og vor kjedsommelige Fangst, halv søvnige lænede os tilbage i vor Baad, overvældede Slummeren En af vort Selskab, en hæderlig Alderman, der, medens han hensov, lod Loddet paa hans Medesnor ligge paa Bunden. Da han vaagnede, fandt han, efter Vægten at dømme, at han maatte have fanget noget betydeligt. Da han

trak det op, saae vi, til vor store Forbauselse, at det var en lang Pistol, af en besynderlig, udenlandsk Dannelse, der syntes, efter sit forrustede Udseende og den Omstændighed, at Skæftet var opædt af Orme og bedækket med Muslinger, i lang Tid at have lagt i Vandet. Dette uventede Syn af et Krigsværktøi gav Anledning til mange Formodninger iblandt mine fredelskende Kammerater. En mente, at den vel under Revolutionskrigen kunde være falden i Vandet; en Anden var af den Mening, at den, efter sin besynderlige Skikkelse, kunde have tilhørt en Reisende fra Coloniens ældste Tider, ja maaskee endog den berømte Adrian Block, der undersøgte Sundet og siden opdagede den ved sin Ost saa bekjendte Block-Ø. En Tredie erklærede derimod, efter at han en Tidlang havde betragtet Pistolen, at det var ægte spansk Arbeide.

Jeg er overbevist om, sagde han, at, dersom Pistolen kunde tale, den vilde fortælle vidunderlige Historier om varme Fægtninger iblandt de spanske Dons. Jeg tvivler slet ikke paa, at den jo nedstammer fra Buccanieerne fra gamle Tider, ja den har maaskae endog tilhørt Kidd selv?

"Ah! Kidd det var en modig Karl," raabte en jernstærk Valfiskefanger fra Cap Cod. "Der haves en smuk, gammel Vise om ham, efter denne Melodie."

Mit Navn er Captain Kidd,
Jeg seglede og seglede —

Og saa hedder det deri, hvorledes han vandt Djævelen for sig, ved at nedgrave Bibelen:

I Haanden holdt jeg Bibelen
Og seglede og seglede
Og jeg nedgrov i Sandet den
Og seglede. —

"I Sandhed, dersom jeg vidste, at Pistolen virkelig havde tilhørt Kidd, saa vilde jeg for dens Sjeldenhed Skyld sætte høi Priis paa den. I Forbigaaende sagt saa erindrer jeg en Historie om en Karl, der engang opgrov Kidds nedgravede Penge; en af mine Naboer havde nedskrevet den, og jeg lærte den udenad. Da Fiskene nu just ikke vil bide, saa vil jeg fortælle Eder den, for at fordrive os Tiden."

Og med disse Ord gav han os følgende Historie til Bedste.

Fanden og Tom Walker.

Nogle Mile fra Boston, i Massachusetts, er en dyb Bugt, der flere Mile fra Charles-Bay trækker sig ind i Landet, og tilsidst ender sig i en tæt begroet Sump eller Morads. Paa den ene Side af denne Bugt er en skjøn dunkel Trægruppe; paa den anden Side hæver Strandbredden sig steil op fra Vandet til en brat Fjeldryg, paa hvilken staae nogle adspredte Egetræer af høi Alder og uhyre Omfang. Under et af de kjempemæssige Træer skal ifølge det gamle Sagn Piraten Kidd have nedgravet en stor Skat. Bugten gjorde det meget let, hemmelig om Natten at skaffe Skatten paa en Baad tæt til Foden af Høien. Pladsens Høide, hvor man overalt kunde see sig omkring, om der Ingen var i Nærheden, og de udmærkede Træer gave meget gode Kjendemærker, hvorpaa man kunde gjenfinde Stedet. Ifølge de gamle Sagn, har Fanden desuden været overværende ved Skattens Nedgravning, og tog den under sin særdeles Beskyttelse, saaledes som han da skal gjøre ved enhver Skat, isærdeleshed naar den er erhvervet paa slette Veie. Det være nu som det vil, saa vendte Kidd aldrig mere tilbage, for at

tage sin Rigdom til sig igjen, da han kort derpaa blev heftet i Boston, sendt til England, og blev der hængt som Pirat.

Omtrent i Aaret 1727, netop paa den Tid, da der gaves saamange Jordskjælv i Ny-England, der bragte flere store Syndere til Bod, boede i Nærheden af dette Sted en mager, gjerrig Karl, som hed Tom Valker. Han havde en Kone, der var ligesaa gjerrig, som han selv, og begge vare saa nøieseende, at de endog søgte at bedrage hverandre. Alt hvad der faldt i Konens Hænder, skjulte hun; en Høne behøvede kun at kagle, saa var hun allerede ved Haanden, for at bringe det friskt lagte Æg i Sikkerhed. Hendes Mand søgte stedse omkring, for at opdage hendes skjulte Gjemmer, og der gaves megen og heftige Strid over, hvad der var fælles Eiendom. Begge boede i et ganske forfaldent Huus, der laae afsides, og de saae ud som udhungrede. Nogle enkelte Sadetræer, Ufrugtbarhedens Sindbilleder, stode tæt ved. Der steg aldrig nogen Røgsky fra deres Skorsteen, og ingen Reisende holdt uden for deres Gadedør. En elendig Hest — hvis Ribbeen man kunde tælle ligesaa nøie, som Stengerne paa en Rist — gik omkring paa en Mark, hvor et

tyndt Moesteppe neppe skjulte den stenige Grund og pirrede dens Hunger, uden at tilfredsstille den, støttede stundom Hovedet paa Gjerdet, saae lidende paa de Forbigaaende, og syntes at anraabe om Befrielse fra dette Hungrens Land.

Saavel Huset som dets Beboere stode i et meget slet Rygte. Toms Kone var en stor Skjendedjevel, af meget voldsom Sindsstemning, bevægelig Tunge og stærk Arm. Saare ofte hørte man Konen, hvorledes hun var i Ordstrid med hendes Mand, og hans Ansigt viste undertiden, at deres Stridigheder ikke altid forbleve ved Ord. Ingen vovede derfor, at blande sig deri. Den ensomme Reisende foer forskrækket sammen ved den forfærdelige Raaben og Skrigen, kastede et Sideblik paa Tvedragtens Hule, drog sin Vei videre frem, og glædede sig, naar han var Ungkarl, over sin ugivte Stand.

En Dag, da Tom Valker havde været langt borte i Egnen, tog han, som han meente, en kortere Vei ad Hjemmet, igjennem en Mose. Ligesom alle kortere Veie, var denne en meget slet valgt. Mosen var begroet med store mørke Gran og Fyrretræer, af hvilke nogle vare halv-

femsindstyve Fod høie, hvorved den allerede blev mørk om Middagen og var et Tilflugtssted for alle Ugler i Nabolauget. Den var fuld af Grøfter og Huller, der for en Deel vare begroede med Ukrud og Moes, og hvis grønne Overflade ofte lokkede Reisende i en Afgrund af sort, stinkende Dynd. Ogsaa vare her mørke, staaende Pøle, Opholdsstedet for Frøeyngelen, Brølefrøer og Vandslanger, hvor Stammene af Gran og Fyrretræerne laae halv nedsunkne i Vandet, halv raadne liig Krokodillerne, naar disse sove i Moradserne.

Tom havde allerede længe søgt sin Vei igjennem denne forræderske Skov med megen Forsigtighed, og var gaaet over Buske af Siv og Rødder, der i den dybe Sump kun ydede en saare løs Grund, eller havde, som en Kat, omhyggelig klatret omkring de omstyrtede Træstammer, hvorved han ofte skrækkedes af Rørdrummens pludselige Skrig, eller Vildandens Qvæk, der hævede sig op af en ensom Pøl. Omsider naaede han fast Grund, der lig en Halvøe strakte sig ind i den dybe Mose. Denne havde været en af Indianernes Bolværker under de første Krige med Kolonisterne. De havde her anlagt et Slags Fort, hvilket de ansaae for uovervindeligt, og

havde betragtet det som et Tilflugtssted for deres Koner og Børn. Af det gamle indianske Fort var nu imidlertid intet andet tilovers, end nogle faa Forskandsninger, der næsten vare blevne lige med Jorden, og paa nogle Steder vare overgroede med Eg og andre Skovtræer, hvis Løv dannede en stærk Contrast imod Mosens dunkle Gran og Fyrretræer.

Det var allerede sildig paa Aftenen, da Tom Walker naaede det gamle Fort, og han standsede derfor noget, for at hvile. Enhver Anden vilde maaskee nødig have hvilet paa dette ensomme øde Sted, thi den simple Mand havde en saare slet Mening om det, da der siden Krigen med Indianerne havde været mangehaande forunderlige Sagn desangaaende i Omløb; man havde nemlig paastaaet, at de Vilde her havde foretaget deres Besværgelser, og ofret til de onde Aander.

Tom Walker var imidlertid ikke den Mand, der lod sig skræmme af Bekymringer af denne Slags. Han udhvilede sig en Tidlang paa Stumpen af et omstyrtet Fyrretræe, lyttede efter Løvfrøens spaaende Skrig, og rørte med sin Vandringsstav omkring i en Hob sort Jord, der laae for hans Fødder. Da han saaledes, uden

at tænke paa noget, opkastede Jorden, stødte han med Stokken paa noget Haardt. Han skrabede det frem af Jorden, og see! en kløvet Hjerneskal, hvori der endnu stak en indianſk Tomahawk, laae for ham. Rusten, hvormed Vaabnet var bedækket, vidnede om, at der maatte være forgaaet en rum Tid, siden dette Dødshug var bleven ført. Det var et gyseligt Mindesmærke om den voldsomme Kamp, der havde fundet Sted i dette de indianske Krigeres sidste Bolværk. "Hm!" — sagde Tom Valker, idet han stødte med Foden til den tomme Hjerneskal, for at Smudset skulde falde af den.

"Lad Hjerneskallen i Roe!" sagde en raa Stemme. Tom saae op, og saae en høi sort Mand sidde lige over for sig paa en Træbul. Han var overordentlig forundret herover, da han ikke havde seet eller hørt nogen komme, men endnu mere forbauset blev han, da han bemærkede, at den Fremmede hverken kunde være nogen Neger eller Indianer. Sandt nok, han var halv klædt paa indianſk Viis, bar et rødt Belte om Livet; men hans Ansigt var hverken sort eller kobberfarvet, men sortladen og mørk og besmurt med Soed, ligesom om han pleiede at arbeide ved Ilden og i Smedien. Han

havde en Dusk af stridt sort Haar, der fra Hovedet stod til alle Sider, og han bar en Øxe paa Skulderen.

Han saae et Øieblik vildt paa Tom med et Par store røde Øine.

"Hvad bestiller Du paa min Grund og Jord?" sagde den sorte Mand med en hæs, brummende Stemme.

"Eders Grund og Jord?" svarede Tom spodsk: den er ligesaalidet Eders, som min; den tilhører Diakonus Peabody.

"Fanden tage Diakonus Peabody," sagde den Fremmede: "som ogsaa vil skee, som jeg haaber, naar han ikke vil bekymre sig mere om sine egne og mindre om sine Naboers Synder. See engang derhen, og see, hvorledes det staaer med Diakonus Peabody."

Tom saae derhen, hvor den Fremmede pegede, og saae et af de store Træer, uden fra ganske sundt og blomstrende, men raadnet i Marven, og saae, hvorledes det næsten var ganske afhugget, saaledes at det maatte styrte ved første Vindstød. Paa Barken af Træet stod Diakonus Peabodys Navn, en betydelig Mand, der var bleven rig ved sine snue Han-

delsforbindelser med Indianerne. Tom skuede nu omkring og saae, at de fleste blandt de høie Træer vare betegnede med Navnet af en eller anden stor Mand i Kolonien, og alle vare mere eller mindre forhuggede. Det, hvorpaa han havde siddet, bar Navnet Crowninshield, og han mindede sig en Mand af dette Navn af stor Rigdom, der meget gemeent havde brystet sig deraf, og der, som man hviskede til hinanden, ved Buccaneren var kommen til den.

"Han er netop moden til at brændes!" sagde Manden med en triumferende Brummen. "Du seer, at jeg har godt Forraad paa Brændsel til Vinteren."

Men hvilken Ret har I da, sagde Tom, til at slaae Diakonus Peabodys Brænde?

"Den tidligere Besiddelses Ret," sagde den Anden. "Dette Brænde har tilhørt mig, førend Nogen af Eders hvidansigtede Slægt havde sat en Fod paa denne Grund."

Og hvem er I da, om jeg tør spørge? sagde Tom.

"O, jeg har forskjellige Navne. I nogle Lande heder jeg den vilde Jæger, i andre den sorte Bjergmand. I denne Egn er

jeg bekjendt under Navnet af den sorte Skovløber. Jeg er den, hvem de røde Mænd indviede denne Plet, og til hvis Ære de nu og da ristede en Blank, for at bringe et søddduftende Offer. Siden I blanke Vilde have udryddet de røde Mænd, forlyster jeg mig med at føre Forsædet ved Forfølgelserne af Qvækere og Gjendøbere; jeg er den store Beskytter og Ophavsmanden til al Slavehandel, og Stormesteren for alle Heer fra Salem.

Resultatet af alt dette er, at, naar jeg ikke tager Feil — sagde Tom modig — I er Den, som man sædvanlig kalder den Slemme.

"Den Samme, til Tjeneste!" svarede den sorte Mand med halvt høfligt Hovednik.

Dette var, efter det gamle Sagn, Indledningen til denne Sammenkomst, endskjønt den næsten klinger for fortrolig til, at man skulde fæste Lid til Sagnet.

Man skulde tænke, at det at treffe et saa forunderligt Væsen paa dette vilde, ensomme Sted, vilde have rystet enhver Andens Nerver. Tom var imidlertid en uforfærdet Karl, der ikke saa let lod sig skræmme, og havde levet saalænge med en ond Qvinde, at han ikke frygtede Fanden selv.

Man siger, at Begge, efter denne Begyndelse, havde havt en lang og alvorlig Samtale med hverandre paa Toms Hjemvei. Den sorte Mand fortalte om de store Pengesummer, som Piraten Kidd havde nedgravet under de store Ege paa den høie Bjergryg ikke langt fra Moradset. Alle disse stode under hans Befaling og i hans Magt, saaledes at Ingen kunde finde dem, uden dem, der havde gjort sig ham bevaagen. Han tilbød sig, at stille dem alle til Tom Walkers Disposition, da han havde fattet en særdeles Forkjerlighed for denne, men dog skulde han kun faae dem under visse Betingelser. Hvad disse vare for Betingelser, kan man let tænke sig, endskjønt Tom aldrig sagde det offentlig. Men de maatte nok have været meget haarde, thi han forlangte Betænketid, for at overlægge Tingen, og Tom var just ikke den, der brød sig om Smaating, naar Talen var om Penge. Da de kom til Enden af Mosen, blev den Fremmede staaende. — "Men hvorpaa skal jeg vide, at Alt det, som I her har sagt mig, er sandt?" sagde Tom. Her er mit Tegn, sagde den sorte Mand, og trykkede Fingren paa Toms Pande. Med disse Ord vendte han sig tilbage i Tykningen af Mosen, og syntes, som Tom fortalte, altid dybere og dybere at synke

ned i Jorden, indtil der intet mere var at see end Hoved og Skuldre, og saa altid videre, indtil han aldeles var forsvunden.

Da Tom kom hjem, fandt han det sorte Aftryk af en Finger, der, som det syntes, var indbrændt paa hans Pande, og som intet kunde udslette.

Den første Nyhed, som hans Kone fortalte ham, var den om Absalon Crowninshields, den rige Buccaniers pludselige Død. Dette var i Aviserne bleven forkyndt med den sædvanlige Pomp, nemlig, "at en stor Mand i Israel, var hedenfaren."

Tom mindedes Træet, som hans sorte Venys havde fældet, og som var modent til at brendes. "Lad den Fribytter steges," sagde Tom: "hvad kommer det mig ved!" Nu var han overbeviist om, at det, han havde hørt og seet, ikke var noget Blendværk.

Han var ellers ikke vant til, at gjøre sin Kone til sin Fortrolige, men da denne ikke var nogen behagelig Hemmelighed, saa meddelte han hende den villig. Hele hendes Havesyge vaagnede ved denne Fortælling om det skjulte Guld, og hun anmodede hendes Mand om at indgaae

den sorte Mands Betingelser, og at faae det i sin Magt, som kunde gjøre dem rige for deres hele Liv. Saa lidet Tom end maatte havde imod, at sælge sig til Fanden, saa havde han dog besluttet, ikke at gjøre sin Kone det til Behag, og saaledes afslog han det af bare Modsigelseslyst reent ud. Begge havde mangen bitter Tvist over denne Gjenstand; men jo mere hun talede, destomere bestyrkedes den Beslutning hos Tom, ikke at lade Fanden tage sig, for at behage hende.

Endelig bestemte hun sig til, at indlade sig i Handelen paa egen Haand, og naar den skulde lykkes for hende, da at beholde hele Gevinsten for sig selv. Da hun var af ligesaa uforsagt et Sind, som hendes Mand, saa begav hun sig en Sommeraften paa Veien til det gamle indianske Fort. Hun var flere Timer borte. Da hun kom tilbage igjen, gav hun korte og vrede Svar. Hun sagde noget om en sort Mand, som hun havde truffet i Skumringen, og som var ifærd med at fælde et høit Træe. Han havde imidlertid været meget mørk, og vide ikke indlade sig i noget; hun maatte atter gaae derhen med et Forsoningsoffer; men hvad dette var, sagde hun ikke.

Næste Aften gik hun igjen til Mosen, med et svært beladt Forklæde. Tom ventede længe paa hendes Tilbagekomst, men forgjeves. Midnatten kom, hun lod sig ikke see, det blev Morgen, Middag, atter Nat, men hun kom ikke. Nu blev Tom bekymret for hendes Sikkerhed, især da han fandt, at huu havde taget Sølvthekanden, Sølvskeerne og alt rørligt af Værdie med i hendes Forklæde. Der forgik endnu en Nat, der kom en Morgen igjen, men ingen Kone. Kort, — man har aldrig nogensinde hørt noget om hende siden.

Hvad hendes Skjebne egentlig var bleven, veed Ingen, netop fordi saa Mange troede at vide det. Det er en af de Kjendsgjerninger, der af Historieskriverne bliver forskjellig fremstillet. Nogle paastaae, at hun er faret vild i Mosens Irgange, og faldet i en Grøft eller et Hul; Andre, der vare mindre mildtænkende, lode sig forstaae med, at hun havde gaaet bort med det erobrede Huusgeraad, og begivet sig hen til en anden Provinds, medens endnu Andre forsikrede, at Fristeren havde lokket hende i en slem Sump, paa hvilken hendes Hat blev funden svømmende. Til Bekræftelse paa dette Udsagn fortalte man, hvorledes man samme

Aften havde seet en stor sort Mand med en Øxe paa Skuldren komme ud af Mosen, og som med en Slags skadefro Triumf havde i et tærnet Forklæde baaret noget derfra.

Ifølge det almindeligst antagne og meest sandsynlige Sagn, blev Tom Walker saa urolig over Tabet af sin Kone og sit Gods, at han omsider begav sig selv paa Veien, for at opsøge Begge i det indianske Fort. En heel lang Sommereftermiddag søgte han hende paa det mørke Sted, men ingen Kone var at see. Han raabte gjentagende hendes Navn, men hun var ingensteds at høre. Kun Rørdrummen svarte paa hans Raab, medens den fløi forbi ham, eller Brølefrøen skreg jammerlig fra en nærliggende Sump. Omsider blev, som man fortæller, netop i Skumringen, da Uglerne begyndte at skrige og Flaggermusene at surre, hans Opmærksomhed vakt, ved Skriget af flere Aadselkrager, der flagrede omkring et Cypressetræ. Han saae op og blev nu en sammenknyttet Bylt vaer i et tærnet Forklæde, der hang paa en Green af et Træe, og en stor Glente tæt ved Siden af, som om den holdt Vagt over det. Han gjorde et Glædesspring, thi han kjendte sin Kones For-

klæde, og troede sikkert, at det indeholdt hans Huusgeraad.

Naar jeg kun først har min Eiendom igjen, sagde han trøstende ved sig selv, saa skal jeg nok blive færdig uden Kone.

Da han klavrede op ad Træet, udbredede Glenten sine Vinger, og svævede hen ad Skovens dybe Skygge. Tom tog det tærnede Forklæde, men fandt, o jammerfulde Skue! kun et Hjerte og en Lever deri!

Dette var, efter det troværdigste gamle Sagn, Alt, hvad der endnu var at finde af Toms Kone. Sandsynligviis har hun villet behandle den sorte Mand, som hun pleiede at behandle sin Mand; men uagtet en ond Qvinde stedse bliver anseet, som hun var Djævelen fuldkommen voxen, saa syntes hun dog i dette Tilfælde at være kommet tilkort. Hun har imidlertid vist nok kæmpet en svær Kamp, thi man siger, at Tom havde i Nærheden af Træet fundet flere dybe Indtryk af Hestefødder, og flere haandfulde Haar, der ganske saae ud, som om de vare trukne ud af Skovløberes stride sorte Dusk. Tom kjendte sin Kones Heltemod af Erfaring. Han trak paa Skuldrene, da han betragtede Tegnene paa den haarde Kamp. "I

Sandhed," sagde han til sig selv: "det maae have faldet temmelig suurt for den Onde.

Tom trøstede sig over Tabet af sit Gods, og Tabet af sin Kone, thi han var en Mand, der besad Aandsstyrke. Han følte endog et vist Anstød af Taknemmelighed imod den sorte Skovløber, der, saaledes som han betragtede Sagen, havde gjort ham en Tjeneste. Han søgte derfor at gjøre nøiere Bekjendtskab med ham, endskjønt en Tidlang uden Held: den gamle Sortebeen lod sig ikke see, thi, ihvad end Folk monne sige, saa kommer han ikke altid, naar man kalder paa ham; han forstaaer nok, hvorledes han skal spille, saasnart han har et sikkert Spil.

Endelig — fortæller man — da Toms Begjerlighed ved det lange Ophold var spændt paa det Høieste, og han havde indgaaet Alt, for ikke at tabe den lovede Skat, havde han en Aften mødt den sorte Mand i sin sædvanlige Skovløberdragt, ligesom han gik ved Randen af Mosen, med Øxen paa Skulderen, brummende en Vise hen for sig. Imidlertid besvarede han Toms Forekommenhed meget ligegyldig, og vedblev at brumme sin Sang.

Efterhaanden bragte Tom ham imidlertid paa Sagen, og begyndte nu at stride om Betingelserne, paa hvilke han skulde hæve Piratens Skat. Der var et Vilkaar derved, der slet ikke behøver at nævnes, da den i alle Tilfælde, hvor Djævelen yder en Gunst, stiltiende antages; men der vare endnu andre, om end mindre vigtige, hvorpaa denne med ubøielig Egensindighed gjorde Paastand. Han forlangte nemlig, at Guldet, til hvis Finding han vilde være ham behjelpelig, ogsaa maatte anvendes til hans Tjeneste. Han foreslog derfor, at Tom skulde anlægge det i den sorte Handel, d. e., at han skulde udruste et Slaveskib. Dette afslog Tom imidlertid ganske bestemt; han var slet nok i alle Samvittighedssager, men Djævelen selv skulde ikke formaae ham til at blive Slavehandler.

Da denne nu fandt Tom saa betænkelig i Henseende til denne Punkt, saa paastod han den ikke længere, men foreslog derimod, at han skulde blive en Aagerkarl; da Fanden gjerne seer at Aagerkarlene formeres, siden han paa en Maade betragter dem som sine særdeles Tilhængere.

Dette fandt ingen Modstand, thi det var en Sag netop efter Toms Smag.

"Du maae i næste Maaned aabne et Vexelcontoir i Boston," sagde den sorte Mand.

"I Morgen, om I vil, sagde Tom Walker.

"Du maa udlaane Penge til to Procent maanedlig."

Jeg vil tage fire! svarede Tom Walker.

"Du maa udpresse Forskrivninger, gjøre Underpanterne uindløselige, drive Kjøbmanden til Bankerot."

Ja, indtil han gaaer Fanden i Vold! raabte Tom Walker begjerlig.

"Du er dog en Aagerkarl, som jeg vil have ham!" sagde den Sortbenede, fuld af Glæde. "Naar vil Du have Pengene?"

Endnu i Nat.

"Top!" sagde Fanden.

"Top!" sagde Tom Walker. Og dermed gave de hinanden Hænderne, og Handlen var sluttet.

Efter nogle faa Dage sad Tom Walker allerede bag Skriverpulten, paa sit Contoir i Boston. Rygtet, at han var en Mand, der eiede rede Penge, og udlaante ogsaa imod en god Kjendelse, udbredede sig snart. Man vil endnu godt kunne erindre Gouvernør Belchers Tid, da Pengene vare særdeles knappe. Det var en Tid, da man ikke saae andet end Papir. Landet var

overſvømmet med Regjeringsbeviſer; den berygtede Landbank var bleven oprettet: det var et almindeligt Speculationsraſerie. Folkets Hoved var ganſke fordreiet over Planerne til nye Etabliſementer og Anlæg af nye Steder i Ørkenerne: Jordgodsprangerne gik omkring med Planen om Diſtrikter og Steder og El-Dordos, der laae, Gud veed hvor, men ſom Enhver vilde kjøbe. Kort den ſtore Speculationsfeber, der nu og da bryder ud i et Land, havde udbredet ſig i en frygtelig Grad, og Enhver drømte om, at gjøre ſin Lykke med Intet. Men ſom ſædvanlig, aftog ogſaa ſnart denne Feber igjen. Drømmen var forſvunden, og med den de indbildte Skatte-Patritoerne vare meget ilde faren, og hele Landet gjenlød atter af det naturlige Raab paa "ſlette Tider."

Netop paa denne fordeelagtige offentlige Trængſelstid, optraadte Tom Walker ſom Aagerkarl i Boſton. Hans Dør var ſnart beleiret af Kunder. De Trængende og de Velhavende, den vovende Spekulant, den drømmende Jordegodspranger, den tilagters gaaende Kræmmer, den vaklende Kjøbmand, kort Enhver, der ved fortvivlede Midler og fortvivlede Offere var

nødt til at skaffe Penge frem, ilede til Tom Walker.

Saaledes var Tom bleven til den almindelige Ven for alle Trængende, og forholdt sig ganske som en "Ven i Nøden," d. v. s., han forlangte stedse punktlig Tilbagebetaling og god Sikkerhed. Hans Vilkaars Haardhed rettede sig efter den Elendighed, hvori den Ansøgende befandt sig. Han opdyngede Forskrivninger og Panter, pressede og pressede sine Kunder mere og mere, og sendte dem til Slutningen bort saa tørre som Svampe.

Paa denne Maade skrabede han en Mængde Penge sammen, blev en anseet og rig Mand, og bar sin trekantede Hat meget høit paa Børsen. Han byggede, som det sædvanligt skeer, af Pragtlyst et stort Huus, men lod af Gjerrighed den største Deel ufuldendt og umøbleret. Han anskaffede sig saagar i sin Forfængeligheds Fylde, en Vogn, endskjønt Hestene, der trak den, næsten maatte sulte ihjel, og naar man hørte de usmurte Hjul knage og pibe, saa skulde man have troet, at det var de stakkels Skyldneres Sjele, som han saaledes pressede.

Da Tom blev gammel, blev han ogsaa eftertænksom. Efterat han havde nydt denne

Verdens Gode, begyndte han at anstille Betragtninger over den Anden. Med Bedrøvelse tænkte han paa den Handel, han havde sluttet med sin sorte Ven, og opbød sin hele Opfindelseskraft, for at narre denne. Han blev altsaa pan engang stærk Kirkegænger. Han bad høit og inderlig, som om han ved sine Lungers Styrke, vilde erobre Himlen. Ja, man kunde, af hans støiende Søndags-Andagt sikkert have sluttet, naar han havde syndet meest om Ugen. De rolige Christne, der beskedne og ufortrødne havde valfartet mod Zion, gjorde sig selv Bebreidelser, at de paa deres Løbebane saa pludselig havde ladet sig overvinde af denne Nyomvendte. Tom var saa stræng i Religionen som i Pengesager, en stræng Jagttager, Dommer over sine Naboer, og syntes at troe, at enhver Synd, der kom paa deres Regning, blev skrevet ham tilgode paa hans Folio. Ja, han talte endog om, hvor raadeligt det vilde være, atter at bringe Forfølgelserne mod Qvækere og Gjendøbere i Gang. Kort, Tom blev ligesaa berømt for sin Religionsiver, som for sine Rigdomme.

Uagtet al denne punktlige Opmærksomhed paa de ydre Former, havde Tom dog en hemmelig Frygt for, at Djævelen dog til Slutnin-

gen ikke vilde lade sig betage sin Ret. For at han altsaa ikke skulde overrumple ham, saa bar han, som man sagde, stedse en Bibel i Kjolelommen. Ligeledes havde han en stor Foliobibel liggende paa Pulten i sit Contoir, i hvilken man saae ham ofte læse, naar der kom Folk, for at handle med ham. Ved slige Leiligheder pleiede han at lægge sine gamle grønne Briller i Bogen, for at betegne Stedet, hvor han havde standset, og vendte sig da omkring, for at slutte en eller anden Aagerhandel.

Mange paastaae, at Tom paa sine gamle Dage var bleven lidt forvirret, og havde, da han troede sin Ende nær, ladet sin Hest beslaae, opsadle og optømme, og derpaa ladet den begrave, med Fødderne op ad, fordi han var af den Mening, at det Nederste i Verden vilde paa Dommedag komme øverst, og at han, i dette Tilfælde vilde finde sin Hest færdig til at stige op paa, for dog i det mindste at kunne holde et Veddeløb med sin gamle Ven. Imidlertid er dette formodentlig intet andet, end en Kjellingehistorie. Hvis han virkelig havde truffet saadanne Foranstaltninger, saa vare disse ganske uvirksomme, i det mindste som den gamle

Legende fortæller, ifølge hvilken Historien ender paa følgende Maade.

En varm Eftermiddag i Hundedagene, just som en fort frygtelig Uveirsky trak op, sad Tom i sit Contoir, med sin hvide Lærreds Hue, og sin Slaabrok af indisk Silketøi. Han var i Begreb med, at gjøre et Pant uløseligt, hvorved han vilde have befordret en ulykkelig Jordegods-Spekulants Undergang, for hvem han udvortes havde vist det største Venskab.

Den stakkels Godshandler bad ham, kun at unde ham endnu nogle Maaneders Frist. Tom var egensindig og opirret, og vilde end ikke tilstæde ham een Dag længere.

"Min Familie vil blive aldeles ødelagt, og falde Menigheden til Byrde," sagde Godshandleren.

Enhver er sig selv nærmest, svarede Tom. Jeg maa i disse besværlige Tider sørge for mig selv.

"De har allerede tjent saamange Penge ved mig!" sagde Spekulanten.

Toms Taalmodighed og Medlidenhed vare til Ende.

Fanden skal hente mig, sagde han: hvis jeg har tjent en Døit derved.

I dette Øieblik bankede det tre Gange meget stærkt paa Døren, som vendte mod Gaden. Tom gik ud, for at see hvem der var. En sort Mand holdt en sort Hest, som hvinskede og stampede af Utaalmodighed.

"Tom, Du skal hentes!" sagde den sorte Mand, meget raa. Tom foer forskrækket tilbage, men for sildig. Han havde ladet sin lille Bibel i sin Kjolelomme, og den store Bibel paa Skriverpulten blive tilbage under Pantet, som han netop nu vilde gjøre uindløseligt. Aldrig er vel nogen Synder bleven mere overrasket. Den sorte Mand hævede ham, som et Barn, i Sadlen, gav Hesten et Slag, og denne galoperede afsted med Tom, midt i Uveiret. Contoirfolkene stak Pennene bag Øret, og saae efter ham ud af Vinduerne. Afsted fløi Tom Valker, og jog ned ad Gaden, hvorved hans hvide Nathue svævede frem og tilbage, hans Slaabrok flagrede i Vinden, og Hesten slog ved hvert Trin Gnister af Steenbroen. Da de saae dem omkring efter den sorte Mand, var denne forsvunden.

Tom Valker vendte aldrig mere tilbage, for at gjøre Pantet uindløseligt. En Land-

mand, der boede paa Grændsen af Mosen, fortalte, at han, da Uveiret havde været stærkest, havde hørt en stærk Hestetrampen og en Hylen paa Landeveien; at, da han løb til Vinduet, havde han seet en Skikkelse, som jeg ovenfor har beskrevet den, der havde siddet paa en Hest, der som gal havde galoperet over Marker og Høie ned til den sorte Fyrreskov til det gamle indianske Fort, og at et Lyn kort derpaa havde faret hen til hin Egn, og dette syntes, at have sat hele Skoven i Lue.

De gode Folk i Boston rystede paa Hovedet og trak paa Skuldrene, men de havde fra Coloniens første Anlæg været saameget vant til Hexe og Spøgelser og Fandens Spilopper i alle Skikkelser, at de slet ikke vare saa forskrækkede, som man kunde have ventet. Man udnævnte Mænd, der skulde modtage Toms Eiendele, men der var intet, som de kunde have bestyret. Da man undersøgte hans Kasser, fandt man alle hans Forskrivninger og Hypotheker brændt til Aske. Istedetfor Guld og Sølv, var hans Pengeskrin opfyldt med Høvl- og Saugspaan; istedetfor hans to halv udhungrede Heste, laae to Beenrader i Stalden, og Dagen derpaa kom hans store Huus i Brand, og afbrændte lige

til Grunden. En saadan Ende tog Tom Valker og hans slet erhvervede Rigdom: gid alle havesyge Pengeaagrere vilde lægge sig denne Historie paa Hjertet! Fortællingens Sandruhed er uden for al Tvivl. Endnu er Hullet under Egen at see, hvor Tom opgrov Kidds Skatte, og saavel i den nærliggende Egn, som i det indianske Fort, lader ofte ved Nattetider en Skikkelse sig tilsyne, der er klædt i Slaabrok og hvid Hue, og som uden Tvivl er Aagerkarlens Aand, der spøger. Virkelig er denne Historie selv bleven til Ordsprog og Oprindelsen til hin Folketalemaade, som er saa hyppig i Ny-England: "Fanden og Tom Valker!"

Dette var, saavidt jeg mindes, Indholdet af den Fortælling, som Valfiskefangeren fra Cap Cod gav til Bedste. Forskjellige ubetydelige Omstændigheder hørte endnu med dertil, som jeg har udeladt, og som hjalp til at forfordrive Morgenen meget behageligt, indtil den til Meden fordelagtige Tid var forbi, og man foreslog, at gaae i Land og forfriske sig, indtil Middagsheden var forbi.

Vi landede altsaa ved en deilig Plet paa Manhattan-Øen, i den skyggefulde og løvrige Deel, der tilforn havde tilhørt den gamle Familie Hardenbrock. Dette var et Sted, der endnu var mig saare vel bekjendt fra mine Foretagender til Vands i mine Børneaar. Ikke langt fra det Sted, hvor vi landede, stod en gammel hollandsk Familiebegravelse, dervar bygget paa et høit Sted ved Strandbreden, og som stedse havde været en Gjenstand for Frygt og Eventyr for mine Skolekammerater. Vi havde kastet et Blik derhen paa en af vore Kystfarter, og bleve forskrækkede ved Synet af de forraadnede Ligkister med de skimlede Been, men hvad der i vore Øine gav det den meste, endskjønt frygtopvækkende, Interesse, var den Omstændighed, at det i en vis Henseende stod i Forbindelse med Pirat-Vraget, der laae imellem Helvedsportens Fjelde og raadnede. Saaledes stode ogsaa nogle Sagn om Smuglere i Forbindelse hermed, især fra en Tid, at denne ensomme Plet havde tilhørt en anseet Borger, ved Navn Provost Contant, en Mand, om hvem man tilhviskede hinanden, at han havde staaet i mange Forbindelser med Egnene paa hin Side Havet. Imidlertid vare alle disse Sager paa den ubestemteste Maade kommet i

vore Gemytter imellem hverandre, saaledes som Erindringer fra vore Børneaar sædvanlig blande disse Gjenstande sammen.

Medens jeg endnu saaledes eftertænkte disse Ting, havde mine Kammerater opdækket et Maaltid af Indholdet af vor velforsynede Reisekurv, under et stort Kastanietræe paa Grønningen, der strakte sig ned til Stranden, og der gjorde vi os tilgode paa det kjølige Græsteppe, i den varme, solrige Middagsstund. Henstrakt paa Græsset, og hengiven til den Slags stille Pønsen, som jeg ynder saameget, tilbagekaldte jeg mig paa dette Sted, alle de dunkle Erindringer fra min Barndom, og gjennemgik dem atter til mine Kammeraters Underholdning, som et ufuldstændigt sammendragent Brudstykke af en Drøm. Da jeg havde endt, afbrød en hæderlig gammel Borger, Johann Josse Vandermoer — den samme, som engang fortalte mig Dolph Heiligers Eventyr, — Tausheden, og bemærkede, at han erindrede sig en Skattegraverhistorie, som var forefalden her i Egnen, og vel kunde have givet Anledning til nogle af de Sagn, som jeg havde hørt i min Barndom. Da vi vidste, at han var en af de troværdigste Fortællere i Provindsen, saa bade vi ham, dog

at meddele os det Nærmere, og den troværdige Johann Josse Vandemoer foredrog os, medens vi qvægede os ved en reen lang Pibe stoppet med Blase Moores bedste Tobak, følgende Fortælling.

Wolfert Webber, eller de gyldne Drømme.

I Naadens Aar Et Tusinde, syv hundrede og — Nul, thi jeg mindes ikke rigtig Tiden: nok er det, det var temmelig tidlig i den tidligste Deel af det henrundne Aarhundrede — boede i Manhattoes gamle Stad en hæderværdig Borger, Wolfert Webber af Navn. Han nedstammede fra den gamle Kobus Webber fra Briel i Holland, en af de oprindelige Nybyggere, der var berømt fordi han havde indført Kaalplantningen, og som var kommen ind i Provindsen under Oloff van Kortlandts Beskyttelse, ellers ogsaa kaldet Drømmeren.

Den Mark, hvorpaa Webber og hans Kaalstokke allerførst havde henplantet sig, var siden den Tid stedse forblevet i Familien, som med den rosværdige Standhaftighed, for hvilken vore

hollandske Borgere ere berømte, vedbleve at drive den samme Green af Agerdyrkning. Den hele Familieforstand havde i flere Slægter henvendt sig paa Studiumet og Udviklingen af denne ene ædle Kjøkkenurt, og den Omstændighed, at dette var deres Aands Brændpunkt, maa man uden al Tvivl tilskrive den beundringsværdige Størrelse og det Rygte, hvori de webberske Kaalhoveder stode.

Det webberske Dynastie vedvarede i en uafbrudt Række, og aldrig har vel nogen Linie givet umiskjendeligere Beviser paa Legitimitet. Den ældste Søn overtog stedse sin Faders Ansigt og Eiendom, og havde man malet denne Række Billeder af rolige Herskere, saa vilde de have afgivet en Række af Hoveder, der i Skikkelse og Størrelse vilde have havt en underfuld Lighed med hine Kjøkkenurter — deres Undersaattere.

Regjeringens Sæde blev uforandret i Familiehuset, en Bygning af hollandsk Slags, med en Forside, eller rettere en Gavl af gule Muursteen, der løb spids foroven, og som havde den sædvanlige Jern Veirhane paa Spidsen. Alt paa denne Bygning bar Præg af et længe eiet Stammegodses Bequemmelighed og

Sikkerhed. Hele Skarer af Muursvaler boede i de smaa, til Væggen naglede Kasser, og Huussvalerne byggede deres Reder under Gesimset, og Hvermand veed, at disse huuselskende Fugle bringe de Boliger Lykke, hvor de opslaae deres Sæde. Det var høist morende, at høre deres glade Sang, paa en klar, soelrig Morgen om Foraaret, hvorledes de sværmede omkring i den rene, behagelige Luft, og ligesom forkyndte Webbernes Storhed og Lykke.

Saaledes levede denne fortreffelige Familie rolig og behageligt i Skyggen af et mægtigt Knaptræe *), der Tid efter anden var bleven saa stort, at det ganske overskyggede dens Palads. Staden begyndte imidlertid efterhaanden, at udbrede sine Forsteder omkring denne Eiendom. Huse reistes, der betoge Udsigten. De landlige Stier i Nabolauget bleve til støiende og folkerige Gader; kort Webberne bleve, ved alle deres landlige Vaner, Tid efter anden til Medbeboere af en Stad. Ikke destomindre gjorde de stedse Paastand paa deres arvede Eng

*) Button-wood tree, Platanus occident, den amerikanske Platanus, den orientalske hedder, paa Engelsk plane.

og Besiddelser med en lille tydsk Fyrstes hele Haardnakkenhed. Wolfert var den Sidste af sin Stamme, han arvede den patriarkalske Bænk udenfor Døren, under Familietræet, og førte sine Aners Scepter, som en Slags landlig Hersker, midt i en Hovedstad.

For at have en Deeltagerinde i Regjeringens Sorger og Glæder, havde han udkaaret sig en Ægtefælle, en af den fortreffelige Slags, som man pleier at kalde, rørige Koner: det vil sige, hun hørte til de mærkværdige smaae Huusmødre, der altid ere geskjeftige, om der end slet intet er at bestille. Imidlertid havde hendes Virksomhed taget en besynderlig Retning: hendes hele Liv syntes at være helliget en vedvarende Strikken; enten hun befandt sig hjemme eller ude, hun maatte gaae eller sidde, saa vare hendes Strikkepinde i en bestandig Bevægelse, og man vil endog paastaae, at hun ved hendes utrættelige Flid, næsten hele Aaret igjennem forsynede alle Husets Beboere med Strømper. Dette hæderlige Par var velsignet med en Datter, der blev opdraget med megen Ømhed og Omhyggelighed; der var bleven anvendt overordentlig Opmærksomhed paa hendes Opdragelse, saa at hun kunde gjøre alle mulige Sting, sylte

alle Slags fure og søde Sylteтøier, og tegne sit Navn i Navnekluden. Hendes Smags Indflydelse var ogsaa kjendelig i Familiehaugen, hvor det Ziirlige begyndte at forene sig med det Nyttige. Kaalbederne vare omgivne med hele Rækker fyrige Bonderoser, og kjempemæssige Solsikker udstrakte over Gjerderne deres store muntre Ansigter, og syntes paa det Smukkeste at kaste forlibte Diekast til de Forbigaaende.

Saaledes regjerede og levede Wolfert Webber fredelig og fornøiet paa sin fædrene Gaard. Dog havde han ogsaa, som alle Beherskere, sine Sorger og Plager. Hans Fødestads Tilvext, foraarsagede ham undertiden mange Ubehageligheder. Hans lille Grundstykke blev efterhaanden indkneben af Gader og Huse, der betoge ham Luft og Solskin. Nu og da foruroligede ogsaa Grændsebeboerne ham; der altid husere ved en Hovedstads yderste Kanter; de foretoge stundom ved Midnat Streiftoge paa hans Enemærker, og bortførte hele Flokke af hans ædleste Undersaattere som Fanger. Stundom kom der ogsaa forløbne Svin ind, naar Porten stod aaben, og ødelagde Alt, og kaade Drenge slog ofte Hovederne af de pragtfulde Solsikker, Hau-

gens Stolthed, naar de saa kjerlighedsfuld strakte Hovederne hen over Murene.

Alt dette var imidlertid ubetydelige Ubehageligheder, som nu og da bevægede hans Gemyts rolige Overflade, ligesom en Sommerluft bevæger en Møllegravs Flade, men som ikke kunde forstyrre hans Sjels dybe Roe. Da pleiede han vel at gribe en paalidelig Stok, der stod bag Døren, fare pludselig ud, for dermed at bearbeide den Angribendes Ryg, det være nu Svin eller Dreng, og da vendte han forunderlig styrket og beroliget tilbage til sit Huus.

Hovedaarsagen til den ærlige Wolferts Kummer, var imidlertid Stadens tiltagende Velstand. Levnetsmidlernes Priis steg til det dobbelte og tredobbelte, men han kunde ikke gjøre sine Kaalhoveder to og tre Gange større, og Antallet paa hans Medbeilere forhindrede Prisens Stigen. Medens altsaa Alt omkring ham blev rigere, blev Wolfert fattigere, og kunde dog ikke, om det end havde kostet ham Livet, udfinde, hvorledes dette Onde var at afhjelpe.

Denne voxende Bekymring, som med hver Dag tog til, gjorde efterhaanden et dybt Indtryk paa vor hæderlige Borger, saa at der til Slutning tydelig viste sig to eller tre Rynker

paa hans Pande, Ting, der indtil nu havde været uhørte i den webberske Familie, og som syntes at give Hjørnene paa hans Hat et Udtryk af Ængstelighed, hvilket ganske modsagde de rolige, bredkrampede, lavpullede Kastorhatte fra hans høibyrdige Forfædre.

Maaskee vilde neppe dette engang have væsentlig mørknet hans Aands Munterhed, havde han blot havt for sig selv og sin Kone at sørge; men hans Datter voxte til, og Hvermand veed, at, naar Døttre begynde at modnes, hverken Frugter og Blomster behøve at vogtes saa nøie, som disse. Jeg besidder intet Talent, til at skildre qvindelige Yndigheder, ellers skulde jeg beskrive, hvorledes denne lille hollandske Skjønhed udfoldede sig, hvorledes hendes blaae Øine stedse bleve mere og mere mørke, hendes Rosenlæber stedse mere røde, og hvorledes hun alt mere og mere modnedes, og i de sexten Sommeres udfoldende Aandepust, altid blev rundere og rundere, indtil hun i sit syttende Foraar, lig en halv fremblomstrende Rose, truede med at sprænge sit Livstykke.

Ak! kunde jeg kun fremtrylle hende, saaledes som hun dengang var i den arvede Pynt

fra det gamle hollandske Klædeskab, til hvilket hendes Moder havde anbetroet hende Nøglen; hendes Bedstemoders Bryllupsstads, indrettet til Nutids Brug, med forskjellige Zirater, der som Arvegods i Familien overgik fra Slægt til Slægt; hendes lysebrune Haar, der med Kjernemælk blev bragt i glatte Bølgelinier, hang ned til begge Sider, Kjeden af guult Jomfruguld, der omslyngede hendes Hals: det lille Kors, som netop hang ved Indgangen til Lykkalighedens blide Dal, som om det vilde hellige Stedet; det — dog, en gammel Mand, som jeg, maa ikke kjedsommelig beskrive qvindelig Skjønhed. Nok, Amy havde naaet sit sextende Aar. Allerede i længere Tid saae man i hendes Navneklud sammenslyngede Hjerter, grusomt gjennemborede af Pile, og troe Elskovsknuder syet med mørkeblaat Silke, og det var klart, at hun begyndte, at længes efter mere tiltrækkende Sysler, end at opelske Blomster, eller sylte Agurker.

I denne den qvindelige Tilværelses betænkelige Tid, hvor Hjertet i en Piges Barm, ligesom dets Sindbillede, det lille Hjerte, som hænger udenfor, gjerne syssselsætter sig med en eneste Gjenstand, lod et nyt Besøg sig tilsyne

under Walfert Webbers Tog. Dette var Dirk Waldron, en fattig Enkes eneste Søn, men som kunde rose sig af flere Fædre, end nogen Karl i Provindsen, thi hans Moder havde havt fire Mænd, og kun eet Barn, saa at han, skjønt født i det sidste Ægteskab, dog kunde gjøre Paastand paa at være den sildige Frugt af en lang Forplantning. Denne fire Fædres Søn, forenede sine Frembringeres Fortjenester og Kraft. Om han end ikke talte nogen stor Familie for sig, saa syntes han dog at ville efterlade sig en stor, thi man behøvede kun at see den sunde, ranke Yngling, for at overtyde sig om, at han var skabt til, at vorde en kraftig Stammes Stifter.

Denne Yngling blev efterhaanden en hyppig Gjest i Familien. Han talte lidet, men han sad længe; han stoppede Piben til Faderen, naar den var tom; han tog Moderens Strikkepind eller Garnvinsel op, naar den faldt paa Gulvet; strøg det glatte Skind paa den hvidbrune Kat, og heldte for Datteren Vand paa Thepotten af den glindsende Kobber Kjedel, der snurrede ved Ilden. Alle disse rolige Smaatjenester ville maaskee, i og for sig selv synes meget uvigtige, men den sande Kjerlighed, over-

sat paa Hollandsk, udlader sig saaledes mest veltalende. De vare hos den webberske Familie ikke ødet paa Utaknemmelige. Den indtagende unge Mand fandt i Moderens Øine stor Ynde st. Den hvidbrune Kat, endskjøndt den var den mest satte og alvorlige af sin Slags, gav umiskjendelige Beviser paa Velvillie, naar han kom; Theekjedelen syntes, naar han nærmede sig, at snurre ham en venlig Velkomst imøde, og naar man rigtig udlagde Datterens frygtsomme Blik, naar hun saaledes med sine Huller i Kinderne, sad saa sædelig ved Siden af hendes Moder og syede, saa gav hun Madam Webber, Katten, eller Tjekjedelen intet efter i Velvillie.

Kun Wolfert alene mærkede intet til det som foregik; ganske hensjunken i Eftertanke over Stadens Tilvext og hans Kaalhoveder, sad han der, saae paa Ilden, og smøgede sin Pibe. Men da imidlertid den artige Amy, en Aften, ifølge Skik og Brug, lyste hendes Elsker indtil den yderste Dør, og han, ligeledes efter Skik og Brug, gav hende et Afskedskys, klang dette Smæk saa stærkt ned ad den lange stille Indgang, at selv Wolferts slove Øre hørte det. Nu aabnede sig langsomt en ny Kilde til Angst for ham. Det var aldrig kommet ham i Tan-

kerne, at dette Barn, der Dagen iforveien, som det forekom ham, havde krøbet omkring hans Knæe, og leget med Dukker og Kocthuse, skulde nu paa engang tænke paa Kjerlighed og Ægtestand. Han gned Øinene, undersøgte Sagen nøiere, og fandt omsider, at hun, medens han havde drømt om andre Ting, var voxet frem til en giftefærdig Pige, og, hvad som endnu var værre, allerede var forliebt. Dette gav for den stakkels Wolfert Anledning til nye Sorger. Han var en meget øm Fader, men han var ogsaa en meget sindig Mand. Det unge Menneske var en levende, rørig Knøs, men han havde hverken Penge eller Gods. Wolferts Tanker havde alle een Retning, og han saae, i Tilfælde af Giftermaal, intet andet for sig, end at give det unge Par en Krog i sin Kaalhave til Medgift, endskjønt det Hele neppe var tilstrækkeligt til hans Families Underholdning.

Som en klog Fader besluttede han derfor, at qvæle denne Lidenskab i Fødslen, og forbød det unge Menneske Huset, endskjønt det gik hans Faderhjerte nær, og der kom mangen stille Taare derover i hans Datters klare Øie. Hun forholdt sig imidlertid som et Mønster paa barnlig

Kjerlighed og Lydighed. Hun suurmulede ikke og bar eiheller Nag, trodsede aldrig den faderlige Magt, kom ikke ud af sig selv, eller fik hysteriske Tilfælde, saaledes som mangt et ziirligt, romanlæsende, ungt Fruentimmer vel let vilde gjøre; dette var aldeles ikke Tilfældet hos hende. Hun var ikke en saadan heroisk, rebelsk Flitterdukke. Tvertimod fandt hun sig deri som en lydig Datter, slog Gadedøren i for Næsen af hendes Elsker, og naar hun tilstedede ham en Sammenkomst, saa skete det blot ved Kjøkkenvinduet, eller over Havegjerdet.

Wolfert overlagde nøie disse Sager, og hans Pande fortrak sig i usædvanlige Sorgfolder, da han en Løverdag Aften vendte sine Skridt til en Landsbykroe, der omtrent laae to engelske Mile fra Staden. Denne var Yndlingsforsamlingsstedet for den hollandske Deel af Staden, da Kroen bestandig var bleven i en hollandsk Linie af Gjæstgivere, og endnu stedse havde Udseende og Anstrøg af de gode gamle Tider. Det var et efter hollandsk Viis bygget Huus, der sandsynlig fordum havde været en rig Borgers Landsæde fra Etablissementes tidligste Tider. Det stod ikke langt fra en Landodde kaldet Corlear's-Krog, der gaaer ud i

Havbugten, og paa hvilken Vandet ved Ebbe og Flod brydes med megen Heftighed. Det ærværdige og allerede noget forfaldne Huus var allerede langt borte at kjende paa en Gruppe af Elle og Sykomortræer, der syntes at tilvinke en gjæstfri Indbydelse, medens nogle Taarepile med deres fugtige, hængende Løv, der lignede Vandfald, lovede en Kjøling, der gjorde denne Plet om Sommeren yderst tiltrækkende. Herhid begave sig altsaa, som forhen sagt, flere af Manhattan-Dens gamle Beboere; nogle spillede schuffle *) og Kasteſtene, eller sloge Kegler, medens endnu Andre smøgede rolig deres Pibe og talte om de offenelige Anliggender.

Wolfert kom paa en raa Efteraarseftermiddag i Kroen. Alm og Pilebuske havde tabt deres Blade, som fløi omkring i raslende Hvirvler paa Markerne. Keglebanen var forladt, thi Dagens tidligkommende Kulde havde drevet Selskabet ind i Huset. Da det var Løverdag-Eftermiddag, saa holdt den sædvanlige Klub sit Møde, der navnlig bestod af virkelige hollandske Borgere, uagtet, som naturligt er paa et Sted,

*) Et Spil, der bliver spilt paa et langt Bord, med Stykker Metal, som man skyder efter et Maal.

der har en saa forskjellig Befolkning, ved Leilighed indfandt sig Folk deriblandt af anden Slags og Fædreland.

Ved Siden af Kaminen sad, i en mægtig, med Læder overtrukken Læneſtol, denne lille Verdens Direktør, den ærværdige Ramm, eller som man udtalte det, Ramm Rapelye. Det var en Mand af den vallonisſke Stamme, og berømt for sin Slægts Ælde, thi hans Tipoldermoder havde været det første blanke Barn, der var født i Provindsen. Men meget mere berømt var han for sin Rigdom og sin Værdighed; han havde i lang Tid beklædt en Aldermans ærværdige Plads, og var en Mand, for hvem Gouvernøren selv tog Hatten af. Siden umindelig Tid havde han beſiddet den med Læder overtrukne Stoel, og medens han var i Beſiddelſe af dette Regjeringsſæde taget til i Omfang, indtil han, efter en Række af Aar, havde udfyldt dens hele Rum. Hans Ord gjaldt som afgjørende hos hans Underſaatter, thi han var saa riig, at man aldrig ventede af ham, at han vilde underſtotte sin Mening med Grunde. Verten opvartede ham med ganske særdeles Tjenſtfærdighed, ikke fordi han betalte bedre, end de Øvrige, men fordi en rig Mands Penge synes

at klinge bedre. Stedse havde Verten noget behageligt at sige den ophøiede Ramm i Øret. Sandt er det, at Ramm aldrig loe, stedse iagttog en bulbideragtig Alvor, og havde selv et vist mørkt Væsen ved sig; dog bearede han nu og da Verten med et Bifaldstegn, hvilket, endskjøndt det ikke var mere eller mindre, end en Slags Grynten, dog glædede Verten mere, end en høi Latter af en fattigere Mand.

"Det vil blive en raa Nat for Skattegraverne," sagde Verten, da der brusede et Vindstød om Huset, og raslede med Vinduerne.

Hvorledes? ere de igjen ved Arbeidet? sagde en engelsk Capitain paa halv Sold og med eet Øie, som hyppig var at finde i Kroen.

"Ja vist," sagde Verten: "De har Ret. Lykken har for nylig været dem gunstig. Man siger, at der var bleven opgravet en stor Potte med Penge bag ved Stuyvesants Kjøkkenhauge. Folk mener, at Peter Stuyvesant, den hollandske Gouvernør, skulde have nedgravet dem der."

Dumt Tøi! sagde den eensiede Søehelt, idet han heldte noget Vand i en Rest Brændevin.

"Naa, I maa troe det eller ei," sagde Verten noget stodt. "Men Enhvermand veed, at den gamle Gouvernør i den hollandske Uroligheds Tid havde nedgravet en stor Deel af sine Penge, da de engelske Rødkjoler bemægtigede sig Provindsen. De siger ogsaa, at den gamle Herre gaaer igjen, og det i samme Klædning, i hvilken han er malet paa Portrættet, som hænger i Stamhuset."

Dumt Tøi! sagde Officeren paa halv Sold.

"Dumt Tøi, saameget I vil! Men har ikke Cornelius van Zandt seet ham vandre omkring paa Engen med sit Træbeen, og dragen Kaarde, der blinkede som Luer? Og hvorfor gaaer han vel igjen, uden fordi Folkene have udfundet Stedet, hvor han i gamle Dage pleiede at skjule sine Penge?"

Her blev Verten afbrudt af nogle af Ramm Rapelyes Strubetoner, som forkyndte, at han gik frugtsommelig med den usædvanlige Frembringelse af en Tanke. Da han var for stor en Mand, til at en klog Vert ikke skulde have skaanet ham, saa taug Verten ærbødig stille, for at lade ham tale. Denne mægtige Borgers vældige Legeme forraadte nu allt Kjendetegn,

som en Vulkan lader tilsyne, naar den bebuder et Udbrud. Først gik der en vis Bølgen af Maven, ikke ulig et Jordskjælv, foran; derpaa kom der en Tobaksky ud af Krateret, Munden; derpaa reiste der sig en vis Bragen i Struben, som om Tanken banede sig en Vei igjennem de vandagtige Regioner; dernæst blev der fremkastet flere enkelte Brokker af en Yttring, der endte sig i en Hoste, og omsider frembrød hans Stemme med en Mands langsomme, men afgjørende Tone, der, om han end ikke er sig Vægten af sine Tanker bevidst, dog kjender Vægten af sin Børs, hvorhos enhver enkelt Deel af hans Tale blev betegnet med et vredt Stød af Tobaksrøg.

"Hvem taler om, at Peter Stuyvesant er gaaet igjen?" — Paff — "Har man ikke mere Ærbødighed for Folk?" — Paff — "Peter Stuyvesant vidste for godt at omgaaes med Penge, til at han skulde have nedgravet dem." — Paff — "Jeg kjender den stuyvesantiske Familie" — Paff — "Allesammen." — Paff — "Der gives ikke en mere agtværdig Familie i Provindsen." — Paff — Folk af gammeldags Ærlighed." — Paff — "Ordentlige Husholdere; — ingen Lykkeriddere, som de nu ere." — Paff —

Paff — Paff — "Tael mig ikke mere om at Peter Stuyvesant gaaer igjen." Paff — Paff — Paff — Paff —

Her trak den frygtelige Ramm Panden i Folder, lukkede sin Mund, indtil begge Krogene rynkede sig, og begyndte at ryge med en saadan Heftighed, at hans Hoved snart var omhyllet af lige saadan en Dampsky, som Ætnas frygtelige Top.

En almindelig Taushed fulgte paa den pludselige Irretesættelse, som denne hovedrige Mand havde uddeelt. Imidlertid var Gjenstanden for tiltrækkende til, at man saa let skulde have opgivet den. Samtalen begyndte snart igjen, og den udgik fra Peechy Prauv van Hooks Mund, Klubbens Historieskriver, en af de kjedelige, sladderagtige gamle Folk, der, naar de blive gamle, synes ikke længere at kunne holde deres Ord i dem.

Peechy kunde til enhver Tid, paa en Aften, fortælle saamange Historier, som hans Tilhørere i en Maaned vare istand til at fordøie. Han begyndte nu igjen paa Underholdningen, idet han forsikrede, at der, som han vidste, til forskjellige Tider i flere Egne af Øen, var bleven opgravet Penge. De lykkelige Folk, der

havde opdaget det, havde altid tre Dage i Forveien drømt derom, og hvad det Mærkværdigste var, disse Skatte vare stedse bleven opdagede af en af den gode gamle hollandske Families Efterkommere, hvoraf det tydelig fremlyste, at de i gamle Dage havde været nedgravet af Hollænderne.

"Gaae dog væk med Eders Hollændere!" sagde Officeren paa halv Sold. "Hollænderne havde intet med det at bestille. Piraten Kidd, og hans Mandskab, have nedgravet dem alle."

Dette var et Thema, som paa engang bragte dem alle i Bevægelse. Navnet Kidd var paa hin Tid en Talisman, og stod i Forbindelse med tusinde vidunderlige Historier. Officeren paa halv Sold bemægtigede sig Samtalen, og fortalte alle Morgans, Blackbeards, og den hele Række af blodige Buccaniers Røverier og Foretagender, som allene udgaaede fra Kidd.

Officeren havde paa Grund af sin krigerske Stilling og hans Fortællinger om Krud og Kanoner, stor Vægt iblandt Klubbens fredelskende Medlemmer. Alle hans Pengehistorier om Kidd og det Bytte, som han havde nedgravet, fandt i Peechy Prauvs Fortællinger haardnakkede Rivaler, der, for ikke at lade sine hollandske Ah-

ner fordunkle af en fremmed Fribytter, berigede enhver Mark og enhver Strandbred i Nabolauget med Stuyvesants og Samtidiges skjulte Skatte.

Wolfert Webber tabte ikke et Ord af den hele Samtale. Tankefuld og opfyldt af pragtfulde Drømme, vendte han tilbage til sit Hjem. Hans Føde-Des Jordbund syntes ham at bestaae af bare Guldstøv og enhver Mark at være fuld af Rigdomme. Hans Hoved svimlede næsten ved Tanken om, hvor ofte han, ganske ubevidst, var gaaet over Steder, hvor der have ligget umaadelige Summer, og neppe skjulte af Grønsværet under hans Fødder. Hans hele Aand kom i Oprør over denne Vrimmel af nye Tanker. Da han øinede sine Forfædres ærværdige Bolig, og det lille Rige, hvori Webberne saa længe og saa tilfredse havde boet, følte han ganske det Uværdige i sin Skjebne.

"Ulykkelige Wolfert!" raabte han. Andre kan gaae til Engs, og drømme da om hele Fundgruber af Rigdomme; de behøve kun om Morgenen at tage en Spade i Haanden, for at opgrave Dubloner som Kartofler, medens du maa drømme om Møisommeliheder og vaagne op til Armod, — maa fra Aar til andet be-

arbeide dine Marker, og dog ikke høste andet end Kaalhoveder."

Wolfert Webber gik til Sengs med tungt Hjerte, og det varede længe, inden de gyldne Syn, der havde forvirret hans Hjerne, forundte ham Roe. Men netop disse Syn gik ogsaa over paa hans Tanker i Søvne, og antoge en mere bestemt Skikkelse. Han drømte, at han havde midt i sin Hauge opdaget en umaadelig Skat; ved hvert Stød med Spaden kom en Guldbarre til Syne, Diamants Kors funklede frem af Støvet, Guldsække viste deres runde Buge og bugnede af Qvadrupler eller ærværdige Dubloner, og Kister indtil Randen fyldte med Moedorer, Dukater og Pistariner *) oplukkede sig for hans Øine, og gave deres glimrende Indhold fra sig.

Wolfert vaagnede fattigere end nogensinde. Han havde ingen Lyst til at gaae til sine dagelige Forretninger, der forekom ham saa smaalige og uindbringende, men sad hele Dagen

*) Moedoren er en gammel portugisisk Guldmynt, omtrent af 4 Rbd. Værdie. Pistarinen er sandsynligviis lige høit med Escudillo d'Oro til 1½ Rbd.

ved Kaminen, og saae Guldbarrer og Hobe af Guld i Ilden.

Den anden Dag havde han samme Drøm. Han var atter i sin Hauge, gravede og befordrede hele Hobe af skjulte Rigdomme for Dagens Lys. Der laae noget saare Besynderligt ved denne Gjentagelse. Han tilbragte atter en Dag med Eftertanke, og omendskjøndt det var Reengjøringsdagen, og i Huset, som det er almindeligt i hollandske Husholdninger, det Øverste blev vendt nederst, saa sad han dog ubevægelig i den almindelige Tummel.

Den tredie Nat gik han med bankende Hjerte til Sengs. Han paasatte sin røde Nathue med den forkeerte Side udad, for at faae Lykke. Det var allerede dyb Midnat, da hans foruroligede Gemyt overlod sig til Søvnen. Den gyldne Drøm kom atter igjen, og atter saae han sin Have bugne af Guldbarer og Guldsække.

Wolfert stod næste Morgen heel forvirret op. En Drøm, der tre Gange gjentoges, var endnu stedse indtruffet, og skete det, da var hans Lykke gjort. I sin Bevægelse trak han Vesten forkeert paa, og det var en Bekræftelse paa den gode Lykke. Nu tvivlede han ikke læn-

ger paa, at der jo et Sted i hans Kaalmark laae en stor Skat skjult, der kun ventede paa, at blive hævet, og det angrede ham, at han saalænge havde gravet omkring paa Jordens Overflade, istedet for at grave dybere. Fuld af disse Tanker satte han sig til Theebordet, sagde til sin Datter, at hun skulde komme et Stykke Guld i hans Kop, og spurgte, da han rakte sin Kone en Tallerken med Kleiner, om hun ikke vilde tage sig en Dublon.

Hans Hovedsorg var nu, hvorledes han skulde hæve denne uhyre Skat, uden at det blev bemærket. Istedet for om Dagen regelmæssig at arbeide paa sin Lod, stjal han sig nu om Natten ud af Sengen, og rodede og grov med Spaden og Hakken fra den ene til den anden Ende omkring paa sit fædrene Grundstykke. Efter kort Tids Forløb var hele Haven, der ellers stod der med sin Phalanx af Kaalhoveder, som en Urtehær i Slagorden, og havde ydet et saa venligt og regelmæssigt Syn, bleven til en Skueplads for Ødelæggelse, medens den ubarmhjertige Wolfert, med Nathuen paa Hovedet, og Løgten og Spaden i Haanden, gik igjennem de søndertraadte Rækker, som en Ødelæggelsesengel for sin egen Urteverden.

Hver Morgen vidnede om den forrige Nats Ødelæggelse; Kaalstokke af forskjellig Alder og Slags, fra den spædeste Spire indtil det fuldvoxne Kaalhoved, laae her jammerfuld, udrevne af deres rolige Beed, ligesom unyttigt Ukrud, og visnede i Soelskinnet. Forgjeves gjorde Wolferts Ægtefælle ham Forestillinger, forgjeves græd hans elskte Datter over Ødelæggelsen af en Yndlings-Morgenfrue. Du skal snart faae Guld, raabte han da, og tog hende om Hagen. "Du skal til Dit Bryllupshalsbaand faae en Snor randede Dukater, mit Barn!"

Omsider begyndte Familien at blive bekymret for den stakkels Mands Forstand. Han talte om Natten i Søvne om Fundgruber af ægte Perler, Diamanter og Guldbarrer. Om Dagen var han tungsindig og adspredt, og gik omkring som i Drømme. Madame Webber holdt hyppige Raadslagninger med Naboskabets gamle Koner. Der forgik ikke nogen Time om Dagen, da man jo saae en Hob af disse ryste de hvide Natkapper for hendes Dør, medens den arme Kone klagede jammerfuld hendes Nød for dem. Ogsaa Datteren søgte ved stjaalne Sammenkomster med hendes yndede Hyrde, Dik Waldron, at trøste sig. De behagelige smaa

hollandske Viser, hvormed hun pleiede at qvæge Huset, lode stedse sjeldnere, hun gleute stundom sit Sytøi og saae sin Fader betænkelig i Ansigtet, naar han saaledes sad tankefuld ved Kaminen. En Dag opfangede Wolfert hendes Blik, da hun ængstlig rettede dem paa ham, og vaagnede for et Øieblik af sine gyldne Drømme. "Vær munter mit Barn," sagde han jublende: "hvorfor er Du saa nedslagen? Du skal engang i Tiden kunne lade Dig see ved Siden af Brinkerhofferne og Schermerhornerne, van Horns og van Dams. — Ved St. Nicolaus, Patronen selv skal være glad, om han kan faae Dig til sin Søn!"

Ved dette taabelige Pralerie rystede Amy paa Hovedet, og tvivlede mere end nogensinde paa, at det var saa ganske rigtig med den gode Mands Forstand.

Imidlertid vedblev Wolfert utrættelig med Gravningen, men Marken var stor, og da der i Drømme ikke var forekommet ham nogen bestemt Plet, saa maatte han grave paa Lykke og Fromme. Vinteren traadte ind, inden en Tiendedeel af Forjættelsens Land var bleven gjennemforsket. Jorden frøs ganske haardt, og Nætterne bleve for kolde, til at man kunde bruge

Spaden. Men neppe havde det tilbagevendende Foraar opblødt Jorden og de smaa Frøer begyndte at qvække paa Engene, da Wolfert atter begyndte sit Arbeide med fordoblet Iver. Nu var hans Syslers Orden ganske omvendt. Istedetfor at arbeide brav om Dagen, at plante og omplante sine Kjøkkenurter, forblev han i en uvirksom Eftertanke, indtil Nattens Skygger atter kaldte ham til sit hemmelige Arbeide. Paa denne Maade vedblev han at grave, den ene Nat efter den anden, Uge paa Uge, Maaned paa Maaned, men fandt ikke en Døit. Tvertimod blev han, jo længere han grov, stedse mere fattig. Hans Hauges frugtbare Bund var opgravet, og Sand og Grus nedenfra bragt op, indtil hele Marken var en Sandørken.

Aarstiderne fulgte hinanden efterhaanden. De smaa Frøer, der i Begyndelsen af Foraaret havde qvækket i Engen, qvækkede som Brølefrøer i Sommerheden og taug nu ganske stille. Huus- og Muursvalerne kom, qvidrede omkring Taget, byggede deres Reder, opklækkede deres Unger, holdt deres Sammenkomster paa Tagrenden, og fløi derpaa bort, et andet Foraar imøde. Kaalormen vævede sig sin Ligskjorte, svævede deri ned fra det store Knaptræe foran

Huset, blev til Sommerfugl, flagrede endnu i Sommerens sidste Soelskin, og forsvandt da; endelig bleve Knaptræets Blade først gule saa brune, faldt af et efter andet, dreiede sig omkring i de smaae Virvler af Vind og Støv, og hvidskede, at Vinteren var nær.

Wolfert vaagnede efterhaanden, da Aaret nærmede sig sin Ende, fra sin Rigdomsdrøm. Han havde ved Vinterens Nærmelse ikke høstet noget til Forbrug for sin Huusholdning. Kulden var vedholdende og streng, og for første Gang følte Familien virkelig Mangel. Efterhaanden begyndte der at foregaae en Forandring i Wolferts Gemyt, ligesom den sædvanlig indfinder sig hos dem, hvis gyldne Drømme afbrydes af den trykkende Virkelighed. Den Tanke, at han kunde komme til at lide Mangel, begyndte nu at bemestre sig ham. Han havde allerede anseet sig for et af de ulykkeligste Mennesker i Provindsen, fordi han havde lidt et saa uberegneligt Tab paa den ikke opdagede Skat, og nu, hvor flere Tusinde Pund vare undgaaede hans Efter grandskninger, var det høist trykkende for ham, at maatte være bekymret for Schillinger og Pence.

Den blege Sorg leirede sig paa hans Pande, han gik omkring med pengesøgende Mine, nedslagne Øine og med Hænderne i Lommerne, som Folk pleie at gjøre, naar de ikke have noget i dem. Han kunde ikke engang gaae forbi Stadens Fattighuus, uden at kaste et veemodigt Blik paa det, ligesom det skulde være bestemt til hans tilkommende Bolig. Særhederne i hans Adfærd og hans Blikke gave Anledning til mange Formodninger og Bemærkninger. Allerede i lang Tid havde man holdt ham for syg paa Sjelen, og Enhver havde følt Medlidenhed med ham; omsider begyndte man at formode, at han ogsaa var fattig, og nu undveg man ham.

De rige gamle Borgere af hans Bekjendtskab kom ham imøde i Døren, naar han vilde besøge dem, modtoge ham meget gjæstfri paa Dørtærskelen, trykkede ham ved Afskeden meget hjertelig i Haanden, rystede paa Hovedet, naar han gik, sagde deeltagende: "den stakkels Wolfert!" og saae de ham tilfældig komme paa Gaden, saa vendte de hurtig om ad Hjørnet. Barberen og Skoflikkeren i Nabolauget og en pjaltet Skrædder fra en nærliggende Gade, de tre fattigste men lystigste Karle af Verden, be-

tragtede ham imidlertid med overordentlig Medfølelse, hvilket sædvanlig er Mangel paa Midler egen, og det er uden for al Tvivl, at deres Lommer vist nok havde staaet til hans Tjeneste, havde de blot ikke været tomme.

Saaledes forlod Hvermand det webberske Huus, som om Armod var smittende som Pesten: Alle, med Undtagelse af den ærlige Dirk Valdron, der stedse fortsatte sine stjaalne Besøg hos Datteren, og virkelig stedse syntes at blive mere kjerlighedsfuld, jo mere Lykken forlod hans Elskede.

Allerede vare flere Maaneder forløbne, uden at Wolfert havde besøgt sit gamle Yndlingssted, Landsbykroen. En Løverdags Eftermiddag gjorde han en Spadseretur, og tænkte paa sine Gjenvordigheder og skuffede Forventninger, da hans Fødder ubevidst valgte den vante Vei, og han, da han vaagnede af sin Eftertænken, befandt sig udenfor Kroedøren. Nogle Øieblikke betænkte han sig, om han skulde træde ind, dog hans Hjerte længtes efter Selskab, og hvor kan en ødelagt Mand bedre finde saadant, end i en Kroe, hvor der hverken findes gode Exempler eller gode Raad, der var istand til at bringe ham udaf Fatning?

Wolfert traf flere af de gamle Gjæster paa deres Poster i Kroen, og siddende paa deres sædvanlige Steder: men en manglede, den store Ramm Rapelye, der flere Aar havde taget det med Læder overtrukne Stadsstæde i Besiddelse. I hans Sted sad en Fremmed, der saavel paa Stolen, som i Kroen syntes at være hjemme. Han var kun af Middelhøide, men havde et bredt Bryst, og var stirskaaren og muskuløs. Hans brede Skuldre, dobbelte Lede og krumme Knæe vare Tegn paa vældig Styrke. Hans Ansigt var mørkt og gammelagtigt. Hans Næse var af et dybt Ar, der syntes at hidrøre fra et Sabelhug, næsten kløvet, og i hans Overlæbe var en Aabning, igjennem hvilken hans Tænder kigede igjennem lig en vild Bulbiders. En Dusk staalgraae Haar fuldendte det Gruelige i hans modbydelige Ansigt. Hans Klædedragt havde noget Amphibiagtigt. Han bar en gammel Hat med en afslidt Tresse, der paa militærisk Viis, sad paa den ene Side af Hovedet; en luslidt Uniform med Metalknapper og et Par vide Beenklæder, der vare sammenbundne under Knæerne. Han gav Alle Befalinger med bydende Stemme, talede med en skraldende Stemme, der klingede som brændende Tornes Gnistren under en Potte, bandede Verden

og Tjenesteyndet efter Behag, og blev opvartet med endnu større Underdanighed, end man nogensinde havde viist den mægtige Ramm selv.

Wolferts Nysgjerrighed, efter at vide, hvo og hvad denne Fremmede var, der i denne gamle Eiendom havde anmasset sig en saa uindskrænket Magt, vaagnede. Peechy Prauv trak ham til Siden, i en fraliggende Krog af Salen, og meddeelte ham her, med dæmpet Stemme og med stor Forsigtighed, Alt det, han vidste om denne Gjenstand. For flere Maaneder siden var hele Gjæstgivergaarden, i en mørk, stormfuld Nat bleven vækket af gjentagende, langttrukket Raaben, der klingede som en Ulvs Hylen. Det kom fra Vandet, og man kunde omsider kjende, at Huset blev anraabt paa Matrosviis: Vert, Hollah! — Verten ilede ud med sin første Opvarter, Kjeldermester, Gaarskarl og Dreng, det vil sige, med sin gamle Neger Luff. Da de nærmede sig Stedet, hvorfra Stemmen kom, fandt de dette amphibieagtige Væsen siddende ved Bredden, ganske ene paa en Ege Skibskiste. Hvorledes han er kommen derhen, om han var sat i Land af en Baad, eller var bleven dreven dertil paa sin Skibkiste, kunde ingen sige, thi han syntes ikke meget tilbøielig til at besvare Spørgsmaale,

og der laae noget i hans Blikke og Væsen, der pludselig paabød alle Spørgere Taushed. Nok, han tog et Hjørneværelse i Gjæstgivergaarden i Besiddelse, i hvilket hans Kiste med megen Besværlighed blev skaffet ind. Her var han siden den Tid bleven, og havde opholdt sig i Gjæstgivergaarden selv og i Nabolauget, hvorhos han rigtig nok stundom paa en, to eller tre Dage var forsvunden, — men var gaaet og atter kommet igjen, uden at give ringeste Antydning eller Regnskab for hans Handlinger. Han syntes stedse at have mange Penge, endskjønt af besynderligt udenlandsk Præg, og betalte hver Aften regelmæssig sin Regning, inden han lagde sig til Hvile. Han havde indrettet sit Værelse efter sin egen Viis: en Hængekøie istedetfor en Seng, fæstet op til Loftet, og Væggene udzirede med forrustede Pistoler og Halladsker af fremmed Arbeide. I dette Værelse tilbragte han en stor Deel af sin Tid, hvor han sad ved Vinduet, hvorfra man havde en vid Udsigt paa Sundet, med en kort, gammeldags Pibe i Munden, et Glas med Rom og varmt Vand ved sig, og en Lommekikkert i Haanden, hvormed han tog hver Baad i Øiesyn, der lod sig see paa Vandet. Store Skibe med lange Rær syntes, kun meget lidt at opvække hans Op-

mærksomhed; men saasnart han saae noget med et lidet Seil, eller en Baad eller en Jolle kom til Syne, strax var Kikkerten for Øiet, og han betragtede det med den meest spændte Opmærksomhed.

Alt dette vilde have kunnet skeet, uden at man havde lagt synderlig Mærke dertil, thi paa den Tid var Provindsen en saa almindelig Samlingsplads for Lykkeriddere af alskens Slags og fra alle Klimater, saa at alle Synderligheder i Klædedragt og Adfærd kun opvakte saare liden Opmærksomhed. Imidlertid begyndte efter kort Tid dette fremmede Søeuhyre, der saa besynderligt var kastet i Land, at gribe ind i Husets gamle Skikke, at ville beherske de gamle Kunder, og at blande sig paa en høist diktatorisk Viis i Keglebanens og Kroestuens Anliggender, indtil han til Slutning naaede et uindskrænket Herredømme over hele Kroen. Det var forgjeves, at ville modsætte sig ham. Han var ikke ligefrem skjendesyg, men meget opfarende og afgjørende, ligesom En, der er vant til, uindskrænket at befale paa Skandsen af et Skib, og der laae noget Fanden udfordrende i Alt det han sagde og gjorde, der indgjød alle Omkringstaaende stor Frygt. Selv Officeren paa halv

Sold, der saalænge havde været Klubbens Helt, bragte han snart til at tie, og de rolige Borgere vare ubevægelige af Forbauselse, ved at see deres saa let fængbare Krigsmand saa hurtig og saa rolig blive bragt til Taushed. Og dertil vare de Fortællinger, man hørte af ham, ganske af den Slags, at Haarene maatte reise sig paa en fredelig Borgers Hoved. Der gaves ingen Søetrefning, intet Krydstog, intet Fribytter-Eventyr, der i de sidste tyve Aar var forefalden, hvormed han ikke havde Udseende af paa det Nøiagtigste at være bekjendt. Han syntes at finde den største Fornøielse i, at tale om Buccaniernes Foretagender i Vestindien og den spanske Søe. Hvor funklede ikke hans Øine, naar han beskrev, hvorledes de belurede Sølvflaaderne, — de haardnakkede Fægtninger, Raa-Nok ved Raa-Nok, Batterie ved Batterie, — Entringen og de vældige spanske Gallioners Borttagelse! Med hvilken indvortes Glæde skildrede han ikke Overfaldet paa denne eller hiin spanske Colonie, en Kirkes Udtømmelse, et Klosters Udplyndring! Man skulde troe, at man hørte en Fraadser beskrive hvorledes en feed Mikkelsgaas blev stegt, naar han fortalte, hvorledes en spansk Don var bleven ristet, for at tvinge ham til Opdagelsen af hans Skatte —

en Skildring, som han saaledes udmalte i det Smaae, at alle de gamle rige Borgere dreiede sig urolige omkring i deres Stole. Alt dette fortalte han med uendelig Glæde, som om han ansaae det for et fortreffeligt Spøg, og da saae han med et saa skrækkeligt Sideblik paa sin næste Naboe, at den arme Mand af bare Forknyttelse maatte lee høit. Naar imidlertid nogen fordristede sig til, at ville modsige ham i hans Fortællinger, saa blev han paa Øieblikket Fyr og Flamme. Selv hans trekantede Hat antog da for et Øieblik en truende Mine, og syntes at tage Modsigelsen ilde op. "Hvorledes Satan kan I ville vide det bedre, end jeg? — Jeg siger Eder, det var saaledes!" og dermed gav han et saadant glat Lag af tordnende Eder og frygtelige Sømandstalemaader, som aldrig tilforn have været hørt indenfor disse fredelige Mure.

De hæderværdige Borgere begyndte ogsaa omsider at formode, at han vel maatte vide mere om disse Sager, end af blot Rygte. Med hver Dag bleve deres Formodninger om ham græsseligere og frygteligere. Det Usædvanlige i hans Ankomst, det Usædvanlige i hans Adfærd, den Hemmelighed, der omgav ham, Alt dette gjorde ham i deres Øine til

noget Ubegribeligt. Han var for dem et Slags Havuhyre — en Søevild — han var Behemoth — Leviathan — kort, de vidste ikke, hvad han var.

Dette stormende Søehyres herskesyge Aand blev tilsidst ganske utaaleligt. Han agtede hverken Rang eller Stand; modsagde uden Betænkning de rigeste Borgere, tog den helligede Læneſtol i Besiddelse, den, der siden umindelige Tider, havde været den ophøiede Ram Rapelyes Regieringssæde: — ja han gik i et Anfald af grovt Spøg saavidt, at han slog denne mægtige Borger paa Ryggen, drak hans Toddy ud for ham, og tilnikkede ham — noget, man næsten ikke skulde troe. Fra den Tid af lod Ramm Rapelye sig ikke mere see i Kroen, og hans Exempel fulgte flere af de anseeligste Gjæster, der vare for rige til, at de saaledes med Magt skulde lade sig bringe fra deres Meninger, eller lade sig tvinge til Latter over Nogens Spøg. Værten var næsten i Fortvivelse: han vidste imidlertid ikke, paa hvad Maade han skulde blive af med dette Søuhyre og hans Skibskiste, der Begge, som Immobilier eller Udvæxter, syntes at have forbundet sig med hans Huus.

Det var dette, som Fortælleren Peechy Prauv, forsigtig hviskede Wolfert i Øret, da han i Hjørnet af Salen holdt ham i Knappen, hvorhos han stundom kastede et frygtsomt Blik til Kroestuedøren, om Fortællingens skrækkelige Helt ikke ogsaa hørte den.

Taus satte Wolfert sig i en fraliggende Krog af Værelset, fuld af en mægtig Frygt for denne Ubekjendte, der var saa godt bevandret i Fribytteriets Historie. Det var for ham et vidunderligt Exempel paa mægtige Rigers Omvæltninger, saaledes at see den ærværdige Ram Rapelye stødt fra sin Throne, og en raa Sømand foreskrive Love fra hans Lænestol, byde Patriarken Trods, og opfylde dette rolige lille Rige med Allarm og Storpralerie.

Den Fremmede var denne Aften i en usædvanlig meddeelende Stemning, og fortalte en Mængde forskrækkelige Historier om Plyndring og Brand paa det aabne Hav. Med ualmindelig Forkjærlighed opholdt han sig derved, og udhævede stedse de frygtelige Enkelheder stærkere, i Forhold til Virkningen, som de gjorde paa hans Tilhørere. Saaledes gav han en udførlig praleriſk Beretning om et spanſk

Koffardieskibs Borttagelse. Det laae ved Vindstille en Sommerdag netop paa Høiden af en Ø, som var et af Piraternes Smuthuller. Disse havde med deres Kikkerter fra Strandbredden af noie iagttaget det, og saaledes underrettet sig om dets Beskaffenhed og Styrke. Om Natten roede en udsøgt Skare af Vovehalse paa en Valfiskefangerbaad derhen. Med omviklede Aarer nærmede de sig Skibet, da det uvirksom gyngede sig paa Bølgerne, og Seilene sloge slappe mod Masterne. De vare allerede tæt neden for Agterenden, da Skildvagten paa Dækket mærkede deres Nærværelse. Der opstod Alarm; Piraterne kastede Haandgranater paa Dækket, og sprang op paa Skibet med dragne Sabler. Skibsfolkene ilede til Vaaben, men i stor Uorden; Nogle af dem blev nedskudte, Andre søgte Tilflugt i Stengerne. Andre bleve drevne over Bord og druknede, medens Andre igjen sloges omkring fra Dækket til Skandsen, og kjækt forsvarede hvert Fodbred. Der vare tre spanske Herrer med deres Damer ombord, og disse forsvarede sig paa det meest fortvivlede. De forsvarede Skibet fra Kahytstrappen af, sloge flere af de Angribende ned, og sloges som Djevle, thi de vare ved Qvindernes Skrig i Kahytten bleven som rasende. En af disse Dons

var gammel, og snart afferdiget. Begge de Andre stode kjække mod deres Mand, endskjondt Piratercapitainen selv var iblandt de Angribende. I dette Øieblik lød et Seiersskrig fra Fordækket — "Skibet er vort!" raabte Piraterne. En af Herrerne sænkede strax sit Sværd og overgav sig. Men den Anden, en opfarende, først nylig gift Mand, gav Capitainen et Hug over Ansigtet, der kløvede det fra Ende til anden.

Capitainen kunde netop udtale de Ord: "ingen Pardon!"

Og hvorledes gik det Fangerne? sagde Peechy Prauv begjerlig.

Bleve Alle kastede over Bord! var Svaret.

En Dødsstilhed fulgte paa disse Ord.

Peechy Prauv trak sig stille tilbage, som En, der uformodentlig kommer til en sovende Løves Leie. De hæderlige Borgere kastede frygtsomme Blik paa det dybe Ar, der gik tvers over den Fremmedes Ansigt, og rykkede deres Stole noget længere bort. Men Søemanden røgede væk, uden at bevæge en Muskel, ligesom han enten ikke bemærkede, eller ikke agtede

det ugunstige Indtryk, han havde gjort paa sine Tilhørere.

Officeren paa halv Sold var den første, der brød Tausheden, thi denne følte bestandig en Fristelse, skjønt forgjeves, at byde denne Havtyran Spidsen, og atter at naae sin tabte Overvægt i hans gamle Staldbrødres Øine. Han søgte nu at sætte imod den krigerske Fremmedes Fortællinger andre, der vare ligesaa frygtelige. Kidd var, som sædvanlig, hans Helt, over hvem han syntes at have sammenskrabet alle i Provindsen i Omløb værende Sagn. Søemanden havde fra først af viist et bestemt Nag imod den eenøiede Kriger; men ved denne Leilighed hørte han med ganske særdeles Utaalmodighed paa ham. Der sad han, med Armen i Siden, den anden Albue lænet paa Bordet, og en lille Pibe i Munden, af hvilken han smøgede vredt. Benene lagde han overkors, stampede bestandig med den ene Fod paa Gulvet, hvorhos han nu og da kastede et Basiliskblik paa den sladrende Capitain. Omsider sagde den Sidste, at Kidd var med sit Mandskab seglet op ad Hudson, for hemmelig at bringe sit Bytte i Sikkerhed. "Kidd seglet op ad Hudson!" brød Søemanden paa engang løs med en frygtelig Ed; — Kidd er aldrig kommen op ad Hudson!"

Men jeg siger Eder, ja, svarede den Anden. Ja, og man siger, at han har nedgravet sine Skatte paa den lille flade Landspidse, som gaaer ud i Floden, og som hedder Fandens Dandsesal.

"Fandens Dandsesal i Ebers Hals!" raabte Søemanden. "Jeg siger Eder, Kidd er aldrig kommen op ad Hudson. Hvad Fanden, veed I da om Kidd og hans Smuthuller?"

Hvad jeg veed derom? gjentog Officeren paa halv Gage. Naa, jeg var i London, da han var under Tiltale, — ja, og havde den Fornøielse, at see ham blive ophængt paa Henrettelses-Dokken.

"Da maa jeg sige Eder, at I har seet en saa brav Karl hænge, som nogensinde har gaaet paa en Stovlesaal. Ja! — og dermed bøiede han sig nærmere hen til Officeren — mangen Landløber har seet paa det, som hellere burde have dinglet i hans Sted."

Officeren paa halv Gage talede ikke et Ord mere, men den Forbittrelse han skjulte i sit Bryst, blussede med voldsom Heftighed i hans ene Øie, der glødede som et Kul.

Peechy Prauv, der aldrig kunde tie, bemærkede, at Herren upaatvivlelig havde Ret.

Kidd havde aldrig nedgravet Penge ved Hudson, eller noget Sted her i Egnen, endskjøndt Hvermand paastaaer, at dette var en Kjendsgjerning. Det havde været Bradisch og Andre af Buccanierne, der havde nedgravet Penge, Nogle sagde i Skildpadebugten, Andre paa Long-Island, endnu Andre i Nærheden af Helvedsporten. "Virkelig," føide han til: "mindes jeg et Eventyr om Sam, den sorte Fisker, der for mange Aar siden har tildraget sig, og der, som Nogle paastaae, skal have staaet i Forbindelse med Buccaniernes. Da vi her ere iblandt Venner, og det ikke vil udbrede sig videre, saa skal jeg fortælle Eder det. — Det var i en mørk Nat, for mange Aar siden, da den sorte Sam vendte tilbage fra sin Fiskefangst ved Helvedesporten. —"

Her blev Fortællingen pludselig qvalt i Fødslen ved en Bevægelse af den Ubekjendte, der lagde sin Jern-Næve med Knoklerne nedad, med en saa rolig Kraft paa Bordet, at Sporene deraf vare kjendelige i Træet, og saae opbragt, med en rasende Bjørns Grinen, Fortælleren over Skuldrene.

"Hør Naboe!" sagde han med et betydningsfuldt Hovednik: "I skal lade Buccanierne

og deres Penge i Fred — gamle Mænd og gamle Qvinder maa ikke give sig af med dem. De have for Pengenes Skyld dygtig tumlet dem omkring, sat Liv og Sjel paa Spil for det, og hvor det end ligger, saa troe mig kun, at den maa staae i Forbund med Fanden, der faaer det!"

Paa dette pludselige Udraab fulgte en dyb Taushed i Værelset. Peechy Prauv foer tilbage og den eensiede Officeer saagar blegnede. Wolfert, der i et mørkt Hjørne af Værelset havde med spendt Opmærksomhed hørt paa alle disse Samtaler om skjulte Skatte, saae med en Blanding af Banghed og Ærefrygt paa den dristige Buccanier, thi derfor holdt han ham virkelig. Der var en Klingen med Guld og en Glimren af Juveler i alle hans Historier om det spanske Hav, der gav enhver Periode Værd, og Wolfert vilde have givet Alt i Verden, dersom han kun engang kunde have gjennemrodet den svære Skibskiste, som hans Indbildningskraft foremalte ham indtil Randen fyldt med gyldne Bægre, med Kruzifixer og med skjønne runde Punge fulde af Dubloner.

Dødsstilheden, der herskede i Selskabet, blev omsider afbrudt af den Fremmede, der

fremtrak et uhyre Uhr af forunderligt og gammelt Arbeide, hvilket, som det forekom Wolfert, saae ganske spanskt ud. Da han trykkede paa en Fjeder, slog det ti, hvorpaa Søemanden spurgte om sin Fortæring, betalte denne med en Haandfuld udenlandske Mynter, tømte sin Drik aldeles, og da, uden at tage Afsked med nogensomhelst, væltede sig ud af Værelset, og saaledes brummende hen for sig, buldrede op ad Trappen til sit Værelse.

Der gik nogen Tid hen, inden Selskabet brød Tausheden, der havde udbredet sig over det. Selv den Fremmedes Fodtrin, som man nu og da kunde høre, naar han gik op og ned i sit Værelse, indgjød en vis Frygt. Imidlertid var den Underholdning, de havde været i Begreb med, for tiltrækkende til, at de ikke igjen skulde have begyndt den. Et stærkt Uveir trak op, medens de vare fordybede i deres Samtale, og de Regnstrømme, der styrtede ned fra Himmelen, tillod ikke at nære den Tanke at gaae hjem, forinden Uveiret var forbi. De rykkede derfor Alle nærmere sammen, og bade den hæderlige Peechy Prauv, at fortsætte sin Fortælling, i hvilken han paa en saa uartig Maade var bleven afbrudt. Han opfyldte saare gjerne deres

Begjering, men talte dog i en neppe hørlig Tone, som stundom tabte sig i Tordenens Rullen, holdt vel nu og da op og lyttede med øiensynlig Skræk efter, naar han hørte den Fremmedes Fodtrin over Hovedet paa sig. Følgende er Indholdet af hans Historie.

Den sorte Fiskers Eventyr.

Hele Verden kjender den sorte Sam den gamle Fisker, eller som man sædvanlig kalder ham, den smudsige Sam, som i et halvt Aarhundrede har fisket i Sundet. Nu er det mange, mange Aar siden, da Sam — som dengang var en saa rask ung Neger, som en i hele Provindsen, og som arbeidede paa Kilian Suydams Meierie paa Long-Island — efter at have endt sit Dagværk, fiskede en stille Sommeraften i Nærheden af Helvedsporten.

Han sad i en let Jolle, havde, da han meget godt kjendte Strømmene og Hvirvlerne, efter Flodens Forandrig ogsaa skiftet sin Plads, og havde faret fra Hønen og Kyllingerne til Svineryggen, fra Svineryggen til

Potten, og fra Potten til Stegepanden *). Ganske sysselsat med sin Fangst, havde han ikke mærket, at Ebben traadte hurtig ind, indtil Hvirvelens og Malstrømmens Bulder mindede ham om den nære Fare, saa at han havde Umage med, at lede sin Jolle igjennem Fjelde og Klipper og komme til Spidsen af Backvells Øen. Her kastede han paa nogen Tid Anker, og ventede paa Floden, for med den at vende hjem igjen. Da Natten brød frem, blev det koldt og stormende. Enkelte mørke Skyer trak sammen fra Vesten, og nu og da forkyndte Tordnens Rullen eller et Lyn, at der var et Sommeruveir i Anmarsch. Sam styrede derfor efter Vindsiden af Manhattan-Øen, foer langs med Kysten, og kom saaledes i en behagelig Bugt, tæt under et steilt, langtfremragende Fjeld, hvor han bandt sin Jolle ved den af en Sprække i Fjeldet fremstaaende Rod af et Træe, der udbredede sine brede Grene som en Baldakin over Vandet. Nu kom Uveiret voldsomt op; Vinden pidskede Strømmen saa at den sprøitede op i hvidt Skum; Regnen raslede paa Bladene, Tordnen

*) Disse ere samtlige Navne paa Fjelde og Landtunger.

brølede langt høiere, end den gjør i dette Øieblik, Lynet syntes at opfange Skummet af Floden, men Sam laae, beskyttet af Fjeld og Træe, i sin Jolle, indtil han vugget af Bølgerne, faldt i Søvn.

Da han vaagnede, var Alting rolig. Uveiret havde lagt sig, og kun nu og da viste en svag Lysning i Østen, hvor det var trukket hen. Natten var mørk, og ikke oplyst af Maanen, og Sam sluttede af Flodens Høide, at det omtrent maatte være Midnat. Han var i Begreb med, at gjøre sin Jolle løs, for at vende hjem igjen, da han i det Fjerne saae et Lys glimte paa Vandet, der syntes hurtig at nærme sig. Da de kom nærmere, saae han, at det var en Lygte, der stod i Forenden af en Baad, som gled hen i Skyggen af Strandkanten. Den dreiede om i en lille Bugt, tæt ved den, hvori han havde været. En Mand sprang i Land, søgte omkring med Lygten, og raabte da: "det er Stedet — her er Jern-Ringen." Baaden blev nu bundet fast, Manden vendte tilbage til Baaden og hjalp sine Kamerater at bringe noget Tungt i Land. Da Lyset faldt paa Skikkelserne, saae Sam, at det var fem store Karle af forvovent Udseende med røde

Huer; derimod bar deres Anfører en trekantet Hat. Nogle af dem vare bevæbnede med Dolke eller lange Knive og Pistoler. De talede sagte med hverandre, og undertiden i et fremmed Sprog, hvilket Sam ikke kunde forstaae.

Da de havde landet, gik de igjennem Krattet, hvorved de afløste hinanden med at slæbe deres Byrde op paa den klippefulde Bred. Sams Nysgjærrighed var spendt; han forlod altsaa sin Jolle, og klavrede taus op ad en Bjergryg, hvorfra man kunde overskue Veien. De havde netop standset et Øieblik, for at udhvile, og Anføreren søgte omkring i Krattet med sin Lygte. "Har I bragt Spaderne med?" spurgte En. Her ere de, svarede den Anden, der bar den paa Skuldrene.

"Vi maa grave dybt, for at ingen kan opdage det", sagde en Tredie.

En kold Gysen overfoer Sam. Han troede nu at være overbeviist om, at det var en Morderbande, der vilde begrave deres Offer. Hans Knæer rystede. Hans Angest gjorde, at han kom til at ryste en Green, ved hvilken han holdt sig fast, idet han saae ned over Randen af Klippen.

"Hvad er det?" raabte En af Banden, "hist i Krattet rører Nogen sig!"

Man holdt Lygten henad den Egn, hvorfra Larmen kom. En af Rødhuerne spændte Pistolen, og sigtede netop hen paa den Plet, hvor Sam stod. Denne stod ubevægelig, — aandesløs og ventede at det næste Øieblik vilde være hans sidste. Lykkeligviis var hans mørke Hudfarve ham gunstig, og skinnede ikke frem af Bladene.

"Der er Ingen," sagde Manden med Lygten. "I vil for Fanden dog vel ikke fyre Pistolen af, og bringe Egnen i Oprør?"

Hanen blev atter sat i Roe, Byrden læsset op, og Folkene gik langsomt hen ad Strandbredden. Sam forfulgte dem med Øinene, medens Lygten kastede enkelte Streiflys igjennem de dryppende Buske, og først da, da de vare ganske ud af Syne, vovede han, at aande friere. Nu tænkte han paa, atter at komme tilbage til sin Baad, og at fjerne sig fra et saa farligt Nabolaug: men Nysgjerrigheden var stærkere, end han selv. Han nølede, dvælede og lyttede. Efter nogen Tid hørte han Lyden af Spaderne. "Nu grave de Graven!" sagde han ved sig selv, og en kold Sved traadte paa hans Pande.

Ethvert Stød med Spaden, der lød igjennem den stille Skov, var et Stik i hans Hjerte; imidlertid var det klart, at de Gravende gjorde saa lidt Støi som muligt. Alting havde Udseende af en forfærdelig Hemmelighed og Forborgenhed. Sam havde stedse fundet Smag ved alt Frygteligt, — en Mordhistorie var en sand Fest for ham, og han forsømte aldrig nogen Henrettelse. Han kunde ikke modstaae den Fristelse, trods alle Farer, at nærme sig Hemmelighedens Skueplads, og at belure de midnatlige Svende ved deres Arbeide. Han krøb derfor Tomme for Tomme, forsigtig videre, og skreed med største Omhyggelighed paa de tørre Blade, for at disses Raslen ikke skulde forraade ham. Omsider kom han til et Sted, hvor der laae et steilt Fjeld imellem ham og Banden, thi han saae Skinnet af deres Lygte belyse Grenene af Træerne paa hiin Side. Sam klatrede langsomt og taus opad Fjeldet, kigede hen over dens nøgne Væg, og saae nu Misdæderne lige under sig, og det saa nær, at, endskjønt han hvert Øieblik maatte frygte for, at blive opdaget, han dog ikke vovede paa, at trække sig tilbage, da man ellers vilde have hørt den sagteste Bevægelse. Han blev altsaa, og saae med sit sorte runde Ansigt frem over Fjeldets

Rand, ligesom Solen, naar den hæver sig over Horizonten, eller som den fuldkindede Maane, paa Zifferbladet af et Stuuhr.

Rødhuerne havde næsten endt deres Arbeide. Graven var udfyldt, og de laae Grønsværet omhyggelig over den igjen. Efterat det var skeet, strøede de tørre Blade paa Pletten; "og nu," sagde Anføreren: "skal Fanden selv ikke finde det igjen!"

"Mordere!" raabte Sam uvilkaarligt. Hele Banden foer op, saae i Veiret, og saae nu Sams runde, sorte Hoved tæt over dem. Hans hvide Øine stirrede halvt frem af deres Huler, hans hvide Tænder klapprede, og hans hele Ansigt glindsede af kold Sveed.

"Vi ere opdagede!" raabte den Ene.

"Ned med ham!" raabte en Anden.

Sam hørte Pistolen spændes, men oppebiede ikke Skuddet. Han klatrede over Fjeld og Steen, igjennem Buske og Torne, trillede sig som en Igle, ned ad Skraaningerne og klavrede op ad andre, som en Kat. Han hørte fra alle Sider, hvorledes En eller en Anden af Banden kom ham imøde, for at afskjære ham Veien. Omsider naaede han Fjeldryggen ved

Floden: en af Rødhuerne var tæt bag ved ham. Her stod et steilt Fjeld, ligesom en Muur, for ham, og syntes at spærre ham Udveien, da han heldigviis saae en stærk Ranke af en vild Vinstok, lig et Reeb, hænge ned til Halvdelen over Fjeldet. Med en Fortvivlets Kraft sprang han løs paa den, greb den med begge Hænder og da han var ung og smidig, lykkedes det ham, at svinge sig op til Toppen af Klippen. Her stod han ganske fri: men Rødhuen spændte sin Pistol, og trykkede løs. Kuglen peb forbi Sams Hoved. Farens Øieblik indgjød ham en lykkelig Tanke: han udstødte et høit Skrig, faldt til Jorden, og løsnede i samme Øieblik et Fjeldstykke, der faldt med stor Pladsken i Floden.

"Ham har jeg affærdiget," sagde Rødhuen til to eller tre af sine Kammerater, da disse kom stønnende til: "han vil ikke fortælle noget igjen, uden til Fiskene i Vandet."

Nu gik hans Forfølgere atter tilbage, for at forene sig med deres Staldbrødre. Sam gled taus ned ad Fjeldet, nedlod sig rolig i sin Baad, løsnede den, og overlod sig nu til den rivende Strøm, der paa dette Sted havde en Møllegravs Hurtighed, og som snart drev ham ud af denne Egn. Desuagtet vovede han først

da han var langt borte, at bruge sine Aarer, og nu fløi Jollen afsted som en Piil igjennem Helvedsporten, og det uden at Sam havde taget Hensyn paa Fararne ved Potten, Stegepanden ei engang paa Svineryggen: ei heller troede han at være fuldkommen sikker, forinden han velbeholden laae i sin Seng paa Loftet i Suydams gamle Meierie.

Her standsede den hæderværdige Peechy Prauv, for at hente Veir, og tage en Slurk af sin Naboes Kruus, der stod ved Siden af ham. Hans Tilhørere bleve siddende med aabne Munde og fremragende Halse, ligesom en Rede fuld af Svaler, der spiler Munden op for atter at faae Foder.

"Og er det Alt?" raabte Officeren paa halv Sold. Det er hele Historien, sagde Peechy Prauv.

"Og opdagede Sam aldrig, hvad Rødhuerne egentlig havde begravet der?" sagde Wolfert begjerlig, der ikke havde andet i Hovedet, end Barrer og Dubloner.

Ikke det jeg veed, sagde Peechy: han havde ingen Tid hertil, og sandt at sige, ikke synderlig Lyst til, at vove nok et Wæddeløb imellem

Fjeldene. Jøvrigt vidste jeg heller ikke, hvorledes han vilde have fundet Stedet igjen, hvor Graven var gravet, da Alting vilde ved Dagen have seet anderledes ud. Og hvad vilde det da have hjulpet, at søge et Liig, da man dog ikke kunde vente, at bringe Morderne til Galgen?

"Ja, men er I da vis paa, at det var en Død, som de begravede?" sagde Wolfert.

Det forstaaer sig, raabte Peechy Prauv triumferende. Gaaer det da ikke igjen i Naboskabet indtil den Dag?

"Gaaer igjen!" raabte flere af Selskabet, udspilede Vinene endnu stærkere og rykkede deres Stole endnu nærmere.

Ja vist, gaaer det igjen, gjentog Peechy: har da Ingen af Eder nogensinde hørt tale om Fader Rødhue, der spøger paa det gamle Meierie i Skoven, ved Breden af Sundet, ikke langt fra Helvedsporten."

"I! ja vist, har jeg hørt noget Lignende fortælle, men stedse holdt det for Kjællingehistorier."

Kjællingehistorier eller ikke, sagde Peechy Prauv. Meieriet ligger tæt ved Stedet. Det

er allerede siden umindelige Tider ubeboet, og staaer paa et ensomt Sted ved Strandbreden, men de, der fiske der, have allerede ofte hørt en selsom Støien: man har om Natten seet Lys i Skoven, og flere end engang øinet en gammel Karl med en rød Hue ved Vinduet: og denne holde Folk for Mandens Aand, der er bleven begravet der. Tre Soldater søgte engang Nattely i Bygningen, og gjennemstøvede den fra oven til neden. De fandt den gamle Fader Rødhue i Kjelderen ridende paa et Fad Æblemost, med et Kruus i den ene, og et Bæger i den anden Haand. Han tilbød dem en Drik af sit Bæger, men i det samme Øieblik, da en af Soldaterne vilde sætte det til Munden, — hu! da foer et Lyn igjennem Kjelderen, blændede dem alle paa nogle Minutter, og da de atter kunde see, var Kruus, Bæger og Rødhue forsvundne og intet mere tilbage, end det tomme Fad!

I det samme Øieblik flammede Officeeren paa halv Sold, der var bleven meget søvnig, og med halvtlukkede Øine nikkede over sin Drik, paa engang op som en udgaaende Praas.

"Det er Altsammen dumt Tøi!" sagde han, da Peechy havde endt sin sidste Historie.

Nu, jeg vil just ikke ligefrem indestaae for Sandheden, sagde Peechy Prauv, endskjønt hele Verden meget vel veed, at det ikke er saa ganske rigtig med Huset og Egnen: men hvad Historien med Sorte-Sam angaaer, saa troer jeg den saa bestemt, som om den var hændet mig selv.

Den levende Deeltagelse, som Selskabet havde taget i denne Samtale, havde slet ikke ladet dem mærke det Oprør, der udenfor herskede iblandt Elementerne, da de pludselig bleve elektriserede af et frygteligt Tordenslag: en larmende Bragen fulgte oven paa, hvorved Bygningen indtil Grunden blev rystet. — De sprang alle op fra deres Sæder, og troede enten at det var et Jordskjælv, eller at den gamle Rødhue med alle sine Rædsler kom over dem. De lyttede et Øieblik, men hørte intet videre, end Regnen, der slog imod Vinduerne, og Vinden, der hylede imellem Træerne. Aarsagen til denne Bragen blev snart klar ved Synet af en gammel Neger, der stak Hovedet ind ad Døren, og hvis hvide Øreøine stak af imod hans kulsorte Isse, der var vaad af Regnen og glindsede som et

Speil. Han meldte i et kun halvt forstaaeligt Sprog, at Lynilden havde slaaet ned i Kjøkkenskorstenen.

En Pause i Uveiret, som nu afvexlende hævede og atter lagde sig, frembragte en øieblikkelig Stilhed. I dette Øieblik hørte man et Flinteskud, og et langttrukket Raab, der lignede et Skrig, lød fra Strandbreden. Alle styrtede hen til Vinduet. Nu faldt et andet Skud, og et andet langt Raab, der vildt blandede sig med et heftigt Vindstød, tonede. Det syntes, som om Skriget kom fra Vandenes Dyb, thi endskjønt uophørlige Lyn udbredede Lys over Strandbreden, var der dog Ingen at see.

Pludselig aabnedes et Vindue i Værelset ovenpaa, og den hemmelighedsfulde Fremmede raabte et høit Holla! Man raabte til hinanden frem og tilbage, men i et Sprog, som Ingen af Skjenkestuens Selskab forstod: snart mærkede man, at Vinduet atter blev tillukket, og nu opstod en stærk Støi ovenpaa, ligesom om alle Møblerne i Værelset blev trukket frem og slæbet omkring. Negertjeneren blev kaldt op, og man saae strax derpaa, hvorledes han var den gamle Mand behjelpelig, med at slæbe den svære Skibskiste ned ad Trapperne.

Verten var fuld af Forundring. — Hvorledes! I vil vel ikke gaae til Søes i en saadan Storm.

"Storm!" sagde den Anden foragtelig: "I vil dog vel ikke kalde en saadan Smule Veir Storm?"

I vil blive vaad lige indtil Skindet — I vil hente Eder Døden! sagde Peechy Pranv deeltagende.

"Død og al Ulykke!" raabte Søuhyret! "præk dog ikke noget om Veiret for en Mand, der har krydset i Hvirvler og Tornados!" *)

Den underdanige Peechy taug atter bomstille. Stemmen fra Vandet lod sig høre paa ny og med en utaalmodig Tone. De Omkringstaaende stirrede med fordoblet Frygt paa Stormens Mand, der syntes at være kommet op af Havets Dyb og nu atter blev fordret tilbage igjen. Da han ved Hjelp af Negeren, bar sin svære Skibskiste hen til Strandbreden, betragtede de denne med en overtroisk Bevægelse, og halvt i Tvivl, om han ikke virkelig vilde sætte

*) De frygtelige Orkaner, der ere isærdeleshed hyppige paa de vestindiske Øer.

sig paa den, og saaledes skibe sig ud paa de vilde Vover. De fulgte ham i nogen Fraſtand med en Lygte.

Lad Lyset blive borte! brølede den hæse Stemme fra Vandet — vi behøve intet Lys her!

"Død og Helvede," raabte den gamle Søehelt, idet han hurtig vendte sig imod dem: "tilbage med Eder!"

Wolfert og hans Kammerater traadte forskrækkede tilbage. Imidlertid tillod Nysgjerrigheden dem ikke at fjerne sig ganske. Et langt henfarende Lyn trak nu hen over Bølgerne, og lod see en Baad, fuld af Folk, der laae ved en Fjeldspids, steeg og sank ved de mægtige Brændinger, og ved hver Stigen pidskede Vandet. Kun med Møie blev den ved Hjelp af en Baashage, holdt fast til Fjeldet, thi Strømmen drev frygtelig omkring Spidsen. Den gamle Søhelt hævede Enden af den svære Kiste over Reilingen af Baaden, og havde netop grebet Haandgrebet paa den anden Side, for at hæve den ind, da Baaden ved Bevægelsen blev drevet fra Land. Kisten gled ned fra Reilingen, sank ned i Bølgerne og trak den Gamle hovedkuls med sig. Et høit Skrig lød fra Strandbreden,

og en Strøm af Forbandelser fra Folkene ombord. Men Mand og Baad blev reven bort af Flodens voldsomme Hurtighed. Et ravnesort Mørke indtraadte atter. Wolfert Webber troede at høre et Nødskrig, og see En hæve Hænderne om Bistand; men da Lynet atter trak hen over Vandet, var Alt tomt, hverken Mand eller Baad mere at see, og intet videre end Bølgernes Støien og Rasen, idet de susede forbi.

Selskabet vendte tilbage til Kroen, for at vente paa at Stormen vilde lægge sig. Enhver indtog igjen sin Plads, og saae paa hinanden fuld af Engstelse. Den hele Scene havde ikke varet fem Minutter, og der var neppe bleven vexlet et Dusin Ord. Naar man betragtede Ege-Stolen, saa kunde man næsten ikke tænke sig, at det besynderlige Væsen, der endnu for kort Tid siden havde havt den i Besiddelse, der havde været saa fuld af Livskraft og herkulisk Styrke, nu skulde være et Liig. Her stod endnu det Glas, hvoraf han nys havde drukket; hist laae endnu Asken af hans Pibe, som han, saa at sige, havde røget med sit sidste Aandedræt. Idet de hæderværdige Borgere pegede hen paa disse Sager, paatrængte sig dem tillige den frygtelige Overbevisning om den menneskelige Tilværelses Uvished, og Enhver var tilmode, som om

Jorden, hvorpaa han stod, var ved dette frygtelige Exempel bleven mindre sikker.

Da de Fleste af Selskabet imidlertid befad den fortræffelige Filosofie, der lærer Mennesket, med Mod at bære Næstens Modgang, saa søgte de snart at trøste sig over den gamle Søhelts sørgelige Ende. Isærdeleshed var Verten fornøiet over, at den stakkels kjære Mand endnu, inden han var gaaet bort, havde betalt sin Regning, og holdt ved denne Leilighed en Slags Liigtale. "Han kom, sagde han: "i Storm, og han gik i Storm — han kom om Natten, og han gik om Natten — han kom, Ingen veed hvorfra, og han er gaaet bort, Ingen veed hvorhen. Saavidt mig er bekjendt, er han atter paa sin Kiste gaaet til Søes, og lander maaskee, for paa hiin Side at plage andre Folk; — uagtet det dog altid er Jammerskade," føiede han til: "at naar han nu engang er gaaet til Davy Jones Kiste *), at han da ikke har efterladt os sin egen Kiste.

---

*) Davy Jones er det Navn, hvormed Søfolk betegner Djevelen, for ikke at opbringe ham ved Benævnelsen af hans sande Navn. At gaae til Davy Jones Kiste, vil sige saameget som — at gaae Fanden i Vold.

Hans Kiste! St. Nikolas bevare os! raabte Peechy Prauv: jeg vilde for al Verdens Guld ikke have denne Skibskiste i Huset hos mig; jeg er overbeviſt om, at han om Natten vilde komme igien og gjøre Allarm, og at Kroen vilde blive et Spøgelsehuus; og hvad det angaaer, at han ſkulde være gaaet til Søes paa ſin Kiſte, ſaa erindrer jeg hvad der er hendt Skipper Onderdonks Skib paa hans Reiſe fra Amſterdam. Baadsmanden døde under en Storm; man ſvøbte ham i et Liigklæde, lagde ham i ſin egen Kiſte, og kaſtede ham over Bord, men glemte i den Haſt at holde Bøn over ham. Stormen brølede nu ſtedſe høiere; man ſaae den Døde ſidde i ſin Kiſte og fare frem med ſit Liigklæde ſom Seil, tæt bag ved Skibet, og Havet ſom Ild ſkumme foran ham; man lenſede Dag for Dag og Nat for Nat, og ventede hvert Øieblik at ſtrande; hver Nat ſaae man den døde Baadsmand i ſin Skibskiſte, hvorledes han ſøgte at indhente Skibet, og hørte Lyden af hans Pibe midt i Vinden, og han ſyntes at ſende ſtore, bjerghøie Bølger bag efter dem, der vilde have ſænket Skibet, hvis man ikke havde lukket Lugerne for Kahytvinduerne. Saaledes vedvarede det, indtil man i Taagen ved Nyefundland tabte ham af Sigte,

og man troede nu, at han havde vendt sit Skib, og styret det til den døde Mands Øe — Det kommer deraf, naar man begraver Nogen paa Søen, uden at fremsige de tilbørlige Bønner.

Uveiret, der hidtil havde opholdt Selskabet, var forbi. Gjøgeuhret i Forstuen bebudede Midnat. Enhver ilede med at komme hjem; thi disse rolige Borgere bleve sjelden ude saa silde paa Natten. Uveiret, der hidtil havde mørknet Alt omkring dem, var trukket bort, og stod endnu kun i flokkede Skymasser ved Horizonten, belyst af den lyse Maane, der saae ud som en lille, i et Pallads af Skyer hængende Sølvlampe.

Den skrækkelige Tildragelse om Natten, og de forfærdelige Fortællinger, der vare forekomne, havde efterladt en overtroisk Frygt i alle Gemytter. Enhver kastede et rædsomt Blik paa den Plet, hvor Buccanieren var forsvunden, og troede hvert Øieblik at see ham seile i det kjølige Maanskin paa sin Kiste. De zittrende Straaler speilede sig i Vandet, men Alting var roligt, og Strømmen krusede sig paa det Sted, hvor han var gaaet under. Selskabet sammentrængte sig i en lille Hob, da det begav sig

hjem, især, naar det gik over en ensom Mark, hvor nogen var bleven myrdet: selv Degnen, da han tilsidst maatte gaae ene, gjorde — uagtet han, som man skulde have tænkt, vist nok var vant til Aander og Spøgelser — en stor Omvei, for ikke at gaae over sin egen Kirkegaard.

Nu havde Wolfert Webber indsamlet et friskt Forraad af Historier og Anskuelser, over hvilke han kunde ruge. Disse Fortællinger om Potter med Guld og spanske Skatte, der hist og her og overalt vare nedgravne imellem Fjeldene og Bugterne ved denne vilde Kyst, gjorde ham næsten svimmel. Hellige Nikolas! raabte han halvsagte, er det da ikke muligt, at hæve en af disse Skatte, og blive rig i et Øieblik? Hvor haardt er det dog, at jeg saaledes, Dag ud og Dag ind, maa grave og grave, for kun at erhverve mig et Stykke Brød, medens et lykkeligt Stød med Spaden kunde bringe mig til, mit hele øvrige Liv igjennem at kjøre i Kareth.

I det han saaledes overlagde Alting i Tankerne, om det der var nævnt om den sorte Fiskers besynderlige Eventyr, laante hans Indbildning Fortællingen en ganske anden Farve.

Han saae ikke andet i Rødhuernes Bande, end en Hob Pirater, der nedgravede deres Bytte, og atter vaagnede hans Begjærlighed, ved Tanken om Muligheden, at han dog tilsidst kunde komme paa Spor efter disse skjulte Rigdomme. Han var tilmode som den havesyge Indvaaner af Bagdad, da han havde besmurt sit Øie med Dervischens Trylleſalve, og nu kunde see alle Jordens Skatte *). Smaakasser med nedgravede Juveler, Kister og Barrer, og Fade med udenlandske Mynter syntes, at see venlig frem af deres Skjul paa ham, og at anraabe ham om, at løse dem af deres alt for tidlige Grav.

Da han underhaanden indhentede Efterretninger over Egnen, hvor, som man sagde, Fader Rødhue gik igien, fandt han sin Formodning kun mere bestyrket. Han erfarede, at Stedet flere Gange havde været besøgt af erfarne Skattegravere, endskjøndt ingen af dem havde havt Lykke. Tværtimod havde stedse en eller anden Ulykke forfulgt dem, sandsynligvis, som Wolfert forudsatte, fordi de ikke til rigtig Tid og med behørig Høitidelighed vare gaaet

*) I Tusinde og een Nat.

til Værks. Det sidste Forsøg havde en vis Cobus Quackenbos gjort, der havde gravet en heel Nat igjennem, og derved fundet en utrolig Hoben Vanskeligheder, thi, ligesom han kastede en Skuffefuld Jord ud af Hullet, kastede usynlige Hænder to ind igjen. Imidlertid var det lykkes for ham, at komme til en Jernkiste; men i samme Øieblik havde en frygtelig Brølen hævet sig, sælsomme Skikkelser havde dandset og raset omkring Hullet, og til Slutningen havde han faaet en Dragt Prygl af usynlige Pryglere, saa at han hurtig maatte begive sig bort fra den forbudne Egn. Dette havde Cobus Quackenbos udsagt paa sin Sotteseng, herpaa var altsaa ikke at tvivle. Han havde anvendt flere Aar af sit Liv paa Skattegraverie, og vilde sandsynlig have gjort sin Lykke derved, dersom han ikke for kort Tid siden var død i Fattighuset af en Hjernebetændelse.

Nu var Wolfert Webber i en forfærdelig Angest, at nogen anden Eventyrer skulde faae Nys om de skjulte Penge. Han bestemte sig derfor, hemmeligen at opsøge den sorte Fisker, og antage ham til Ledsager til Stedet, hvor han havde seet Begravelsens hemmelighedsfulde Begivenhed. Sam var let at finde, thi han

var en af de gamle tilvante Skabninger, der boe saalænge i en Egn, indtil de have erhvervet sig en Plads i den offentlige Mening, og blive bekjendte Folk. Der gaves ingen gudsforgaaen Dreng i Byen, der ikke kjendte Fiskeren Sorte-Sam, og som ikke troede sig berettiget, til at spille den gamle Neger et Puds. Sam havde i længere end et halvt Aarhundrede ført et Amphibieliv ved Strandbreden af Byen og paa Havbugtens Fiskerpladse. Han tilbragte den største Deel af sin Tid paa og i Vandet, især i Egnen af Helvedsporten, og man kunde i slet Veir let have antaget ham for et af de Spøgelser, der i denne Havbugt pleiede at gaae igjen. Her var han at see til alle Tider og ved al Slags Veirligt, stundom liggende for Anker i sin Jolle imellem Vandhvirvlerne, eller som en Haifisk paa Spor efter et Vrag, da der i Nærheden af et saadant skal være de fleste Fisk at fange. Stundom sad han og hele Timer paa et Fjeld og skuede ud i Taagen og Støvregnen, lig en eensom Heire, der lurer paa sit Rov. Han kjendte hvert Hul og enhver Krog i Vallabout Havbugten, indtil Helvedsporten, og fra Helvedsporten til Fandens Trappe, og man paastod saa-

gar, at han vidſte at kalde alle Fiſkene i Floden ved deres Dobenavne.

Wolfert fandt ham i hans Hytte, der ikke var meget ſtørre end et maadeligt Hundehuus. Den var ſammenſlaaet af Levninger af Vrag og Drivtømmer, og ſtod paa Fjeldkyſten, ved Foden af et gammelt Fort, netop ovenfor det Sted, hvor nu Spidſen af Batteriet ligger. En, "ſaare gammel, fiſkagtig Lugt" var udbredt over Egnen. Aarer og Medeſtenger vare ſtøttet op til Muren af Fortet; et Næt laae udbredt i Sandet, for at tørres, en Baad var trukket op paa Land, og ved Døren til Hytten ſad Sorte-Sam ſelv, og nød den ſande Negerlykke, at ſove i Solſkin.

Det var mange Aar ſiden, at Sams ungdommelige Eventyr var paſſeret, og mangen Vinters Snee havde bleget hans Haars kruſede Uld. Imidlertid erindrede han endnu meget vel alle Omſtændigheder, thi han havde ofte maattet fortælle Hiſtorien, endſkjønt han i ſin Fremſtilling i mange Punkter afveeg fra Peechy Prauv, ligeſom det da ikke ſjelden er Tilfældet med troværdige Hiſtorieſkrivere. Men hvad der angik Skattegravernes ſenere Efterforſkninger, ſaa vidſte Sam intet derom, thi det var en

Sag, der aldeles laae udenfor hans Territorium; ei heller vilde den forsigtige Wolfert give hans Tanker i denne Henseende nogen ny Retning. Hans eneste Ønske var, at faae den gamle Fisker som Lots til Stedet, og det var let at sætte i Værk. Den lange Tid, der var henrundet siden Sams natlige Eventyr, havde qvalt al hans Frygt for Stedet, og Løftet om en lille Belønning bragte ham paa engang ud af Søvnen og Solskinnet.

Floden var dem imod, saa at de ei kunde gjøre Reisen til Søes, men Wolfert var for utaalmodig, efter at komme til det forjettede Land, til at han kunde oppebie Ebben; de begave sig altsaa afsted til Lands. Efter at de havde tilbagelagt fire eller fem engelske Mile, kom de til Kanten af en Skov, der paa den Tid bedækkede den østlige Side af Den. Denne laae netop paa hiin Side af det behagelige Bloemendal *). Her dreiede de om ad en lang Gang, der snoede sig igjennem Træer og Buske, som var begroet saaledes af Ukrudt og Kongelys, som om den sjelden blev betraadt, og saa

*) Blomsterdalen.

tæt overskygget, at man kun havde en Slags Skumring i den. — Vilde Viinranker slyngede sig fra et Træe til et andet, og sloge Vandreren i Ansigtet; deres Klæder bleve hængende ved Brombær- og vilde Rosenstokke, idet de gik forbi, Bændelslangen gled hen over Veien, den plettede Tudse sprang og krøb foran dem, og den rastløse Fluefænger tilpeb dem ud af hver Tykning. Havde Wolfert været meget belæst i Eventyr, saa havde han kunnet troe, at han betraadte en forbuden, fortryllet Jordbund, eller at det var nogle af de Vogtere, der vaagede over de nedgravede Skatte. Men saaledes som det nu stod, gjorde allerede Stedets Ode og de dermed i Forbindelse staaende frygtelige Historier, et stærkt Indtryk paa ham.

Da Vandringsmændene havde naaet Gangens nederste Ende, saae de sig nær ved Kysten af Havbugten, og paa et Slags Amphitheater, der var indesluttet af Træer. Denne Plet havde fordum været en Grønning, men nu var den begroet med vilde Roser og en Mængde Ukrud. Ved den ene Ende, og det tæt ved Flodbreden, stod en Bygning, der ikke saae meget bedre ud end en Grushob, og af hvis Midte der hævede sig, en sammenhængende

Række Skorstene, som et enkelt Taarn. Havbugtens Strømme flød tæt ved dens Fod, og vildtopløbne Træer dykkede deres Grene i samme.

Wolfert tvivlede ikke paa, at det jo var Fader Rødhues Spøgelsehuus, og erindrede sig Peechy Prauvs Fortælling. Aftenen nærmede sig, og Lyset, der halv brudt faldt i denne Skovegn, gav det Hele et mørkt Udseende, der fuldkommen var skikket til, at give en hemmelig Følelse af Frygt eller Overtroe endnn mere Næring. Natravnen, der fløi i Luftens høieste Egne, udstødte sit sørgelige, anelsesfulde Skrig, Træepikkeren bankede nu og da paa et huult Træe, og Ildsinken strøg med sine mørkerøde Vinger forbi dem. Nu kom de til en Indhegning, som fordum havde været en Hauge. Denne trak sig hen til Foden af en Fjeldryg, men var intet uden en Ørk af Ukrudt, imellem hvilket hist og her stod en forvildet Rosenbusk eller et med Moes begroet Persken- eller Blommetræ. Ved denne Haves nederste Ende kom de forbi en Slags Hvelving, som var anbragt ved den høie Stranbred, henimod Vandet. Den lignede et Plantehuus. Døren var, skjønt raaden, dog endnu temmelig stærk, og syntes

først for nylig at være sammenflikket. Wolfert stødte den op, Hængslerne knagede stærkt, Døren stødte paa noget, der lignede en Kasse, man hørte det klappre, og en Hjerneskal rullede paa Jorden. Wolfert traadte gysende tilbage, men beroligede sig atter, da Negeren sagde ham, at det var en hollandsk Familiebegravelse, der tilhørte Godseieren, en Beretning, der blev bekræftet derved, at man saae flere Liigkister af forskjellig Størrelse i det Indre. Sam havde, da han endnu var Barn, nøie kjendt alle disse Localiteter, og vidste, at han ikke kunde være ret langt borte fra det Sted, de søgte.

Vandrerne tiltraadte nu deres Vei ned ad Stranden til, klavrede henad Fjeldryggen, som ragede frem over Vandet, og maatte ofte holde sig fast ved Buske og vilde Viinranker, for ikke at styrte ned i den dybe og rivende Strøm. Omsider naaede de en lille Bugt, eller rettere en Indbøining i Stranden. Den var beskyttet af steile Fjelde og beskygget af Egebuske og Kastanietræer, saa at den var indsluttet og næsten aldeles skjult deraf. Strandbreden blev stedse lavere og lavere, men Strømmen flød dyb, sort og rivende henad de fremstaaende Spidser.

Negeren blev staaende, løftede sin Smule Hat, og kløede et Øieblik sin graa Isse, medens han betragtede denne Bugt; slog da pludselig i Hænderne, skred glad fremad og viste paa en stor Jern-Ring, der var gjort fast ved Klippen, netop der, hvor en bred Steenplade frembød et bequemt Landingsted. Dette var Stedet, hvor Rødhuerne vare landede. Aar havde forandre Stedets forgjengelige Enkelthed; men Klipper og Jern give kun langsomt efter for Tidens Indflydelse. Da Wolfert saae nøiere hen, bemærkede han tre Kors, der vare indhuggede tæt over Ringen i Klippen, og uden Tvivl havde en hemmelighedsfuld Betydning.

Den gamle Sam gjenkjendte nu uden Møie den overhængende Klippe, under hvilken hans Jolle under Uveiret havde lagt. At forfølge den Vei, som den midnatlige Bande havde valgt, var en vanskelig Opgave. Ved hint skjebnefulde Forfald havde Dramaets Personer saa meget sysselsat hans Aand, at han kun havde ydet Egnen meget lidt Opmærksomhed, og desuden saae disse Steder meget forskjelligt ud ved Dag og ved Nat. Da de imidlertid havde vandret en Tidlang omkring, kom de til en Aabning imellem Træerne, om hvilken Sam troede, at den

ligende det bevidste Sted. En Fjeldryg af maadelig Størrelse hævede sig, som en Muur, paa den ene Side; her troede han at gjenkjende Stedet, hvorfra han havde beluret de Gravende. Wolfert undersøgte Stedet nøiere, og opdagede omsider tre Kors, lig dem over Jern-Ringen, og som vare dybt indhuggede i Klippen, men næsten ukjendelige ved det Moes, de vare overgroede med. Hans Hjerte hoppede af Glæde, thi han tvivlede nu ikke længere paa, at dette var Buccaniernes særegne Tegn. Alt hvad der endnu var tilovers for ham at gjøre, var, at udfinde den Plet, hvor Skatten laae begravet, thi ellers maatte man have gravet i Egnen paa Lykke og Fromme, for at finde Byttet, og han havde allerede havt nok af sligt unyttigt Arbeide. Men her vidste den gamle Neger aldeles ikke meer, hvor han var, og satte Wolfert i største Forvirring ved de mange Formodninger, som han opstillede, thi hans Erindringer vare alle høist dunkle. Undertiden paastod han, det maatte være ved Foden af et tæt derved staaende Moerbærtræe, saa var det tæt ved en stor hvid Steen, saa maatte det atter have været ved Foden af en lille Høi, i en liden Fraastand fra Fjeldryggen, indtil Wolfert omsider blev ligesaa forvirret som han selv.

Nu begyndte Aftenskyggerne at udbrede sig over Skoven, og Fjelde og Træer flode i hinanden. Det var aabenbar for sildig, endnu at foretage noget; heller ikke havde Wolfert noget Værktøi hos sig, til at fortsætte sine Undersøgelser med. Tilfreds med, at have udfundet Stedet, mærkede han sig alle Kjendetegn, for at han strax kunde finde det igjen, og begav sig nu paa Tilbageveien, fast bestemt til uden Ophold at forfølge dette gyldne Foretagende.

Da Hovedfrygten, der indtil nu havde undertrykt alle andre Følelser, nogenledes var forsvunden, saa begyndte Indbildningskraften sine Vandringer, og frembød tusinde Skikkelser og skuffende Billeder, medens Wolfert gik igjennem disse uhyggelige Egne. Pirater, hængende i Lænker, syntes at dingle ned fra alle Træer, og hvert Øieblik ventede han en eller anden spansk Don, med Halsen opskaaret fra det ene Øre til det andet, stige langsom frem af Jorden og see ham ryste en spøgelseagtig Pengesæk.

Tilbageveien førte igjennem den forfaldne Hauge, og Wolferts Nerver vare nu saa stærkt pirrede, at en Fugls Flyven, et Blads Susen, Faldet af en Nød var tilstrækkeligt, til at ryste

dem. Da begge betraadte Haugen, øinede de en Skikkelse i det Fjerne, som kom langsomt ned fra en af Gangene, og som syntes næsten at bukke under for Tyngden af en Byrde. De bleve staaende og betragtede den opmærksomt. Den syntes at bære en ulden Hue, og hvad som værre var, en af blodrød Farve. Skikkelsen bevægede sig langsomt fremad, steg op ad Brinken, og stod stille for Gravhvelvingen. I det Øieblik, den vilde træde ind, saae den sig omkring. Hvor stor var Wolferts Skræk, da han gjenkjendte den druknede Bucaniers græsselige Aasyn! Han udstødte et Forfærdelses-Skrig. Skikkelsen hævede langsomt sin Jern-Næve, og rystede den med skrækkelig truende Gebærde.

Wolfert blev ikke staaende, men ilede derfra, uden engang at see sig omkring, saa hurtig hans Fødder kunde bære ham, og Sam forsømte ikke at følge ham i Hælene, da al hans gamle Skræk atter vaagnede. Saaledes snublede de da begge over Buske og Krat, forskrækkedes over enhver Bromberbusk, som de med Skjøderne bleve hængende ved, og standsede ikke for at drage Aande, førend de havde fundet ud af den farefulde Skov, og naaet Veien til Staden.

Der forgik flere Dage, inden Wolfert kunde fatte Mod nok, til at fortsætte Foretagendet videre, saa meget havde Synet af den græsselige Buccanier forfærdet ham. Men hvilken Modsigelse var der ikke i hans Fornemmelser! Han forsømte alle sine Forretninger, tabte sin Madlyst, var stedse fraværende i Tanker og Ord, og begik tusinde Daarligheder. Hans Roe var borte, og naar han sov, sad Maren paa hans Bryst i Skikkelse af en stor Pengepose. Han talte da om uberegnelige Summer, troede at være sysselsat med Skattegravning, kastede Lagenerne til høire og venstre, som om han skuffede Jorden bort, greb under Sengen, som om han søgte efter Skatten, og trak, som han troede, en uvurderlig Potte Guld frem.

Madam Webber og hendes Datter vare i Fortvivlelse over alt dette, som de ansaae for et Tilbagefald af hans Aandsforvirring. Der gives tvende Familieorakler, af hvilke de hollandske Husmødre, enten drager det ene eller det andet paa Raad i alle meget slemme og betænkelige Tilfælde — Præsten og Lægen. I nærværende Tilfælde toge de deres Tilflugt til den Sidste. Der gaves paa den Tid en lille, fort, forskimlet Læge, der iblandt Manhattoes

gamle Qvinder ikke allene var berømt for sin Erfarenhed i Lægevidenskaben, men endog for sine Kundskaber i alle selsomme og hemmelighedsfulde Ting. Hans egentlige Navn var Dr. Knipperhausen, men han var mere bekjendt under Navn af den Tydske Doktor. Til ham begave de stakkels Qvinder sig, for at hente Raad og Bistand for Wolfert Webbers Aandsforvirring.

De fandt Doktoren siddende i sit lille Studerekammer, klædt i sin Viisdomsgevandt af mørk Kamelot, og med den sorte Fløielshue paa Hovedet, efter Borerhaaves, Van Helmonts og andre lærde Lægers Maade. Med et Par grønne i sort Horn indfattede Briller paa den tykke Næse, rugede han over en tydsk Foliant, i hvilken hans mørke Ansigt afspeilede sig.

Doktoren hørte med dyb Opmærksomhed Beretningen om Tegnene paa Wolferts Sygdom; men da de talte om, at han rasede om nedgravede Penge, spidsede den lille Mand Ørene. Ak! de stakkels Qvinder vidste ikke hvem de havde kaldt til Hjælp.

Doktor Knipperhausen havde tilbragt sit halve Liv med, at søge korte Veie til Lykken; en Syssel, der koster Mangen sin hele Levetid. Han havde i sin Ungdom henlevet nogle Aar i

Harz i Tyskland, og havde af Bjergfolkene erholdt mange ypperlige Anviisninger over Maaden, at søge Skatte, som ere skjulte i Jorden. Han havde ogsaa under en reisende Viismand, der, foruden Lægevidenskabens Hemmeligheder, kjendte til Hexerie og Taskenspillerkunsten, videre fortsat sine Studier. Hans Aand var følgelig rigelig udstyret med al Slags hemmelighedsfulde Kundskaber; han havde fusket lidt i Astrologien, Alchymien og Spaadomskunsten, vidste, hvorledes man atter skulde erholde frastjaalne Penge og hvor der laae Kilder, kort han havde ved sin Videns hemmelighedsfulde Beskaffenhed erhvervet sig Navn af den tydske Doctor, hvilket næsten hedder ligesaameget som Sortekunstner.

Der var ofte kommet Doktoren Rygter for Ørene, at der laae skjulte Skatte i flere Egne af Øen, og han havde længe været begjærlig efter at komme paa Spor efter disse. Neppe havde Wolfert fortalt ham sine Drømme, som han vaagende og sovende havde havt, da han deri fandt de bekræftede Tegn paa et heldigt Skattegraverie, og ikke tabte nogen Tid, for at komme paa Spor efter Sagen. Længe havde den gyldne Hemmelighed lagt centnertung paa Wolferts Hjerte, og da en Huslæge er en

Slags Skriftefader saa var han glad ved, at have en Leilighed til, at meddele den. Lægen var imidlertid, langt fra at helbrede Sygdommen, netop selv smittet deraf. Omstændighederne, der kom til Syne ved Sagen, opvakte hans hele Vindesyge; han tvivlede ikke mere paa, at der et eller andet Sted i Egnen af de hemmelige Kors, laae skjulte Penge, og han tilbød sig, at være Wolfert behjælpelig ved Efterforskningen. Han sagde ham, at der ved et Foretagende af det Slags, maatte iagttages en dyb Hemmelighed og stor Forsigtighed, at man kun om Natten, med visse Former og Høitideligheder kunde opgrave Skatte, at der derved maatte opbrændes visse Urter, visse hemmelighedsfulde Ord gjentages, og at Skattegraverne først og fremmest maatte forsyne sig med en Ønskeqvist, der besad den Egenskab, at angive Stedet paa Jordens Overflade, under hvilket Skatte laae skjulte. Da Doctoren havde meget befattet sig med disse Ting, saa overtog han det, at treffe alle behørige Forberedelser, og da Maanens Qvarteerskifte var gunstig, forpligtede han sig, til en vis Nat at tilveiebringe Ønskeqvisten *).

*) Følgende Anmærkning fandtes ved dette Sted af Hr. Knickerbockers Hagand.

Wolferts Hjerte hoppede af Glæde over, at han havde fundet en saa lærd og duelig Bi=

"De letsindige Gemytter, der altid gjerne forhaane Naturens Hemmeligheder, have ogsaa skreven meget imod Ønskequisten; imidlertid er jeg deri ganske enig med Dr. Knipperhausen, at jeg fuldkommen troer paa den. Jeg vil ikke paastaae, at man ved Hjelp af den kunde opdage stjaalet og skjult Gods, Markernes Grændsestene, Spor af Røvere og Mordere, eller selv de tilstædeværende underjordiske Kilder og Vandstrømme, endskjønt jeg ikke troer, at man aldeles kan nægte den denne Egenskab; men paa dens Kraft, at opdage ædle Metallers Aarer eller skjulte Penge, tvivler jeg ikke i mindste Maade. Nogle sige, at Quisten kun dreier sig i saadanne Folks Hænder, der ere fødte i visse Maaneder af Aaret, hvorfor Stjerntyderne ogsaa stedse raadspurgte Planeterne, naar de vilde forskaffe sig en Talisman. Men Andre have paastaaet, at Ønskequistens Egenskaber enten vare en Virkning af Tilfældet, eller et Bedrag af dem, der holdt den, eller Fandens Værk. Saaledes siger den ærværdige Fader Kaspar Sebett i sin Afhandling over Magien: **Propter haec et similia argumenta audacter ego promisero, vim conversivam virgulae bifurcatae nequaquam naturalem esse, sed vel casu vel fraude virgulam tractantis, vel ope diaboli.** (Af disse og lignende Grunde tør jeg dristig paastaae, at den gaffelformige Quists Kraft, at dreie

stand. Alting blev dreven hemmeligt og med stor Iver. Doctoren holdt flere Raadslagninger med sin Patient, og den gode Huusmoder kunde ikke noksom rose hans Besøgs beroligende Virkning. Den vidunderlige Ønskeqvist, denne store Nøgle til Naturens Hemmeligheder, var

---

sig, aldeles ikke er naturlig, men at den opkommer enten ved Tilfælde eller ved dens List, der fører den, eller ved Fandens Hjelp o. s. v.) Ogsaa Georg Agricola var af den Mening, at dette blot var Fandens Blændværk, for at faae de Havesyge og Uforsigtige i sine Kløer, og lægger i sin Afhandling "de re metallica," en ganske besynderlig Vægt paa de hemmelighedsfulde Ord, som de til hans Tid udtalte, som betjente sig af Ønskeqvisten. Jeg tviver imidlertid ikke paa, at Ønskeqvisten er en af den naturlige Magies Hemmeligheder, der lader sig forklare af naturlige Gjenstandes Sympathie, paa hvilke Planeterne virke, som ved Enkeltes stærke Tro erholde en vis Kraft. Man søge Ønskeqvisten ved det behørige Maaneskifte, give den den rigtige Skikkelse, betjene sig af den med de fornødne Høitideligheder og med fuld Tillid til dens Virksomhed, og jeg tør anbefale den til mine Medborgere, som et aldeles paalideligt Middel, til at udfinde de forskjellige Steder paa Manhattan-Øen, hvor Skatte i gamle Dage ere nedgravede."

D. R.

imidlertid forfærdiget. Doctoren havde til den Ende gjennembladet alle sine Kunstbøger; den sorte Fisker skulde i sin Jolle bringe dem til Skuepladsen for Foretagendet, opgrave Skatten med Spade og Hakke, og lade sin Baad med det svære Bytte, som de saa vist haabede at finde.

Omsider kom den til dette farefulde Foretagende bestemte Nat. Inden Wolfert forlod Huset, raadede han sin Kone og Datter til at gaae til Sengs, og ikke foruroliges, dersom han maaskee ikke skulde komme hjem om Natten. Ligesom alle fornuftige Qvinder, overfaldt en dødelig Forskrækkelse dem strax, da de hørte, at de ikke skulde ængste sig. De mærkede let i hans hele Væsen, at der var Noget Usædvanligt i Værk, og alle derrs Bekymringer over hans Aands forstyrrede Tilstand vaagnede med tifold Styrke; de hang sig ved ham, besværgede ham, ikke at udsætte sig for Natteluften; men Alt forgjeves! Naar Wolfert engang sad paa sin Kjephest, saa var det ikke let, at hæve ham af Sadlen. Det var en klar, stjernelys Nat, da han traadte ud af det webberske Palladses Portal. Han bar en stor, nedslaaet Hat, der under Hagen var sammenbundet med

hans Datters Halstørklæde, fordi han skulde være beskyttet imod Natteluften, og Madam Webber kastede ham sin lange røde Kaabe over Skuldrene, og bandt den om hans Hals.

Doctoren var af sin Huusholderske, den aarvaagne Madam Ilse, ikke mindre omhyggelig forsynet og udstaferet. Han drog ud i sin Kamelottes Slaabrok, som han bar som Overkjole, havde oven paa sin sorte Floiels Hue endnu presset en trekantet Hat, en tyk Bog med Spender under Armen, en Kurv med Præparater og tørrede Urter i Haanden, og i den anden den undergjørende Ønskeqvist.

Den store Taarnklokke slog ti, da Doktoren og Wolfert gik forbi Kirkegaarden, og Gadevægteren raabte med hæs Stemme et langtrukket og klagende: "Klokken er slagen ti!" Den hele gammeldags lille Flække laae allerede i dyb Søvn. Intet afbrød den høitidelige Taushed, end stundom en liderlig, om Natten omsværmende Hunds Gjøen, eller en romantisk Kats Serenade.

Sandt nok troede Wolfert flere end engang at høre hemmelige Fodtrin i nogen Afstand bag ved sig; men det kunde ogsaa være Gjenlyden af deres egne Trin paa de stille Ga-

der. Ogsaa syntes det ham engang, som saae han en lang Skikkelse snige sig bag efter dem; den blev staaende, naar de stode stille, og bevægede sig, naar de gik videre; men Lygtens mørke og flagrende Lys kastede en saa uvist Lysning og Skygge, at Alt dette maaskee kun var Indbildning.

De fandt den gamle Fisker ventende paa dem, siddende i Agterenden paa sin Jolle, der tæt ved hans lille Hytte laae for Anker, og rygende sin Pibe. En Hakke og Spade laae i Baaden, saa og en Blændlygte og en Steendunk med godt hollandsk Dobbelt, som den ærlige Sam sandsynligvis satte mere Tillid til, end Doctoren til sine Spedzerier.

Saaledes indskibede de tre værdige Mænd sig da paa deres Noddeskal af Fartøi til deres natlige Foretagende, med en Viisdom og et Mod, der kun kunde sættes ved Siden af den, hvormed de tre Folk fra Gotham gik til Søes i en Skal. Floden steeg og kom hurtig op ad Havbugten; Strømmen rev dem væk med sig, uden at de næsten behøvede at grive Aaren. Stadens Omrids laae i Skygge; kun hist og her glimtede et svagt Lys fra en Sygestue,

eller fra et Kahytvindue paa et Fartøi, der paa Floden laae for Anker. Ingen Sky omhyllede den mørkeblaae stjerneklare Himmel, hvis Lys speilede sig paa den rolige Strøms Overflade, og et Luftsyn, der udbredede sit blege Skin just i den Retning, i hvilken de roede, blev af Doctoren udlagt som et saare gunstigt Tegn.

Efter et kort Ophold gled de over Spidsen, Corlears Hage kaldet, og den landlige Kroe som havde været Skuepladsen for saa selsomme Natteeventyr. Beboerne vare allerede gaaet til Hvile, og Huset var mørkt og stille. Wolfert følte, hvorledes en kold Gysen overfoer ham, da de roede forbi Spidsen, hvor Buccanieren var forsvunden. Han viste Doctor Knipperhausen den. Medens de saae hen, troede de virkelig at see en Baad ligge paa samme Sted; men Breden kastede en saadan Skygge paa Randen af Vandet, at de ikke kunde kjende noget tydeligt. De havde endnu ikke seilet langt, inden de bagved dem hørte fjerne Aarers dumpe Lyd, som man med største Varsomhed syntes at bruge. Sam fordoblede sine Anstrengelser, og saaledes bleve, da han nøie kjendte alle Hvirvler og Strømme, Forfølgerne, ifald de virkelig vare

det, snart langt tilbage. Efter nogen Tid kom de tværs over Skildpadebugten og Rips-Bugten, skjulede dem da i den dybe Skygge af Manhatta-Dens Strandbred, og glede sikret for al Opdagelse hurtig videre. Omsider lod Negeren sin Baad løbe ind i en lille Bugt, der var tæt beskygget af Træer, og gjorde den fast ved den velbekjendte Jern-Ring.

De landede nu, tændte deres Løgte, søgte de forskjællige Redskaber sammen, og Alle gik nu langsomt ind i Krattet. Enhver Lyd skrækkede dem, selv Lyden af deres egne Fodtrin paa de tørre Blade, og Uglens Skrig fra den nære sønderbrudte Skorsteen, gjorde, at Blodet stivnede i deres Aarer.

Uagtet Wolfert med største Nøiagtighed havde mærket sig de samtlige Tegn, saa varede det dog nogen Tid, inden de kunde finde den frie Plet imellem Træerne, hvor Skatten skulde være nedgravet. Omsider kom de til Fjeldbryggen, og da de, ved Hjelp af Lygten, undersøgte Overfladen, gjenkjendte Wolfert de tre hemmelighedsfulde Kors. Alles Hjerter sloge hurtigere, thi nu forestod dem det vigtige Forsøg, der skulde bestemme deres Forhaabninger.

Wolfert Webber holdt Lygten, medens Doctoren tog Ønskegvisten frem. Det var en gaffelformig Green, hvis Ender blev med begge Hænder greben fast, medens det mitterste Skaft blev stillet lodret opad. Doctoren bevægede Qvisten i en vis Fraſtand fra Jorden, fra et Sted til et andet, men en Tidlang uden mindſte Virkning, medens Wolfert lod Lygtens fulde Lys falde paa den, og betragtede den med aandesløs Opmærkſomhed. Omſider begyndte Qvisten langſomt at dreie ſig. Doctoren greb den nu faſtere, og hans Hænder ryſtede af hans Aands Bevægelſe. Qvisten vedblev efterhaanden at dreie ſig, indtil Skaftet omſider aldeles havde forandret ſin Stilling, viſte lodret nedad, og viſte ſaa urokkelig paa et Sted, ſom Magnetnaalen til Nordpolen.

"Dette er Stedet!" ſagde Doctoren med næſten uhørlig Stemme.

Hjertet ſteeg Wolfert op i Halſen.

"Skal jeg grave?" ſpurgte Negeren, idet han greb til Spaden.

For Fanden, Nei! ſvarte den lille Doctor hurtig. Han befalede nu ſine Staldbrødre, at ſtille ſig tæt ved ham, og at iagttage den ubrødeligſte Taushed. Der maatte nu treffes visſe

Foranstaltninger og foretages Høitideligheder, for at forhindre de onde Aander, der svæve omkring alle skjulte Skatte, fra at tilføie dem noget Ondt.

Derpaa trak han en Kreds omkring Stedet, stor nok til at indeslutte alle Tilstædeværende, samlede da tørre Grene og Blade sammen, gjorde Ild med dem, og kastede visse Spezerier og tørre Urter deri, som han havde bragt med i sin Kurv. En tyk Røg steg frem, der lugtede efter Svovl og Asafoltda, og som, saa behagelig den end maatte have været for Aandernes Lugteorganer, næsten qvalte stakkels Wolfert, men hos alle opvakte en saadan Hoste og Pusten, at hele Krattet gjenlød deraf. Dr. Knipperhausen aabnede nu Spænderne paa Bogen, som han havde medbragt under Armen, og som var trykt med sorte og røde tydske Bogstaver. Medens Wolfert holdt Lygten, læste Doctoren, ved Hjælp af sine Briller, flere latinske og tydske Besværgelsesformularer. Derpaa befalede han Sam, at tage Hakken, og lægge Haand paa Værket. Den faste Jord beviste ved sin Haardhed, at den i flere Aar ikke havde været rørt. Efterat Sam havde med Hukken arbeidet sig ind i Overfladen, kom han til et Lag

af Sand og Gruus, som han munter kastede omkring til Høire og Venstre.

"Hør!" sagde Wolfert, der troede at høre Fodtrin i de tørre Blade og en Larmen i Krattet. Sam standsede et Øieblik, og de lyttede — der var intet Fodtrin at høre i Nærheden. Flagermusen sværmede stille forbi dem; en Fugl, der ved Lyset, som blinkede igjennem Træerne, var skræmmet af sit Hvilested, fløi i Kreds omkring Luen. I Lundens dybe Stilhed kunde de tydelig høre Strømmen pladske mod Strandbreden og Helvedportens fjerne Mumlen og Brusen.

Negeren vedblev sit Arbeide, og havde allerede gravet en temmelig stor Grøft. Doctoren stod ved Randen af samme, læste nu og da Formularer af sin Bog med Munkeskrift, eller kastede flere Spezerier og Urter i Ilden, medens Wolfert bøiede sig begjerlig hen over Grøften, og iagttog hvert Stød af Spaden. Naar Nogen havde seet Alt dette, hvorledes det blev belyst af Lyset i Lygten og Gjenskinnet af Wolferts røde Kappe, saa kunde han let have holdt den lille Doctor for en slem Heremester, der her var i Begreb med sine Besværgelser, og den graahærdede Neger for en sort Aand, der adlød hans Befalinger.

Omsider stødte den gamle Fiskers Spade paa noget, der klingede hult. Tonen gjenlød i Wolferts Hjerte. Han stødte Spaden engang ned endnu —

"Det er en Kasse," sagde Sam.

"Fuld af Guld, ganske vist," raabte Wolfert, idet han henrykt foldede Hænderne sammen.

Neppe havde han udtalt disse Ord, da han hørte en Tone ovenfra. Han saae op, og see! han øinede ved Skinnet af den halvudslukkede Ild, lige over Spidsen af Klippen, noget, hvori han troede at gjenkjende den druknede Buccaniers græsselige Ansigt, som grinede afskyeligt ned paa ham.

Wolfert udstødte et høit Skrig, og lod Lygten falde. Hans Forskrækkelse gik over paa hans Staldbrødre. Negeren sprang ud af Grøften, Doctoren lod Kurv og Bog falde, og begyndte at bede paa Tydsk. Der herskede intet uden Skræk og Forvirring. Ilden var kastet fra hinanden, Lygten slukket; i den stærke Hastværk løbe Alle mod hinanden og hindrede hinanden. De troede at en Legion Djævle vare løsladte imod dem, og det forekom dem, som om de ved de adspredte gloende Kuls usikre Lys,

saae selsomme Skikkelser med røde Huer springe omkring dem, og som hørte de dem tale deres Kragemaal. Doctoren løb hen til en Side, Negeren til en anden, men Wolfert tog Veien til Stranden. Da han saaledes snublede fremad, og søgte at bane sig en Vei igjennem Krattet, hørte han Nogen bag ved sig. Halvt ude af sig selv, gik han rask fremad. Trinene kom stedse nærmere. Han følte, hvorledes Nogen tog ham i Kappen, da hans Forfølger paa engang blev angreben. En voldsom Fægtning og en hidsig Kamp opstod nu. Et Pistolskud oplyste paa et Øieblik Fjeld og Krat, og tvende Skikkelser, der brødes med hverandre, bleve synlige, og derpaa var Alting atter mørkere end nogensinde. Kampen vedvarede: de Kjempende havde greben hinanden fast, og pustede og stønnede og væltede sig omkring imellem Klipperne. En Knurren og Brummen, ligesom en Hunds, blandet med Eder, lod sig høre, hvori Wolfert troede at gjenkjende Buccanierens Stemme. Han havde gjerne flygtet, men han stod ved Randen af en Afgrund, og kunde ikke komme videre. Nu stode de Kjempende igjen paa Benene: Riven og Bryden begyndte atter, ligesom Styrken alene skulde afgjøre Kampen, indtil den Ene styrtede sin Modstander fra Klippens Rand,

saaledes at han hovedkuld faldt i Strømmen, der raſede neden under. Wolfert hørte den Faldende ſynke, med en Slags rallende Mumlen; men Nattens Mørke hindrede ham i, at kjende noget tydeligt, og den rivende Strøm førte Alting saa hurtig bort, at man ikke kunde fornemme noget deraf.

En af de Kjempende var ſkaffet til Side, men om det var Ven eller Fjende, eller om ikke begge maaſkee vare Fjender, kunde Wolfert ikke beſtemme. Han hørte den Reddede nærme ſig, og Skræk overfaldt ham paa Ny. Han saae der, hvor Klippernes Omrids aftegnede ſig mod Horizonten, en menneſkelig Skikkelſe komme imod ſig. Han kunde ikke tage Feil, det maatte være Buccanieren. Hvor ſkulde han flygte hen? paa den ene Side var en Afgrund, paa den anden en Mørder. Fjenden nærmede ſig — nu var han tæt bag ved ham. Wolfert forſøgte, at lade ſig glide ned paa Klippens ydre Side. Hans Kappe blev hængende ved en Tornebuſk paa Klippens Rand. Hans Fødder glede ud, og saaledes hang han ſvævende i Luften, halv qvalt af Baandet, hvormed hans omhyggelige Kone havde fæſtet Kaaben om hans Hals. Wolfert troede at hans ſidſte Time var kommen; allerede havde

han anbefalet sin Sjel til den hellige Nicolaus, da Baandet gik itu, og han rullede ned ad den klippefulde Strandbred, fra Fjeld til Fjeld, og fra Buſk til Buſk, hvorved den røde Kappe vaiede i Luften som et blodigt Banner.

Det varede længe, inden Wolfert igjen kom til sig selv. Da han slog Øinene op, farvedes Himmelen allerede af Morgenrødens Straaler. Han fandt sig liggende paa Bunden af en Baad, og stærkt forslaaet. Han forsøgte at sætte sig overende, men var for saaret og for stiv, til at kunne bevæge sig. En Stemme bad ham i venlig Tone, at ligge stille. Han vendte sig til den Talende — det var Dirk Valdron. Denne havde paa Madam Webbers og hendes Datters indstændige Forlangende, der ifølge deres Kjøns prisværdige Nysgjerrighed havde beluret Wolferts og Doctorens hemmelige Beraadslagninger, fulgt Selskabet i Hælene, men bleven langt bag efter Negerens lette Baad, og just kommen til rette Tid, for at redde den stakkels Skattegraver fra hans Forfølgers Kloer!

Saaledes endte det farefulde Foretagende. Doctoren og den sorte Sam vendte enkelt tilbage til Manhattoernes Stad, og Enhver fortalte en græsselig Historie om den Fare, de

havde udstaaet; men den stakkels Wolfert, istedetfor at vende triumferende tilbage beladt med Guldstykker, blev baaret hjem paa en Vindueskarm, forfulgt af en broget Sværm nysgjerrige Drenge.

Hans Ægtefælle og Datter saae i det Fjerne det sørgelige Tog nærme sig, og bragte Naboeskabet ved deres Skrig i Bevægelse, thi de troede, at den stakkels Mand havde i et af hans underlige Anfald, pludselig afbetalt Naturen sin store Gjeld. Da de imidlertid endnu fandt ham levende, saa bragte de ham hurtig tilsengs, og en Jury af gamle Koner af Naboskabet forsamlede sig, for at bestemme, hvorledes han skulde kureres.

Hele Byen var nu opfyldt af Skattegravernes Historie. De begave sig til Skuepladsen for den afvigte Nats Eventyr; men endskjønt de fandt Stedet, hvor der var gravet, saa opdagede de dog intet, der kunde have erstattet dem deres Uleilighed. Nogle paastode, at de havde fundet Ruinerne af en Ege-Kiste, og et sønderslaget Pottelaug, der havde lugtet stærkt af nedgravede Penge, og at de i den gamle Familiehvelving endnu havde fundet Spor af Baller og Kister; men Alt dette er saare tvivlsomt.

Virkelig er Hemmeligheden, der stikker bag denne Historie, indtil denne Dag i Dag, aldrig bleven oplyst. Om der paa dette Sted virkelig har været en Skat nedgravet; om de, naar dette var Tilfældet, der havde nedgravet den, havde om Natten igjen afhentet den, eller om den endnu er der, og saalænge bliver bevogtet af Aander og underjordiske Nisser, indtil man paa behørig Maade kan hæve den: det er Altsammen Formodninger. Jeg for min Deel helder til den sidste Mening, og tvivler ingenlunde paa, at der, endnu fra Buccaniernes og de hollandske Kolonisters Tid, ligger saavel der som i andre Egne af Øen, flere Skatte nedgravede, og jeg vilde alvorligen tilraade dem af mine Medborgere, der ikke have indladt sig i andre Spekulationer, at søge disse. Saaledes har man ogsaa alle Slags Formodninger over, hvem og hvad den fremmede Søemand havde været, der en Tidlang havde ført Overherredømmet over det lille Samfund i Corlears-Krog der saa selsomt var forsvunden og igjen saa frygtelig kommen til Syne.

Nogle paastaae, at det havde været en Smugler, der maatte opholde sig paa dette Sted, for at være hans Kammerater behjelpelig,

med at skaffe deres Gods i Land imellem Øens Klippebugter; Andre, at han var en af Kidds eller Bradischs gamle Kammerater, der var kommen tilbage, for at bringe Skatte bort, der tidligere havde været skjulte i Egnen. Den eneste Omstændighed, der kaster et svagt Lys paa den hemmelighedsfulde Sag, er et Rygte, der var i Omløb, at man havde seet en ubekjendt fremmed bygget Schalup, der lignede et Kaperskib, i flere Dage krydse omkring i Havbugten, uden at det havde landet eller nogetsteds givet sig tilkjende, endskjønt man om Natten havde seet Baade segle dertil og komme derfra igjen; og at man efter Begivenheden med Skattegraverne havde i Morgendæmringen seet den segle ud af Havnens Munding.

Jeg maa her endnu erindre et andet Rygte, men som jeg tilstaaer forekommer mig meget fordægtigt, at man nemlig havde seet Buccanieren, som man havde holdt for druknet, ride for Daggry med en Lygte paa sin Skibskiste igjennem Helvedsporten, der just i samme Øieblik med fordoblet Rasenhed begyndte at brøle og larme.

Medens alle Tunger havde fuldt op at bestille med Snak og Rygter, laae den stakkels

Wolfert syg og bedrøvet i sin Seng, med sønderslagent Legeme og nedslaaet Sind. Hans Kone og Datter gjorde Alt, hvad de kunde, for at læge hans legemlige og aandige Saar. Den gode Gamle veeg ikke fra hans Seng, hvor hun fra Morgen til Aften sad med sin Strikkestrømpe, medens hans Datter sysselsatte sig med den kjerligste Omsorg omkring ham. Heller ikke manglede det dem paa fremmed Bistand. Hvad man end stedse vil paastaae, at Venner gjerne forlade os i Nøden, saa havde de ikke at beklage sig derover; der gaves ingen gammel Kjerling i hele Nabolauget, der ikke havde ladet hendes Arbeide ligge, for at ile til Wolfert Webbers Bolig, erkyndige sig om hans Helbred og efter hans Eventyrs nøiere Sammenhæng. Desuden kom ingen uden en lille Potte med Poley- Salbey- Balsam eller anden Kryderthee, og glædede sig, at have en Leilighed, til at lægge sit Venskab og Lægevidenskab for Dagen.

Hvorledes blev ikke den arme Wolfert indsalvet, og dog Alting forgjeves! Det var et rørende Syn at see, hvorledes han daglig hentæredes, stedse blev magrere og magrere, og stedse saae græsseligere og græsseligere ud, og med jammerligt Ansigt stirrede under den lap-

pede Dyne paa Matronernes Jury, der havde forsamlet sig, for at sukke og stønne og gebærde sig som Ulykkelige omkring ham.

Dick Waldron var den eneste Dødelige, der endnu syntes at udbrede et Solskin over dette Sørgehuus. Han kom stedse med venligt Blik og mandig Aand, og søgte at opreise den arme Skattegravers bristende Hjerte, men Alt forgjeves. Det var forbi med Wolfert. Hvad der endnu syntes at mangle, i at gjøre hans Ulykke fuldkommen, var, at der, midt i hans Gjenvordigheder, blev udfærdiget en Kundgjørelse til ham, at man havde til Hensigt, at anlægge en ny Gade igjennem hans Kaalhave. Nu saae han intet mere for sig end Armod og Undergang — hans sidste Støtte, hans Forfædres Hauge, skulde gaae ind, og hvad skulde der da blive af hans stakkels Kone og Barn? Taarer kom i hans Øine, da han en Morgen saae efter den hengivne Amy, da hun gik ud af Værelset. Dick Valdron sad hos ham. Wolfert greb hans Haand, pegede paa sin Datter, og brød for første Gang under hans Sygdom Tausheden.

"Jeg føler, at jeg vil døe!" sagde han, idet han mat rystede paa Hovedet: "og naar jeg er død — vil min stakkels Datter —"

"Overlad hende til mig!" sagde Dick, mandig fast: "jeg skal sørge for hende!"

Wolfert saae den muntre vakre unge Mand i Ansigtet, og saae, at Ingen bedre vilde være istand til, at sørge for en Kone.

"Godt," sagde han, "hun være Din! — og hent mig nu en Notarius — jeg vil gjøre mit Testament og da døe!"

Notarius kom, en flink, rørig, rundhodet lille Mand — Roorback (eller Rollebuk, som man udtalte det) af Navn. Ved Synet af ham, udbrøde Qvinderne i lydelig Klagen, thi de ansaae et Testaments Undertegning som en Dødsdom. Med svag Haand betegnede Wolfert dem, at være rolig. Den arme Amy skjulte sit Ansigt og sin Kummer i Sengeomhænget: Madam Webber tog sin Strikkestrømpe for at skjule sin Smerte, men som forraadte sig ved en lille Taare, der rullede ned og blev hængende ved Enden af hendes bøiede Næse, medens Katten, det eneste rolige Medlem af Familien, legede med den gode Kones Uldgarnnøgle, da dette faldt paa Gulvet.

Der laae Wolfert, med Nathuen trukket over Panden, med tillukte Øine, hele Ansigtet et Dødens Billede. Han bad den Lovkyndige,

at fatte sig kort, thi han følte, at hans Ende var nær, og at han ingen Tid havde at tabe. Notarius spidsede sin Pen, lagde sit Ark Papir tilrette, og gjorde sig færdig til at skrive.

Jeg giver og testamenterer — sagde Wolfert svag, min lille Eiendom —

"Hvad! den hele Eiendom?" sagde den Lovkyndige.

Wolfert aabnede Øinene lidt, og saae paa Notariusen.

Ja, det hele, sagde han.

"Hvorledes! det hele store Stykke Land med Kaalhovederne og Soelblomsterne, igjennem hvilket Stadens Øvrighed netop nu vil anlægge en Hovedgade?"

Netop det, sagde Wolfert med et dybt Suk, og idet han sank tilbage paa sin Pude.

"Naa, da ønsker jeg den til Lykke der arver det!" sagde Notariusen idet han smaaloe og uvilkaarligen gned sine Hænder.

Hvad mener I dermed? sagde Wolfert, idet han igjen slog Øinene op.

"At han vil blive en af de rigeste Folk paa Stedet!" raabte den lille Rollebuck.

Den døende Wolfert syntes endnu engang at vende tilbage fra Livets Grændse, hans Øine opklaredes, han reiste sig over Ende i Sengen, skjød sin røde uldne Nathue tilbage, og saae med store Øine paa Notariusen.

Hvad siger I! udraabte han.

"Ja, sandelig!" sagde den Anden. "Naar den store Mark og Egn først er skaaret over til Gader, og inddeelt i smukke Bygpladse — ja, da behøver den, de tilhører, ikke at tage Hatten af for Patronen!"

Virkelig? raabte Wolfert, idet han strakte et Been halvt ud af Sengen: naa, saa tænker jeg, at jeg endnu ikke vil gjøre mit Testament!

Til Alles Forbauselse helbrededes den Døende virkelig. Livsgeisten, som endnu svagt havde ulmet i Lampen, erholdt ny Næring ved Glædens Olie, som den lille Notarius havde dryppet i hans Sjel. Den blussede op igjen til Lue. Helbred kun Hjertet, naar I vil faae den Tungsindiges Legeme til at komme sig! — Efter nogle Dage kunde Wolfert allerede forlade Værelset, og neppe vare endnu nogle Dage forløbne, saa var hans Bord allerede be-

dækket med Contracter, Gadeplaner og Tegninger til Byggepladser. Den lille Rollebuk var bestandig hos ham, hans høire Haand og Raadgiver, og hjalp ham, istedet for et Testament at gjøre sin Lykke.

Virkelig var Wolfert Webber en af de mange værdige hollandske Borgere paa Manhattan, der paa en Maade mod deres Villie have gjort deres Lykke, der haardnakket have holdt paa deres arvede Eiendom, plantet Roer og Kaal ved Enden af Staden, og neppe kunde opholdt Livet ved det, indtil Menigheden ubarmhjertig anlagde Gader igjennem deres Grundeiendom, og de pludselig til deres Forbauselse vaagnede som rige Folk af deres Slummer!

Neppe vare nogle Maaneder forsvundne, førend der gik en stor levende Gade midt igjennem den webberske Hauge, netop der, hvor Wolfert havde drømt at finde en Skat. Hans gyldne Drøm var gaaet i Opfyldelse. Han havde virkelig fundet en uventet Rigdomskilde. Thi, da hans Fædrene Jorder vare deelte i Byggepladse og bortforpagtet til sikre Folk, indbragte De ham, istedet for en elendig Høst af Kaalhoveder, en rigelig Høst af Renter, saa at det var et prægtig Skue, ved første Dag af et hvert

Qvartal, fra Morgen til Aften at see hans Forpagtere, Enhver med en lille rundbuget Pengepose, hans Grunds gyldne Indtægt, banke paa hans Dør.

Hans Forfædres gamle Huus beholdt han; istædet for det lille hollandske Huus med guul Gavl, der havde staaet i Haugen, stod det nu stolt i Midten af en Gade, og var et af de anseeligste Huse i Egnen, thi Wolfert havde, forstørret det til begge Sider med to Fløie; og indrettet ovenpaa en Kuppelbygning som Theeværelse, til hvilket han kunde stige op, og i varmt Veir ryge sin Pibe der; og med Tiden opfyldtes hele Huset med Amy Webbers og Dick Waldrons rødkindede Afkom.

Da Wolfert blev gammel, rig og feed, anskaffede han sig ogsaa en stor peberkagefarvet Kareth, der blev trukket af et Par sorte flandriske Hopper, med Haler, der naaede til Jorden, og antog, for at forevige Oprindelsen til hans Storhed til, Vaaben, et udvoxet Kaalhoved, som han lod male paa Karethdørene, med det betydende Valgsprog: "Alting Hoved," for at antyde, at han ved disse Hoveder var bleven stor.

For at gjøre Maalet af hans Storhed fuldt gik endnu til sin Tid den berømte Ramm Napelye hjem til sine Fædre, og Wolfert Webber fulgte ham i Besiddelsen af Læder Lænestoel en i Skjænkestuen ved Corleans Krog, hvor han længe regierede, meget æret og agtet, saa at han aldrig fortalte nogen Historie, som man jo troede, eller gjorde et Spøg, som man jo loe ad.

Pag.	220	Linie 1	Bestyrelse, læs Bestyrtelse.
--	236	-- 23	vide, l. vilde.
--	243	-- 14	Skalle, l. Skatte.
--	243	-- 15	Patritoerne, l. Patrioterne.
--	244	-- 15	fiu, l. fin.
--	245	-- 6	pan, l. paa.
--	265	-- 14	offenelige, l. offentlige.
--	288	-- 5	Sselhyre, l. Sseuhyre.
--	300	-- 16	bar den, bar dem.
--	301	-- 18	drypende, l. dryppende.
--	303	-- 5	laae, l. lagde.